DUMNEZEU
RĂSPUNDE
wLA
RUGĂCIUNE
Evelyn
Christenson
CASA LITERATURII CREŞTINE – 2012
Titlul original: *What Happens When God Answers Prayer* de Evelyn Christenson
 Dacă nu sunt alte trimiteri, citatele biblice sunt din Biblia traducerea Dumitru Cornilescu 1921.
ISBN 978 – 606 – 8331 – 08 – 9
Editura Casa Literaturii Creştine str. Constantin Brâncoveanu, nr. 37.500132 Braşov – România Telefon 0268 472 474, 0723 584 887 www.cicromania.ro
Traducerea: Diana Tudorescu
Corectura: Ligia Maria Bojor, Ileana Petronje
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CHRISTENSON, EVELYN
Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune / Evelyn Christenson.
— Braşov: Casa Literaturii Creştine, 2012 ISBN 978 – 606 – 8331 – 08 – 9
Tehnoredactarea: Cristian Coţovan
Evelyn Christenson I-a făcut cândva lui Dumnezeu o cerere îndrăzneaţă: L-a rugat să o ajute „să arate lumii cum să se roage”. Dumnezeu i-a răspuns acelei rugăciuni **într-**un mod extraordinar, dâ**ndu-**i posibilitatea să călătorească pe tot globul şi să scrie minunate şi apreciate cărţi despre rugăciune. Cărţile ei au fost traduse în numeroase limbi, iar prelegerile i-au fost difuzate în China, India, America de Sud şi Caraibe prin intermediul Trans

World Radio.

În după-amiaza zilei de 1 noiembrie 2011, Evelyn şi-a sfârşit alergarea şi chemarea pe acest pământ, intrând în glorie. Avea 89 de ani. Doi dintre cei trei copii au fost alături de ea în timp ce păşea în slavă spunând:

„E aşa de frumos! E aşa de frumos! E aşa de frumos! Iisus mă ţine de mână!” Cunoscută pentru dragostea ei pentru Domnul Iisus şi pentru pasiunea ei pentru salvarea celor pierduţi, Evelyn s-a rugat neîncetat pentru trezire spirituală. Deşi sănătatea i se deteriorase mult, ea a continuat să lucreze la scrierea unei alte cărţi – chiar până în ultimele sale zile. S-a rugat împreună cu cei care au vizitat-o în acea perioadă, conducându-i pe unii dintre ei la Domnul.

Prima ei carte, *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, s-a vândut în peste un milion de exemplare în Statele Unite, iar a doua, *Doamne, schimbă-mă*! a depăşit pragul de două milioane. A mai publicat şi alte cărţi, printre care un *Ghid de studiu privind rugăciunea de evanghelizare*, tradus în peste 60 de limbi, şi care a fost folosit pentru lucrarea A.D. 2000 – o iniţiativă de evanghelizare la nivel mondial. A fost membru fondator al *Comitetului Naţional de Rugăciune* al Statelor Unite şi a contribuit la organizarea *Zilei Naţionale de Rugăciune*.

Sprijinul în rugăciune de care a avut nevoie atât pentru scrierea cărţilor sale, cât şi pentru susţinerea seminarelor pe diverse continente, a venit din partea unui grup de femei credincioase care au format comitetul de conducere al *Lucrării Rugăciunii Unite*. Timp de aproape 40 de ani, aceste femei s-au rugat pentru Evelyn şi pentru lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o.

Evelyn Christenson a fost căsătorită timp de 64 de ani cu Harold Christenson, pastor şi profesor, care a plecat la Domnul în anul 2006. Au avut trei copii, Jan, Nancy şi Kurt, şi opt nepoţi.

e te-a lungul multelor luni dificile de scriere şi trăire a acestei cărţi, cele patru preţioase nepoate ale mele mi-au umplut viaţa de bucurie şi strălucire. Momentul la care

Dumnezeu ni le-a trimis a fost incredibil, iar îmbrăţişările şi afecţiunea lor mi-au umplut întreaga fiinţă de viaţă şi motivaţie proaspătă.

Astfel, această bunică fericită dedică prezenta carte celor patru fetiţe:

Cynthia Joy Thompson Jennifer Diane Johnson Crista Alisse Johnson Kathleen Mae Thompson

Iar acum aş dori să-i adaug pe cei mai noi membri ai familiei noastre, trei băieţei drăgălaşi:

James Karl Christenson Brett Jezreel Johnson Jonathan David Christenson

Cuprins

Prolog

O copul nostru final este să fim pătrunşi de o atitudine de recunoştinţă, scrie Evelyn Christenson către sfârşitul acestei cărţi remarcabile. Ea menţionează o atitudine de mulţumire faţă de Dumnezeu care ar trebui să caracterizeze tot ceea ce facem. Dar pot să afirm că însăşi Evelyn mă îndreaptă spre o atitudine de recunoştinţă. Îi sunt recunoscător pentru privilegiul de a o cunoaşte bine de atâţia ani şi pentru lucrarea ei, dar şi lui Dumnezeu,

pentru faptul că ne-a oferit oportunitatea de a lucra împreună ca membri în conducerea *Prison Fellowship*.

Aceasta este una din rarele cărţi care ne revelează, în parte, cum este Dumnezeu. Doamna Christenson începe cu o întrebare: „Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre?” Ea nu spune *dacă* Dumnezeu răspunde, ci pleacă de la premisa că El răspunde, ceea ce într-adevăr Dumnezeu şi face. Nici nu îşi închipuie o relaţie simplă *cauză-efect*: noi cerem ceva, iar Dumnezeu ne dă sau nu. Pentru ea, rugăciunea este ceva mult mai complex şi mai tainic. Aceasta deschide o uşă, indică un drum. Atunci când întreabă: *Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde*? autoarea pune o întrebare fundamentală şi **într-**o oarecare măsură înfricoşătoare: *Ce se întâmplă când intrăm prin acea uşă şi descoperim că Domnul universului ne vorbeşte direct, direcţio***nându-***ne*, *provocâ***ndu-***ne*?

El ne spune mai multe lucruri: că trebuie să ne rugăm mai mult, că ne-am rugat rugăciunea greşită, că trebuie să cercetăm Scriptura, că trebuie să creştem în sfinţenie sau chiar faptul că rugăciunii noastre i **s-**a dat deja răspuns.

De cele mai multe ori (şi aceasta este pentru mine cea mai mare provocare în cartea Evelynei Christenson), Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre spu**nându-**ne să ne schimbăm modul de relaţionare faţă de El şi faţă de cei pe care îi iubim. Ne rugăm pentru har, pentru a depăşi o slăbiciune? Domnul ne va spune să îngenunchem şi să ne pocăim.

Ne rugăm pentru partenerul nostru de căsnicie dificil sau pentru copilul necredincios? **S-**ar putea ca Domnul să ne spună să îl slujim pe acesta până la limita puterilor noastre. Cerem har şi înţelepciune? Domnul ne va da, iar apoi ne va însărcina să ne dedicăm viaţa în lucrarea de transmitere a evangheliei celor nemântuiţi.

Faptul de a ne ruga poate fi ceva înfricoşător. Putem cădea în mâinile Dumnezeului celui viu. Evelyn Christenson nu îşi face iluzii despre cât de dificil este să îl

urmăm.

Însă, citind această carte, m-am gândit din nou şi din nou: *Oricât de greu ar fi, cum ai putea să doreşti să trăieşti altfel*? Prea des ne trăim zilele, săptămânile şi lunile plini de planurile noastre; în locul acestora avem nevoie să trăim cum doreşte El: să iubim, să slujim şi să gândim în felul Lui. Căile Lui nu sunt căile noastre şi acest fapt este eliberator. Tatăl nostru din ceruri ne-a arătat un mod mai bun de a ne trăi viaţa. Ce bine este să fii eliberat de povara propriilor idei!

Poarta către această libertate este rugăciunea. Evelyn Christenson şi-a dedicat constant viaţa pentru a ne înfăţişa cum să deschidem această uşă către libertate. Datorită lucrării sale şi datorită mijlocirii în rugăciune a prietenilor şi a numeroaselor ei colaboratoare, mii de oameni de pretutindeni ştiu astăzi cum să se roage. Prin această carte vor învăţa ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune.

Acesta este un motiv suficient pentru a citi cartea de faţă. Însă mai este unul. Citind-o, veţi ajunge să o cunoaşteţi pe prietena mea, Evelyn Christenson, ca pe femeia care contopeşte viaţa de rugăciune cu propria ei viaţă. Evelyn a descoperit ea însăşi ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune. Este tot atât de dornică să împărtăşească cu noi această descoperire, după cât este de dornică să-şi dedice întreaga viaţă slujindu-L pe Dumnezeul pe care îl iubeşte.

CHARLES W. COLSON

Prefaţă

J J coarece au trecut douăzeci şi cinci de ani de la prima noastră experienţă privitoare la rugăciune, care a dat naştere cărţii *Ce se întâmplă când femeile se roagă,* ni se pare corect să mai aruncăm o privire atentă şi onestă la ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Măreţia faptelor cu care Dumnezeu a răspuns la acei ani de rugăciune este cuprinsă în această carte.

Am început cu un grup de opt femei în oraşul Rockford din Illinois, în 1968, iar Dumnezeu a extins într-o

manieră explozivă această lucrare pe întreg teritoriul american şi peste ocean. Eu însămi am învăţat sute de mii de oameni din toate denominaţiile cum să se roage, atât aici în Statele Unite, cât şi în toată lumea. Milioane de oameni au citit acea carte, au studiat-o şi au predat din ea altora. Astfel, **s-**au format grupuri şi lanţuri de rugăciune în diferite biserici şi organizaţii, în oraşe întregi şi chiar în alte ţări.

De-a lungul anilor, ne-am concentrat asupra *perspectivei umane* a rugăciunii – învăţând să aplicăm cerinţele scripturale pentru putere în rugăciune şi apoi descoperind puterea rugăciunilor noastre. Acum, cartea de faţă conţine ceea ce am învăţat despre *perspectiva divină* a rugăciunii. Ceea ce aşteaptă Dumnezeu să se întâmple cu răspunsurile Sale. Ce se întâmplă cu noi şi prin noi *după* ce El răspunde.

Am învăţat că un răspuns la rugăciune nu este un punct final în sine, ci reprezintă întotdeauna deschiderea unei uşi din partea lui Dumnezeu în viaţa noastră şi intrarea **într-**o nouă eră pe care El a pregătit-o pentru noi.

Rugăciunea este unul din mijloacele principale ale lui Dumnezeu pentru împlinirea voii Sale pe planeta Pământ.

Iată aici felul în care am descoperit cum o face!

Când Dumnezeu răspunde: *Iată punctul Meu de vedere*

Când Dumnezeu răspunde unei rugăciuni, acesta nu este punctul final al unui episod din viaţa noastră. Mai degrabă este ridicarea cortinei pentru următorul act. Cel mai important lucru cu privire la rugăciune este ce facem noi cu răspunsurile lui Dumnezeu şi cum ne afectează acestea.

Dumnezeu nu intenţionează niciodată ca un răspuns la rugăciune să constituie un final în sine. El aşteaptă mult mai mult decât o reacţie emoţională de bucurie, dezamăgire sau supărare, la răspunsul Său. El doreşte să fim pregătiţi să acţionăm sau să ne lăsăm prelucraţi de către răspunsurile Sale la rugăciunile noastre.

Răspunsul lui Dumnezeu la o rugăciune este metoda

prin care îşi împlineşte voia Sa aici pe pământ. Felul în care El răspunde, ne revelează voia Sa suverană, planul Său, gândirea Sa şi punctul Său de vedere asupra subiectului. Noi trebuie să ne întrebăm: „Ce doreşte Dumnezeu să împlinească *prin* acest răspuns?”

INTENŢIILE LUI DUMNEZEU

Se pare că noi acordăm importanţă în primul rând cererilor noastre de rugăciune şi în al doilea rând răspunsurilor lui Dumnezeu. Astfel încât neglijăm ceea ce Dumnezeu ar vrea să facem cu răspunsurile Sale. Cei mai mulţi dintre noi ne rugăm ceva specific, primim un răspuns, care ne place sau nu, şi considerăm cazul închis. În carneţelul nostru de rugăciune noi notăm cererea şi în dreptul ei trecem, cu bucurie sau cu resemnare, răspunsul atunci când vine. Însă Dumnezeu nu consideră cazul clasat. El deschide o arenă de acţiune cu totul nouă prin răspunsul pe care ni-l dă. Reacţia noastră la răspunsul Lui ar trebui să fie: „Şi mai departe, Doamne?”

Conform cu *Ieremia 33*: *3*, există un alt pas, ceva ce vine *în urma* rugăciunii şi *în urma* răspunsului:

„Cheamă-Mă şi-ţi voi răspunde; şi îţi voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoşti”.

Promisiunea făcută lui Ieremia şi dovedită de-a lungul timpului, este compusă din trei părţi, nu doar din două, „chemarea noastră” şi „răspunsul Lui”, aşa cum ne-am obişnuit să le vedem.

Rareori Dumnezeu scrie *clasat* pe cazul nostru, atunci când El ne răspunde la una din rugăciuni. Determinant în viaţă este, mai degrabă, ceea ce se întâmplă după ce răspunde Dumnezeu.

„PE CARE NU LE CUNOŞTI”.

Ţi-ai dorit vreodată să înţelegi ceea ce gândeşte Dumnezeu? Dumnezeul care a decretat toate legile fizice ale spaţiului şi timpului? Dumnezeul care a creat toate detaliile milimetrice ale unui univers incredibil de complex? Dumnezeul prin care toate lucrurile au luat fiinţă şi funcţionează? Acest lucru este posibil! Este posibil să percepi ce gândeşte Dumnezeul omniscient al universului.

Cum? Examinând răspunsurile Sale la rugăciunile tale!

În lucrarea noastră de rugăciune am fost permanent surprinse de „lucrurile pe care nu le ştiam" ale lui Dumnezeu. După cum am experimentat de-a lungul a douăzeci şi unu de ani de rugăciune, printr-o lucrare în permanentă creştere şi prin diferite metode, Dumnezeu ne-a surprins, dându-ne cu mult mai mult decât îi cerusem. Sunt întotdeauna uimită de faptul că Dumnezeu nu limitează răspunsul la rugăciunile noastre din cauza inabilităţii noastre de a cere.

Palpitant este că ultima parte din *Ieremia 33*: *3* se referă la lucruri despre care nu ştim nimic, adică la idei care nu aparţin minţilor noastre şi la planuri care nu sunt ticluite de noi. Uitându-mă în urmă la viaţa mea de rugăciune, acest tipar devine atât de evident. îl rog pe Dumnezeu pentru un singur lucru, iar El continuă să îmi dea răspunsuri noi încă mult timp după ce eu încetez să le mai recunosc ca urmări ale cererii mele.

Cu multe luni înainte de primul meu seminar în Belfastul măcinat de război, din Irlanda de Nord (iunie 1981), lanţurile noastre de rugăciune au „strigat către Dumnezeu" pentru siguranţa mea, pentru cei pe care El îi dorea să participe şi pentru puterea Sa la acel seminar. Apoi, după ce El a început să răspundă, L-am lăudat pentru că în urma primirii cererilor de participare la capacitatea maximă a sălii, de 1.000 de locuri, alţii continuau să sune, plângând şi cerând prin telefon: „Trebuie să venim pentru ca să învăţăm să ne rugăm, deoarece singura şansă a ţării noastre este rugăciunea".

Pe măsură ce Dumnezeu continua să răspundă rugăciunilor în timpul seminarului, cei care se rugau mulţumeau Domnului pentru faptul că ni s-a pus la dispoziţie marea Sală Prezbiteriană din centrul oraşului, care se umpluse cu participanţi din ambele tabere ale conflictului, atât protestanţi, cât şi catolici. Plini de uimire, L-am slăvit, văzând cum membrii acestor tabere adverse îşi dădeau mâinile în grupuri, rugându-L pe Dumnezeu să îi ierte aşa cum se iertaseră şi ei unii pe alţii. Mulţi dintre

ei efectiv tremurau în timp ce se rugau împreună. Iar la sfârşit participanţii au izbucnit în laude, ţinându-se de mână şi cântând: „Leagă-ne, Doamne, pe toţi împreună”. Cât de încântaţi am fost că 700 de participanţi din ambele tabere s-au înscris pentru lanţuri de rugăciune comune în Irlanda de Nord. Iar după seminar, cu rugăciuni de mulţumire şi cu sufletele uşurate, soţul meu, Chris, şi cu mine am fost aduşi în siguranţă acasă. Strigasem către Dumnezeu şi El ne-a răspuns în mod foarte clar.

Mă întreb însă câţi dintre cei care s-au rugat atunci au deschis carneţelele lor de rugăciune la pagina „Seminar de rugăciune Belfast” datat 9 iunie 1981 şi au notat mental în dreptul paginii „caz clasat”?

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune DUMNEZEU CONTINUĂ SĂ SE IMPLICE

Dumnezeu însă nu clasase cazul. El a continuat încă să lucreze în urma acelor răspunsuri iniţiale şi a înfăptuit „lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le [cunoşteam]”.

Astfel, Dumnezeu a înmulţit acele lanţuri şi grupuri de rugăciune iniţiate de cei 700 de oameni ai rugăciunii de-a lungul întregii Irlande de Nord, folosindu-le în rugăciune alături de alţi irlandezi, pentru a-i atinge pe Liam şi Jimmy, doi terorişti arestaţi, care făceau parte din taberele adverse ale războiului „religios” irlandez. Doi ani mai târziu, şedeam şi ascultam fascinată în timp ce îi luam un interviu lui Liam în timpul simpozionului nostru internaţional *Frison Fellowship* în Belfast, parte a lucrării lui Charles Colson. (*Prison Fellowship* este o asociaţie creştină, care se implică în ajutorarea spirituală şi socială a deţinuţilor şi familiilor acestora – n.tr.)

Liam era un deţinut catolic cu trăsături adolescentine căruia i se acordase permisiunea de a părăsi închisoarea pentru câteva zile în scopul participării la simpozion. Cât de privilegiată mă simţeam că îşi rezervase două ore pentru a sta de vorbă cu mine, căci avea o poveste incredibilă. Liam îmi povesti că fusese arestat şi închis în calitate de terorist IRA (Irish Republican Army – Armata Republicană Irlandeză, n.tr.), primind o sentinţă de zece

ani. Mi-a spus despre protestele cu „pături”, atunci când alţi colegi deţinuţi IRA au refuzat să poarte îmbrăcămintea britanică oferită. Se cutremura povestind despre acţiunile „murdare”, când aceştia au refuzat să se spele şi şi-au aruncat propriile excremente pe pereţii celulelor. Mi-a vorbit liniştit despre propria lui grevă a foamei. Liam şchioapătă la mers, o dureroasă amintire a efectelor devastatoare ale grevei foamei asupra musculaturii sale.

Liam îmi povesti că era ultimul grevist pentru Bobby Sands (militant nord-irlandez pentru independenţă, condamnat la temniţă grea de autorităţile britanice, mort în închisoare în urma unei greve a foamei, la 5 mai 1981 – n.tr.) în închisoarea Maze, de lângă Belfast, iar după 56 de zile fără hrană, aproape că orbise şi se afla pe patul de moarte, ajungând deja în comă.

Mama lui fusese cea care a insistat să fie hrănit intravenos, punând astfel capăt şirului de 10 deţinuţi tineri care se înfometaseră până la moarte pentru cauza lor. (Mai târziu am îmbrăţişat-o pe această scumpă, curajoasă mamă irlandeză care stătea plină de strălucire alături de fiul ei la simpozionul nostru.)

După ce şi-a revenit în urma teribilei experienţe de a se afla la doar câteva ore distanţă de moarte, Liam se găsi **într-**o celulă solitară. „Tot ce mi-au permis să am a fost o Biblie”, mi-a spus el. „În timp ce citeam acea Biblie şi...” făcu o pauză, pronunţând rar şi apăsat cuvintele ce urmară, „*deoarece toţi acei oameni se rugau pentru mine*, L-am acceptat pe Iisus ca Mântuitor personal”.

Participant la acest simpozion era, de asemenea, şi un deţinut protestant, pe nume Jimmy, care, cu toate că se afla de cealaltă parte a conflictului, a observat viaţa transformată a lui Liam. Jimmy, dorind ceea ce avea Liam, îl acceptă şi el pe Cristos. Cei doi se aflau în închisoarea Magilligan, studiind împreună Biblia în acelaşi grup de studiu şi întâlni**ndu-**se periodic pentru a se ruga. Liam mi-a mărturisit că dacă L-ar fi întâlnit pe Jimmy înainte de a-L fi găsit pe Cristos, l-ar fi „împuşcat, asigurâ**ndu-**se că a murit” (şi nu a exagerat deloc). „Însă acum mi-aş da viaţa

pentru Jimmy", spuse Liam.

Ultima întâlnire a simpozionului de la Queens University din Belfast era deschisă publicului, atât catolicilor, cât şi protestanţilor care încă se mai războiau. În timp ce Liam şi Jimmy stăteau alături pe podium, radiind şi vorbind despre dragostea lor comună pentru Iisus, întregul auditoriu a erupt **într-**o rafală de aplauze ovaţionând, plângând împreună şi îmbrăţişâ**ndu-**se.

Dumnezeu a folosit rugăciunile pentru un seminar, chiar dacă numai **într-**o proporţie mică, pentru a ajuta la împlinirea unor dorinţe ale Sale cu privire la acea ţară măcinată de război. Iar El va continua să răspundă, împlinind cuvintele pe care mi le-a adresat Liam: „Speranţa mea este să cred că Dumnezeu schimbă inimile unor oameni ca mine şi ca Jimmy. Aceasta este singura speranţă pe care o am pentru pacea ţării mele, Irlanda de Nord".

Da, fiecare răspuns la rugăciune este o uşă deschisă de Dumnezeu spre ceea ce El intenţionează să împlinească în lume în continuare. Odată cu răspunsul la rugăciunea iniţială vine şi continuarea implicării lui Dumnezeu. Dar **s-**ar putea să nu o recunoaştem ca atare; poate chiar vom uita că ne-am rugat sau, mai rău, vom interpreta ceea ce se întâmplă ca fiind cursul firesc al evenimentelor. Fără să ne dăm seama că ele sunt „lucruri mari şi ascunse", pe care nu le cunoşteam.

SURPRIZELE LUI DUMNEZEU

Lucrarea mea de rugăciune a fost plină de surprize din partea lui Dumnezeu, El împlinind lucruri mari şi ascunse, cu mult mai mult decât ceea ce am cerut. De fapt, am experimentat şocuri permanente la seminarele mele de rugăciune. Dumnezeu mi-a arătat ceea ce eu numesc *câmpul Lui secret de misiune*. Şi, indiferent cât de des am ocazia să-l văd, sunt la fel de surprinsă. Nu am căutat să-l găsesc; de fapt, nici nu ştiam în ce măsură există. Însă Dumnezeu mi-a arătat un *câmp de misiune secret,* existent chiar înăuntrul bisericilor creştine din întreaga lume. Acest câmp de misiune este constituit din membri care nu

sunt siguri că îl cunosc personal pe Iisus în calitate de Mântuitor şi Domn.

Prima dată am experimentat acest şoc când mi-am început lucrarea peste ocean. Predând primele mele seminare de rugăciune în Australia, în 1980, am aflat că majoritatea participanţilor aparţineau deja unor biserici respectabile şi studiau periodic Biblia împreună cu o organizaţie internaţională pentru femei, dedicată studierii Bibliei, care mă sprijinea financiar. Însă, spre marea mea uimire, când le-am solicitat acelor persoane care nu erau sigure de relaţia lor personală cu Iisus să se roage împreună cu voce tare în grupele lor de câte patru, aproximativ un sfert din ele **s-**au rugat, fie primi**ndu-**L pe Iisus pentru prima dată, fie asigurâ**ndu-**se de mântuirea lor.

Acest tipar **s-**a repetat oriunde am mers: în mijlocul protestanţilor şi catolicilor din Irlanda, în Scoţia şi în întreaga Anglie; apoi în Taiwan, Japonia, India şi în Insulele Britanice. Acasă în America, spre uimirea mea, procentajul începuse să crească.

Cele 5 procente obişnuite şi apoi cele 10 procente ale celor care se rugau rugăciunea de predare în seminarele mele, nu m-au surprins prea tare, dar când acestea au sărit brusc la 25 şi chiar mai mult, am fost uluită. Părea de neconceput că atât de mulţi din cei ce veneau să înveţe despre rugăciune nu erau siguri de existenţa unei relaţii personale cu Iisus. Iar cel mai incredibil aspect era acela că, aproape toţi participanţii la seminarele mele, de aici sau de peste hotare, erau deja membri ai unei biserici cunoscute.

În ultimii doi ani, statisticile au indicat 50 de procente destul de des, uneori chiar şi 75%, ceea ce a făcut ca media celor care **s-**au rugat această rugăciune să fie de aproximativ 50% din audienţa noastră.

Întrebându-mă dacă nu cumva am exagerat aceste statistici, după ultimul meu seminar, mi-am împărtăşit îngrijorarea cu pastorul gazdă care fusese pe podium alături de mine. „Câţi estimaţi că **s-**au rugat cu voce tare

rugăciunea de predare lui Iisus în calitate de Mântuitor şi Domn?", am întrebat.

„O, mult peste jumătate!", a exclamat el cu bucurie profundă. Dumnezeu te surprinde cu… „lucruri pe care nu le cunoşti"!

PERSPECTIVA LUI DUMNEZEU
ASUPRA RĂSPUNSURILOR LA RUGĂCIUNE

Sunt însă şi alte surprize din partea lui Dumnezeu atunci când El răspunde rugăciunii noastre. Am descoperit cât de diferite de căile omeneşti sunt cele ale lui Dumnezeu. Lucruri care par atât de corecte, de bune, de potrivite în timp, de logice, de evidente pentru noi, sunt refuzate frecvent, înlocuite sau chiar inversate de către Dumnezeu pe măsură ce El, tară a face vreodată vreo greşeală şi fără a întârzia sau a. Se grăbi, dă răspunsurile Sale conform cu atotştiinţa Sa.

Trebuie să vedem rugăciunea din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Ar trebui să încercăm să vedem imaginea de ansamblu a planului global al lui Dumnezeu şi felul în care fiecare cerere mică sau mare se potriveşte cu răspunsul Său în cadrul scopului Său suveran. Cât de des ne îndoim când Dumnezeu nu ne răspunde aşa cum am fi dorit. Cum cârtim atunci când ne gândim că El nu ne-a răspuns, când de fapt noi suntem aceia care nu am recunoscut răspunsul Său! Sau, în răzvrătire, decidem că dacă aşa ne răspunde Dumnezeu, nu ne vom mai ruga niciodată. Însă Dumnezeu ne-a spus că „lucrurile mari, lucrurile ascunse" pe care El le va face în urma răspunsurilor Sale vor fi lucruri „pe care nu le cunoaştem". Gândirea omniscientă a lui Dumnezeu determină răspunsurile Sale la rugăciunile rostite de copiii Săi pământeşti, precum şi toate evenimentele pe care acele răspunsuri le iniţiază.

De asemenea, răspunsurile lui Dumnezeu determină de obicei rugăciuni mai ample şi mai puternice din partea noastră. Odată cu răspunsul Său ne vedem pe următoarea platformă de pe care apoi lansăm următoarele noastre cereri prin intermediul rugăciunii.

Ne-am obişnuit să auzim: „Dumnezeu răspunde întotdeauna, dar răspunsurile Sale sunt *da*, *nu* sau *aşteaptă*”. Prin experienţele mele am ajuns să aflu că răspunsurile lui Dumnezeu nu sunt atât de simpliste. Interacţiunea Sa cu mine prin rugăciune este mult mai complexă şi mai extinsă. Răspunsurile Sale întotdeauna includ: „Continuă să interacţionezi cu Mine, copilul Meu. Am multe lucruri pe care doresc să le împlinesc prin rugăciunile tale”.

REACŢIA NOASTRĂ LA RĂSPUNSURILE LUI DUMNEZEU

Oamenii reacţionează în feluri diferite la răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciunile lor.

În Noul Testament sunt cuprinse mai multe reacţii diferite.

Avem opţiunea *mărturiei*. Ana s-a rugat mulţi ani să-L vadă pe Mesia, iar când Dumnezeu i-a răspuns rugăciunii la circumcizia pruncului Iisus, ea a mers şi a spus tuturor că L-a văzut pe Mesia, însă răspunsul lui Simeon a fost destul de diferit. După ce s-a rugat aceeaşi rugăciune o perioadă similară de timp, şi el L-a văzut pe Mesia. Dar răspunsul lui a fost: „Acum sunt pregătit să mor”.

Există şi reacţia *necredinţei*. În timp ce primii creştini se rugau pentru eliberarea lui Petru din temniţă, ei nu au putut crede că Dumnezeu le răspunsese rugăciunilor lor, gândindu-se că la uşă era o nălucă.

Există apoi şi reacţia *ascultării*. Rugăciunile lui Petru, pe când se afla pe acoperiş, au primit răspuns din partea lui Dumnezeu printr-o viziune pe care nu a înţeles-o la acel moment. Însă chiar şi aşa, atunci când Dumnezeu a explicat-o, Petru a ascultat imediat şi a dus Evanghelia către neamuri.

Alteori trebuie să facem o *alegere*. Pavel şi Sila s-au rugat şi au cântat în temniţă, iar Dumnezeu a răspuns trimiţând un cutremur de pământ care a deschis toate uşile şi a desfăcut lanţurile prizonierilor. Însă Pavel a ales să renunţe la libertatea imediată pentru a-l câştiga pe

temnicer pentru Cristos.

Probabil că una dintre cele mai dificile reacţii la răspunsul lui Dumnezeu a fost reacţia lui Pavel de *acceptare*. Pavel **s**-a rugat în trei rânduri pentru ca ţepuşul din trupul lui să fie îndepărtat, dar a acceptat răspunsul negativ al lui Dumnezeu **sprijinindu-**se, în final, pe puterea lui Dumnezeu.

Biblia ne revelează o multitudine de reacţii diferite faţă de Dumnezeu atunci când El răspunde rugăciunii: unele bune, altele rele, unele rebele, altele supuse, unele bucuroase, altele mulţumitoare sau mânioase. Propriile noastre reacţii la răspunsurile lui Dumnezeu pot fi multe şi la fel de variate. Decizia ne aparţine.

SPRE URMĂTORUL PAS

Decizia cu privire la reacţia noastră va determina următorul stadiu al stării noastre spirituale, al atitudinii noastre şi al relaţiei cu Dumnezeu sau câmpul nostru de lucru. Fiecare cerere de rugăciune, indiferent cât de mică sau de mare ar fi, întotdeauna ne poartă spre următoarea noastră etapă. Noi ne rugăm, Dumnezeu răspunde, şi apoi decidem ce vom face cu răspunsul Său.

Prin toate răspunsurile Sale, dorinţa lui Dumnezeu este întotdeauna aceea ca noi să păşim spre următorul nivel al iertării, bucuriei, asemănării cu Cristos, păcii, puterii şi rodniciei. Sau, dacă va fi nevoie, răspunsurile Sale vor include revenirea noastră la stările acestea. Noi, însă, trebuie să acceptăm răspunsul Său.

Răspunsurile lui Dumnezeu **s-**ar putea să cuprindă paşii pe care El îi consideră necesari să fie făcuţi înainte de a obţine răspunsul la rugăciunea iniţială. Aşa că, în loc să aşteptăm un singur răspuns la o rugăciune, trebuie să privim spre ceea ce este necesar să se întâmple înainte ca Dumnezeu să ofere răspunsul Său final. De regulă, va trebui să ne aşteptăm la o serie de mai multe rugăciuni şi de mai multe răspunsuri generate de rugăciunea noastră iniţială şi apoi de către fiecare rugăciune ulterioară.

Şi, deoarece răspunsul lui Dumnezeu este întotdeauna acela care în final va produce ceea ce este

spre binele absolut al celui care se roagă, trebuie să fim dispuşi să acceptăm răspunsurile Sale intermediare.

Acestea sunt treptele esenţiale pe care El ne îndrumă să păşim, pentru a ajunge la acea stare finală, dorită de El pentru noi.

DÂND LA O PARTE CORTINA

Iisus a spus în *Matei* 7: 7: „Bateţi şi vi se va deschide". Ce se va deschide? Ceea ce Dumnezeu are pregătit pentru tine! Următoarea Lui uşă. O viaţă mai bună cu El. Dumnezeu foloseşte rugăciunile pe care tu le rosteşti astăzi pentru a da la o parte cortina spre următoarele etape ale vieţii tale.

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

O, Doamne, doresc fierbinte să înţeleg perspectiva Ta asupra rugăciunii. Te rog, învaţă-mă cum ar trebui să reacţionez la răspunsurile pe care Tu mi le dai, astfel încât să îmi poţi conduce viaţa prin ele.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Nu îmi este cu putinţă f N* facem cu răspunsurile lui Dumnezeu la o rugăciune atunci când *J* El spune: „Nu îmi este cu putinţă. Sunt capabil să-ţi răspund? Da. Pot, totuşi? Nu".

Cât de şocant este când, în ciuda faptului că ne rugăm pentru ceva ce ştim că este voia Lui, Dumnezeu răspunde: „Copilul Meu, nu îmi este cu putinţă!" Apoi El explică: „Este adevărat că am puterea să fac orice. Este adevărat că am mai multă putere decât toată puterea la un loc a tuturor lucrurilor pe care le-am creat. Da, este adevărat că sunt capabil să fac «nespus mai mult decât [ceri] sau [gândeşti]» (vezi *Efeseni 3*: *20*), dar în ceea ce priveşte această rugăciune, nu îmi este cu putinţă!"

Chiar dacă El doreşte să răspundă afirmativ cererilor noastre de rugăciune şi intenţionează să ne ducă spre o nouă uşă deschisă şi o nouă stare, există momente când Dumnezeu trebuie să ne răspundă: „Nu îmi este cu putinţă".

Dumnezeu m-a învăţat aceasta pe când mă oprisem în California pentru un seminar, la reîntoarcerea mea spre

casă din Taiwan. După ce am petrecut mult timp în rugăciune adâncă de mijlocire în acea dimineaţă, L-am rugat pe Dumnezeu să îmi pună în gând cuvântul pe care îl avea pentru mine în acea zi de seminar. Brusc mi-a venit în minte *Efeseni 3*: *20*. În tăcere, l-am recitat de mai multe ori:

„Iar a Celui ce, potrivit cu puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi...” [traducere D. Cornilescu, 1931]

POTRIVIT CU

Pe măsură ce repetam versetul din nou şi din nou, două cuvinte continuau să iasă în evidenţă: *potrivit cu*, *potrivit* eu Eram nedumerită de ceea ce încerca Dumnezeu să mă înveţe. Versetul păru dintr-odată aşa de complicat; am decis să îl fragmentez. Am grupat cuvintele „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” **într**-un simplu „totul”. Dumnezeu poate face „totul”. Apoi l-am înţeles aşa: „Iar a Celui ce potrivit cu puterea care lucrează în noi, poate să facă totul”. Asta era! Dumnezeu poate să facă „totul” doar potrivit cu puterea care lucrează în noi!

Apoi m-am întrebat: „Nu am puterea lui Dumnezeu în mine în permanenţă?” Ba da, ea este, deoarece fiind creştină, cele trei persoane ale Trinităţii locuiesc în mine. îl am pe Cristos în mine, „nădejdea slavei” (*Coloseni 1*: *27*); Dumnezeu Tatăl rămâne în mine (1 *Ioan 4*: *12 – 15*); iar Iisus ne-a promis că Duhul Sfânt va fi în noi (*Ioan 14*: *17*). De fapt, chiar anterior doxologiei lui Pavel din *Efeseni 3* care include versetul 20, el **s**-a rugat pentru creştinii din Efes să fie „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. (*Efeseni 3*: *19*)

Veni următoarea întrebare: Am eu însă întotdeauna aceeaşi măsură a puterii lui Dumnezeu în mine? Din anii mei de experienţă am ştiut automat ca răspunsul era nu. Nu am tot timpul o măsură constantă de putere divină. Iar El *poate să facă* numai *potrivit cu* măsura acelei puteri care lucrează în mine!

DUMNEZEU SE AUTOLIMITEAZĂ

Treptat am început să pricep. Dumnezeu poate să

limiteze măsura de putere pe care o declanşează în mine. Cu toate că am în mine acea forţă divină, Dumnezeul Triunic, care este capabil de orice şi de tot, alege măsura puterii pe care o va declanşa în mine. Da, Dumnezeu poate face tot ceea ce doreşte să facă, însă El stabileşte limite privitoare la puterea care „lucrează în noi”.

De abia aşteptam să ajung acasă pentru a verifica acurateţea acestei teologii în cărţile mele de referinţă. Şi iată că era acolo, în multe pasaje, inclusiv în acest citat dintr-un comentariu vechi al Bibliei Cambridge: „În omul sfânt (credinciosul adevărat) …există deja o forţă divină capabilă în sine de cele mai măreţe înfăptuiri. Pentru a le concretiza nu este nevoie de o forţă nouă, ci de o aplicare mai deplină a acestei forţe”. 1 Adică, *potrivit cu*!

Augustus Strong a scris: „Dumnezeu poate să facă tot ceea ce doreşte, însă nu doreşte să facă tot ceea ce poate. Altfel, forţa Sa ar fi doar exercitare de putere, iar Dumnezeu ar deveni sclavul propriei Sale omnipotenţe. Dumnezeu nu este obligat să facă tot ceea ce este capabil, ci foloseşte atât cât voieşte din puterea Sa. Nu va face tot ceea ce este capabil, doar pentru faptul că este omnipotent.”[12]

Nefiind încă pe deplin încredinţată, l-am sunat pe Berkley Mickelsen, profesor de limba greacă a Noului Testament la Seminarul Bethel, şi l-am întrebat dacă gândirea mea era corectă. „Evelyn”, îmi spuse, „acea aparent nesemnificativă expresie prepoziţională «potrivit cu» este factorul decisiv al acelei doxologii dovedite în timp din rugăciunea paulină din *Efeseni*. Ai descoperit cea mai importantă expresie din acel verset. Majoritatea oamenilor nu o descoperă niciodată”. Ei bine, nici eu nu o văzusem. Dumnezeu a fost acela care mi-a arătat-o aşa de limpede în dimineaţa aceea în California, pe când mă întorceam din Taiwan.

---

1 JJ. Perowne, The Cambridge Bible for Schools and Colleges (London: C.J. Clay and Sons, 1985), 102.

2 Augustus Hopkins Strong, Systematic Theology (Philadelphia: Judson Press), 287-88.

Da, ceea ce poate să facă Dumnezeu în noi ca răspuns la rugăciunile noastre, *depinde de* sau *este potrivit cu* măsura puterii care lucrează în noi. Dumnezeu este capabil de absolut orice – dar poate face numai potrivit cu măsura puterii care lucrează în noi!

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune NOI ÎL LIMITĂM PE DUMNEZEU

Ce determină atunci declanşarea unei măsuri mai mari din puterea lui Dumnezeu? Rugăciunile noastre, desigur! Dumnezeu îşi trimite puterea Sa ca răspuns la rugăciuni pe măsură.

Dumnezeu, prin răspunsurile Sale, împlineşte ceea ce a dorit mai dinainte să realizeze, dar a fost împiedicat de lipsa noastră de stăruinţă în rugăciune. Deşi El este suveran, atotputernic şi face după cum voieşte fără ajutorul credinciosului care se roagă, El a ales să acţioneze în urma rugăciunilor.

Am fost una din cele 11 persoane care au organizat 6.000 de grupuri de rugăciune în zona Minneapolis – St. Paul pentru cruciada lui Billy Graham din luna august, a anului 1973. Ne aşteptam la o participare de 50.000 de persoane, care **s-**a şi concretizat, de altfel. Înainte de a pleca de acasă pentru a-i pregăti pe credincioşii care urmau să se roage în oraşul St. Paul duminică dimineaţa, am observat că ziarul nostru local purta următorul titlu editorial: „Billy Graham a avut o participare de 500.000 de oameni în prima seară în Coreea”. Şocată, i-am anunţat despre aceasta pe credincioşii noştri şi i-am întrebat de ce noi vizăm numai 50.000. Dar eu am ştiut motivul diferenţei şi le-am oferit răspunsul. Era vorba de multele rugăciuni pe care creştinii coreeni le înalţă în mod constant. Încă de la începuturile acestui secol, mii de coreeni merg la bisericile lor să se roage zilnic înainte de micul dejun; în fiecare vineri seara, pe toată durata nopţii, au loc întâlniri de rugăciune cu zeci de mii de oameni, în diferite locuri. Iar rezolvarea problemelor lor şi mijlocirea se fac în cabanele de rugăciune din munţi.

La Convenţia Naţională a Radioemiţătorilor Creştini

din 1985, am fost copleşită de cantitatea de echipament electronic necesară transmisiunilor. Mai târziu în cursul zilei, la grupele de lucru pe care le-am condus, am pus întrebarea aceasta: „Depindeţi voi de această acumulare imensă de waţi din partea emiţătoarelor voastre *pentru* putere sau transmiteţi mesajul despre Iisus *cu* putere? în ciuda acestor aparaturi superdotate, vă sunt totuşi emisiunile lipsite de putere din cauza lipsei de rugăciune pentru ele?”

Apoi a trebuit să îmi pun aceeaşi întrebare mie. În emisiunile; noastre zilnice în întreaga Chină, depindem noi de puterea incredibilă i-a emiţătoarelor postului Trans World Radio pentru a duce mesajul de rugăciune către un sfert din populaţia globului, sau îl transmitem cu puterea lui Dumnezeu – prin rugăciuni?

Oamenii mă întreabă deseori, cât timp ar trebui să petreacă în rugăciune în odăiţa lor. Le răspund: „Depinde câtă putere doriţi”. E.M. Bounds explică în cartea sa *Putere prin rugăciune*:

„Rugăciunile noastre scurte îşi datorează scopul şi eficienţa celor lungi care le-au precedat. Rugăciunea scurtă, eficientă poate fi rostită doar de cineva care a aflat anterior răspuns la Dumnezeu, în rugăciune intensă şi de durată.”[3]

Deci, cu toate că Dumnezeu poate face tot ceea ce doreşte, El a ales să ne permită să îi limităm multe dintre acţiunile Sale prin lipsa noastră de credincioşie în rugăciune. Pe de altă parte, rugâ**ndu-**ne suficient, îi vom permite lui Dumnezeu să ne dea răspunsurile pe care atât El, cât şi noi le dorim.

Dumnezeu, cel care are toată puterea din univers şi care şade pe tron de slavă, aşteaptă şi doreşte chiar şi astăzi să declanşeze această putere pe pământ. Având putere nelimitată la dispoziţie (de fapt, El este puterea nelimitată), Dumnezeu este gata să ne conducă spre o nouă fază a acestei puteri în vieţile noastre – determinată

3 E.M. Bounds, Power Through Prayer (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1964), 35.

şi declanşată de rugăciune!

De când L-am cunoscut în mod personal pe Iisus Cristos la vârsta de nouă ani, m-am rugat susţinut pentru alţii şi pentru mine. Am depins de puterea lui Dumnezeu prin rugăciune în tot timpul lucrării mele. Ceea ce am simţit în toţi aceşti ani, am cuprins în ianuarie 1982 **într-**o însemnare pe care am **făcut-**o pe marginea Bibliei mele, în dreptul versetului 4 din *1 Corinteni 2*: „Aceasta este ceea ce îmi doresc pentru lucrarea mea...”

„Şi cuvântul meu şi predicarea mea nu stăteau în cuvinte convingătoare ale înţelepciunii, ci în dovada Duhului şi a puterii”. [traducere D. Cornilescu, 1931]

Dumnezeu a fost credincios, trimiţând acea putere ca răspuns la rugăciunile a mii de credincioşi.

DECLANŞAT DE PUTERE

Gândi**ndu-**mă în urmă la călătoria mea în Taiwan, în timpul căreia Dumnezeu mi-a descoperit principiul lucrării Sale „potrivit cu”, am conştientizat că totul a fost o „experienţă de tip *Efeseni 3*: *20*”. De-a lungul întregului drum am trăit puterea lui Dumnezeu **într-**o manieră neobişnuită, ca răspuns la deosebit de multă rugăciune.

Mii de oameni se roagă individual, în lanţuri de rugăciune telefonice, în grupuri, precum şi în echipa care mijloceşte 24 de ore din 24. Când sunt plecată **într-**o lucrare de misiune peste ocean, echipa mea de 24 din 24 activează non-stop. Credincioşi de pe întreg teritoriul Statelor Unite se înscriu pentru anumite perioade de rugăciune şi, astfel, mulţi oameni se află pe genunchi în rugăciune neîntreruptă zi şi noapte pentru lucrarea mea.

Aveam doar o zi între Crăciun şi plecarea mea în Taiwan. În seara de Crăciun, ultimul nostru oaspete a plecat pe la 11: 00 seara şi aveam doar o zi la dispoziţie pentru a pune la locul lor multele cadouri primite, ambalajele, vesela de sărbătoare, mâncarea rămasă şi să pregătesc bagajele soţului meu care pleca spre Florida şi ale mele pentru Taiwan. Peste toate, instalatorul care trebuia să-mi repare uscătorul de rufe sosise chiar în momentul în care familia se pregătea să deschidă

cadourile de Crăciun, astfel că hainele de care aveam nevoie pentru deplasările noastre rămăseseră grămadă în coşurile de rufe!

Cu toate acestea pe cap, cam pe la mijlocul după-amiezii aceleia simţeam că voi claca. Epuizată emoţional şi fizic, m-am dus în baie, am închis uşa şi am început să plâng. „Doamne, nu pot să merg în Taiwan. Uită-Te la mine. Nu mai pot!” însă nu era nevoie să îi spun asta Domnului – El ştia deja! Dar am ştiut că trebuia să plec spre Taiwan. Aşa că am călcat cu stoicism cămăşile lui Chris şi le-am împachetat.

Am plecat spre aeroport a doua zi în ascultare deplină de Dumnezeu. Mergând încet pe rampă spre avion, trăgând geamantanul după mine fără pic de entuziasm, mă plângeam în sinea mea: „Nu pot să merg. Nu pot să merg în Taiwan”. Însă chiar la câţiva metri de avion se întâmplă ceva. Parcă se revărsa direct din cer şi mă înfăşură ca într-o manta. Şi, dintr-odată, m-am umplut de entuziasm, anticipare, energie şi putere!

M-am oprit, acolo pe rampă, exclamând încet, ca pentru mine: „Ce s-a întâmplat?” Apoi mi-am adus aminte. „O, asta e ziua în care intră în acţiune echipa de rugăciune 24 din 24 care se roagă pentru mine!” Şi, chiar dacă nu ar fi fost un avion la capătul rampei, cred că aş fi putut zbura până în Taiwan!

CÂND DUMNEZEU RĂSPUNDE: „POT”.

Atunci când este rugăciune suficientă, lui Dumnezeu îi este cu putinţă!

Oare singura demonstraţie de putere declanşată pe durata călătoriei în Taiwan a fost cea pentru energia mea personală? O, nu. Numai în Taipei am avut participante din 43 de organizaţii creştine şi diferite afiliaţii bisericeşti, o premieră pe acea insulă pentru acest tip de unitate în lucrarea femeilor. Acolo, o misionară mi-a spus: „Din punct de vedere statistic, Taiwanul este cea mai idolatră naţiune de pe glob. Seminarele au fost o lumină în ţara aceasta întunecată şi păgână. Ce dragoste s-a manifestat! Femeile şi-au dat mâinile şi s-au rugat împreună”. Ea a continuat:

„Necreştinii aduşi de prieteni creştini şi de membri ai familiilor au fost copleşiţi de dragostea simţită acolo”. Iată cum răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea abundentă a început să dărâme barierele care au existat în acel loc ani de-a rândul.

Apoi Dumnezeu a continuat să topească acea veche tradiţie asiatică de secole de „păstrare a aparenţelor”. Jeanne Swanson, misionara responsabilă de venirea mea, mi-a spus: „Evelyn, dacă vei reuşi să le determini să-şi mărturisească păcatele, atunci tot drumul tău a meritat”. La seminar, înainte de a le solicita să îşi mărturisească păcatele cu voce tare, am intrat în panică la gândul că nimeni nu va îndrăzni să se roage. Dar, dintr-odată, Dumnezeu mi-a pus în minte cuvintele „toate împreună”. Am primit o confirmare şoptită din partea translatoarei. Am rămas uimită apoi să aud în întreaga sală glasuri care se rugau, ceva asemănător cu un roi enorm de albine. Femeile îşi mărturiseau păcatele şi cereau iertare de la Dumnezeu una în faţa celeilalte. Atât de pătrunse erau de mărturisire, încât uitaseră de timp, astfel că translatoarea a trebuit **într-**un final să le oprească pentru a se putea continua seminarul. Puterea rugăciunii – spărgând gheaţa!

Am avut ocazia mai apoi să-L vedem pe Dumnezeu învingând puterea celui rău şi întăriturile puternice ale acestuia în Taiwanul de Sud.

În prima seară de seminar m-am simţit aproape ca legată cu lanţuri în timp ce vorbeam.

Împreună cu gazda mea, o misionară, am fost nevoite să luptăm I cea mai mare parte a nopţii, în rugăciune, pentru a birui acea putere 1 demonică. Dar, **într-**un târziu, a cedat şi a dispărut, iar Dumnezeu **şi-**a revărsat puterea Sa asupra noastră, a tuturor.

Dumnezeu ne-a demonstrat în mod vizibil cum se utilizează ultima, dar şi cea mai neglijată componentă a armurii spirituale menţionate în *Efeseni 6*: *18*, pentru a-l înfrânge pe Satan: rugăciunea.

Însă această putere deosebită din Taiwan nu a fost doar rezultatul] rugăciunilor din America. Dumnezeu

răspundea rugăciunilor venite de I pe ambele coaste ale Oceanului Pacific. Patru femei din Taiwan au simţit] o responsabilitate pentru insula lor şi s-au întâlnit în mod regulat pentru a se ruga. Numărul lor a crescut treptat la 35, iar ele s-au rugat împreună, sistematic, mai mult de un an. Apoi, prin credinţă, au făcut un pas mai 1 departe, invitându-mă acolo pentru seminare de rugăciune. Acestea au (fost femeile de care S-a folosit Dumnezeu pentru a-şi manifesta puterea I şi a închega laolaltă Trupul lui Cristos.

Puterea lui Dumnezeu nu a încetat să lucreze odată cu plecarea mea înapoi în America. Grupul iniţial de 35 de femei din Taiwan a fost multiplicat de către El, ajungând la peste 10.000 de credincioase dedicate rugăciunii pe acea insulă mică. Dumnezeu a fost Acela care a putut „să-i facă nespus mai mult decât" am cerut sau am gândit noi, ca răspuns la mii de rugăciuni.

Am sunat-o pe mama, din California, înainte de plecarea mea spre Taiwan, pentru a-mi lua rămas bun. Cuvintele ei de încheiere au fost: „Evelyn, nu uita *Efeseni 3*: *20*!" Mamă, nu voi uita niciodată *Efeseni 3*: *20*!

RUGĂCIUNEA COMUNĂ

Cu toate că există multe promisiuni biblice referitoare la puterea rugăciunii unei singure persoane, în *Efeseni 3*: *20* promisiunea este adresată mai multora. Este la plural – „cerem sau gândim noi". Iar expresia „potrivit cu puterea care lucrează în noi" se poate la fel de bine citi „potrivit cu măsura rugăciunilor pentru noi – şi din partea noastră".

În scrisoarea mea de mulţumire către credincioşii care se rugaseră pentru revărsarea puterii lui Dumnezeu pe parcursul călătoriei mele în Japonia, în 1981, am inclus următoarele cuvinte: „Mă gândesc să scriu o carte despre mărturiile evidente ale rugăciunilor voastre în viaţa mea". Aceasta este cartea! Secretul acestei puteri din partea lui Dumnezeu pentru lucrare este rugăciunea comună a mii de credincioşi.

Începând din 1968 am elaborat şi practicat diverse

metode de rugăciune de mijlocire în lucrarea mea, metode care au avut ca rezultat putere abundentă de sus. (Vezi cartea Ce *se întâmplă când femeile se roagă.*) Iar rugăciunea comună pentru slujirea Domnului a reprezentat o parte indispensabilă a vieţii mele din 1964 încoace, atunci când Signe, Lorna şi cu mine am început cei patru ani de rugăciune împreună, în fiecare joi după-masă. Această rugăciune a fost antemergătorul proiectului din 1968, *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, care **s-**a extins în lume prin *United Prayer Ministries* (Lucrarea Rugăciunii Unite – n.tr.). A produs o serie uimitoare de lecţii despre ceea ce poate face Dumnezeu atunci când există rugăciune din abundenţă. Aşadar, rugăciunea nu este doar o teorie în mintea mea despre ce ar trebui să aibă loc sau ce **s-**ar putea întâmpla. Sunt lucruri pe care le-am văzut întâmplâ**ndu-**se.

La petrecerea ocazionată de lansarea volumului cu numărul un milion al cărţii *Ce se întâmplă când femeile se roagă*[4], am fost rugată să vorbesc pe tema: „Ce determină apariţia unei cărţi **într-**un milion de exemplare?" Răspunsul meu a fost simplu: „Rugăciunea". Efectiv, Dumnezeu a produs cartea. A fost concepută în rugăciune, vorbeşte despre rugăciune, a fost susţinută continuu în rugăciune pe durata scrierii, tipăririi, distribuţiei şi utilizării, până în ziua de azi.

Însă cartea, publicată în 1975, a constituit un nou pas în lucrarea de rugăciune pe care Dumnezeu a putut să-l facă tocmai datorită rugăciunii. După ce am plecat din biserica din oraşul Rockford, Illinois, în 1970, Dumnezeu m-a îndemnat să „înflăcărez darul... care este în [mine]". (2 *Timotei 1*: *6*) Care dar? „Darul rugăciunii! începe să predai ceea ce te-am învăţat în toate experienţele tale de rugăciune!", mi-a spus Dumnezeu.

Iată metodele pe care El ni le-a dat. Am început doar în trei persoane – Gloria Davidson, Jan Mudge şi cu mine.

---

4 Evelyn Christenson, What Happens When Women Pray (Wheaton, Illinois: Victor Books, 1975). în limba română „Ce se întâmplă când femeile se roagă", Editura CLC România, 2002

Şi ne-am rugat pentru fiecare pas şi pentru fiecare decizie în elaborarea seminarelor, recunoscând foarte bine că nu ştiam cum să procedăm, dar că aveam o povară deosebită pentru a învăţa oamenii cum să se roage. Am cooptat multe femei credincioase pentru a ne sprijini în rugăciune.

Apoi, a fost rugăciunea noastră privind înregistrarea materialului de seminar pe casete audio, prin care am fost îndemnate să comandăm, pline de curaj, 1.000 de seturi de la Bethany Fellowship, pentru a ne retrage ulterior, timide, reducând comanda la jumătate. Am continuat să ne rugăm cu stăruinţă şi pasiune pentru vânzarea acestora din urmă – ceea ce s-a şi întâmplat imediat. Încă în stare de şoc, l-am sunat pe Dave Anthony pentru a-i solicita încă o comandă de 500 de seturi. L-am simţit zâmbind la telefon: „Am ştiut că se vor vinde, aşa că am făcut de la bun început 1.000 de seturi. Deci, puteţi oricând să veniţi după ele”.

A urmat apoi rugăciunea pentru cartea pe care editura Victor Books mi-a cerut să o scriu în urma audierii acelor casete. Între timp, noi trei ne asociasem, formând *United Prayer Ministries, Inc.* şi rugându-ne pentru fiecare nou şi necunoscut pas; membrele comitetului de conducere se înmulţiseră. Lanţul meu telefonic personal de rugăciune, compus din aproximativ 30 de femei, m-a susţinut pe parcursul scrierii fiecărui cuvânt în lunile acelea. Timp de peste zece ani am împărtăşit nevoile mele fizice, emoţionale, psihice şi spirituale cu acest lanţ de rugăciune. Iar ele m-au purtat prin rugăciunile lor puternice, sacrificând zilnic timp şi efort propriu. De multe ori, insistenţa lor şi lupta lor în rugăciune au fost cele care au făcut cu putinţă ca Dumnezeu să ducă mai departe lucrarea noastră.

Altă rugăciune comună care a făcut posibilă apariţia acelei cărţi precum şi lucrarea aferentă, a venit din partea grupului meu personal de rugăciune format din nouă femei, organizat în 1971. Am agonizat în rugăciune pentru fiecare concept şi cuvânt, pentru titluri, pentru timpul de lucru dedicat, pentru călăuzirea echipei de la editura

Victor Books – chiar şi atunci când s-a declanşat o grevă a tipografilor! Tuturor acestora li s-au adăugat rugăciunile venite din partea soţiilor profesorilor Colegiului şi Seminarului Bethel în timpul întâlnirilor noastre săptămânale de rugăciune – precum şi cele ale rudelor, prietenilor, membrilor bisericilor. Toate laolaltă I-au permis lui Dumnezeu să declanşeze înţelepciunea şi puterea necesară pentru acea carte.

Însă, când am văzut primul exemplar din *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, mi-am dat seama că am promis să mă rog pentru fiecare persoană care avea să citească această carte – şi m-am panicat. Cum aş putea să fac asta? Aşa că am iniţiat un calendar de rugăciune cu fiecare zi atribuită unui „mijlocitor", a cărui slujbă era să se roage pentru toţi aceia care aveau să citească sau să predea din acea carte în ziua respectivă (în timp ce restul dintre noi ne rugam pentru mijlocitor). Astăzi, la mai bine de 10 ani de atunci, calendarul de rugăciune este încă în acţiune, cuprinzând atât rugăciuni pentru cei care folosesc casetele audio, cât şi pentru agenda mea zilnică.

Experienţele noastre privitoare la rugăciunile ascultate le transmit mai departe către comitetele de conducere interconfesionale care planifică seminarele mele, cu rugămintea de a se întruni înainte de seminare, pe o perioadă de maximum 6 luni, pentru a se ruga regulat. (De fapt, ei nici nu ar mai avea nevoie de mine, având o aşa unitate şi putere în rugăciune!) însă, de fiecare dată când păşesc într-un seminar, pot simţi măsura şi calitatea rugăciunilor care s-au făcut în acest scop. Puterea lui Dumnezeu în seminarele mele este aproape întotdeauna direct proporţională cu cantitatea şi felul de rugăciunilor care s-au înălţat de către comitetul respectiv.

CONDUCÂND ORGANIZAŢIA NOASTRĂ PRIN RUGĂCIUNE

În lucrarea noastră, *United Prayer Ministries*, depindem în totalitate de direcţia indicată de Dumnezeu. Atunci când îi cerem lui Dumnezeu călăuzire, înţelepciune sau uşi deschise, noi urmăm literalmente sfatul din prima

mea carte „roagă-te mai întâi, apoi planifică”. Cam jumătate din timpul acordat fiecărei întâlniri de comitet îl reprezintă rugăciunea efectivă. De obicei, deschidem întâlnirea cu o oră de rugăciune şi o încheiem rugându-ne amplu, cu toţii, menţionând lucrările prezente şi viitoare. Apoi, în timpul discuţiilor administrative, am descoperit un secret fantastic pentru înţelepciune. Atunci când nu ştim ce decizie să luăm, pur şi simplu ne oprim şi ne rugăm. Între şedinţele lunare de comitet, rugăciunile continuă în baza cererilor aduse la cunoştinţa lanţurilor de rugăciune telefonice ale misiunii noastre.

Dumnezeu ne-a învăţat de timpuriu că „rugăciunea este răspunsul”. Şi a funcţionat. Noi nu avem vedete printre noi, ci doar „împreună lucrători cu Dumnezeu”. (*1 Corinteni 3*: *9*) împreună cu noi, El a dus această lucrare de rugăciune în jurul lumii.

Pe lângă lanţurile telefonice de rugăciune din cadrul comitetului nostru, am organizat un lanţ metropolitan de rugăciune zonal în cele două oraşe înfrăţite, St. Paul şi Minneapolis, format din mai multe sute de membre aparţinând tuturor denominaţiilor. Acesta a fost proiectul pilot al altor lanţuri similare din multe ţări.

Lanţul nostru cel mai activ de rugăciune este lanţul telefonic de rugăciune pentru autorităţi, care se roagă pentru autorităţi locale, naţionale şi mondiale, pentru lideri şi legislaţie. Participanţii urmăresc evenimentele, se roagă intens şi îndeamnă alţi creştini la rugăciune.

Recent, în urma unei dezbateri care s-a prelungit până după miezul nopţii, întreg Senatul din Minnesota a aprobat cu un vot preliminar de 32 – 27 un cadru legislativ în baza căruia statul ar fi recunoscut în mod oficial un stil de viaţă pe care Biblia îl numeşte „o urâciune înaintea Domnului”. Susţinătorii se aşteptau la o victorie sigură la finalul votării din seara următoare. Însă creştinii din acel stat au trecut la rugăciune. Cinci reprezentanţi şi-au retras susţinerea în urma unor proteste telefonice. Alţi cinci, care lipsiseră la votul preliminar, au decis, de asemenea, să se opună legii. Iniţiatorul acestei propuneri legislative a

recunoscut că nu mai avea sens să o prezinte din nou. A aruncat-o pe jos şi i-a înjurat pe „creştinii w»

aia.

Dar succesul nu este întotdeauna vizibil şi imediat. Cineva m-a întrebat odată: „De vreme ce există atâta rugăciune, de ce iau proporţii problemele drogurilor, avorturilor, pornografiei, abuzului copiilor şi altele în America?” Răspunsul meu a fost: „Cum ar fi fost America acum, dacă nu ar fi existat atâta rugăciune?” Mă înfioară acest gând!

Lanţurile telefonice de rugăciune nu au putere în sine, însă ele fac posibilă rugăciunea simultană şi imediată a mai multor oameni pentru o nevoie, fără a aştepta după liste sau întâlniri pe grupuri de rugăciune.

Alte moduri de folosire a telefonului pentru rugăciune sunt teleconferinţele. Tocmai am pus telefonul în furcă după o sesiune de rugăciune plină de putere, în care, împreună cu încă două persoane, ne-am rugat pentru trezirea capitalei noastre. Astfel, timpul şi efortul depus pentru a ne aduna laolaltă sunt economisite, apelul telefonic reprezentând o metodă eficientă de a aduna „doi sau trei la un loc”. Un pastor din California mi-a relatat că el petrece primele două ore ale fiecărei zile, de la 5: 00 la 7: 00, în teleconferinţă cu membrii săi de comitet, cu susţinătorii în rugăciune şi chiar cu mama soacră!

Echipa de rugăciune 24 din 24 este una din cele mai puternice forţe ale lucrării noastre care activează numai atunci când mă aflu în călătorie peste ocean. Fiecare persoană se înscrie pentru un timp anume de rugăciune în care se va ruga zilnic, fie zi, fie noapte, realizâ**ndu-**se astfel un cerc neîntrerupt de mijlocire pe toată durata deplasării mele.

Această echipă, de obicei, se opreşte din rugăciune de îndată ce avionul cu care călătoresc atinge pista din Minneapolis – St. Paul. Însă când am revenit din India în toamna anului 1983, fără să-mi spună, ei au decis să mai adauge încă două zile de rugăciune pentru a mă ajuta să depăşesc decalajul de fus orar. După trei săptămâni de

program extrem de intens, căldură excesivă, probleme intestinale, plus coordonarea Adunării Naţionale de Rugăciune în absenţa soţului meu (care se înapoiase şi el mai devreme din cauza unor probleme intestinale destul de grave), am ajuns acasă epuizată. Mă întâmpinau doi nepoţei nou-născuţi şi un fiu care îşi sărbătorea ziua de naştere. Dar, spre mirarea mea, nu suferеam din cauza decalajului orar. Kathy Grant, o membră a echipei 24 din 24 din Washington, D.C., m-a sunat să-mi relateze ceva uimitor: „Evelyn, în timpul rugăciunii mele, eu am suferit efectiv împreună cu tine din cauza fusului orar".

„Nu, Kathy", am asigurat-o eu, „tu nu ai suferit *împreună cu* mine, ci ai suferit *în locul meu*. Eu nu am avut probleme cu fusul orar!"

SIMŢIND PUTEREA

Am învăţat întâmplător că una din experienţele oamenilor pentru care ne rugăm este faptul că ei simt puterea lui Dumnezeu. În 1968, când am realizat experimentul nostru *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, am intervievat persoanele pentru care ne rugasem. Răspunsul cel mai des auzit a fost: „O, am simţit că te-ai rugat". Ce au putut să simtă? Puterea lui Dumnezeu eliberată prin intermediul rugăciunii!

Preşedintele Statelor Unite, Ronald Reagan, cu ocazia Micului Dejun Prezidenţial Anual desfăşurat după ce fusese rănit prin împuşcare, ne-a spus: „Nancy şi cu mine vrem să vă mulţumim pentru rugăciuni. Este adevărat că poţi simţi şi experimenta această putere!"

Este ceea ce Dorothy, una din membrele comitetului organizaţiei noastre, a simţit în zilele sfârşitului de săptămână după ce primise vestea şocantă a faptului că unicul ei fiu murise **într**-un incendiu în Arizona. Am îmbrăţişat-o în timpul serviciului funerar şi i-am spus că ne rugasem pentru ea aproape constant. „Ştiu", mi-a spus zâmbind printre lacrimi. „Am simţit asta. Mulţumesc".

În Adelaide, Australia, când 500 de femei din cele 1.000 prezente **s**-au rugat cu voce tare, asigurâ**ndu**-se de prezenţa lui Iisus în viaţa lor, am fost **într**-atât de copleşită

de felul în care am simţit puterea lui Dumnezeu în sala aceea, încât nu am putut să vorbesc. Pur şi simplu stăteam acolo cu lacrimile şiroi**ndu-**mi pe obraz. Fusesem invitată de către o mare misiune de studiere a Bibliei, iar preşedinta organizaţiei venise tocmai din Filipine pentru a participa şi ea la seminar. După încheiere ea îmi spuse: „Am simţit de parcă o undă de putere mi-a străbătut coloana – aproape ca un curent electric”.

Preşedinta locală a adăugat: „Şi eu am simţit la fel. Tu nu, Evelyn?”

„Nu”, am răspuns, „eu am fost doar incapabilă să vorbesc în prezenţa acelei puteri minunate”. Din nou, Dumnezeu a putut elibera puterea Sa datorită multor rugăciuni.

Puterea declanşată de rugăciune a fost simţită de Jeanne, actuala noastră preşedintă de comitet, împreună cu soţul ei, chirurgul Bill Scott, în Bangladesh. După ce şi-au încheiat lucrarea misionară în India, **s-**au reîntors pentru o vreme în America. Au plecat apoi spre Bangladesh pentru a finaliza un spital din Parbatipur. La întoarcerea acasă, Jeanne ne-a povestit despre diferenţa pe care au simţit-o în urma sprijinului în rugăciune din partea comitetului nostru şi a lanţurilor de rugăciune, comparativ cu cel din partea altor grupuri de mijlocitori. Bineînţeles că şi prima dată avuseseră sprijin foarte bun în misiune, însă de data aceasta fusese total diferit. Ea îmi relată: „Datorită mijlocirii sporite prin rugăciune, Dumnezeu a deschis uşi în moduri deosebite, mobilizând resurse şi ajutoare, astfel încât în 20 de luni **s-**au putut ridica şi deschide un spital şi o capelă”.

Aceasta a fost puterea lui Dumnezeu descătuşată de rugăciunea colectivă pe care am simţit-o în Central Hall, Westminster, Londra, clădire unde **s-**a ţinut în 1946 prima sesiune a Adunării Generale a Naţiunilor Unite. În timp ce urcam treptele masive de marmură spre platforma vorbitorilor, o afecţiune localizată în partea inferioară a coloanei vertebrale îmi cauză o durere insuportabilă. Am fost în stare totuşi să stau în picioare şi să vorbesc toată

ziua, literalmente prin puterea lui Dumnezeu. Mai târziu, auzind despre experienţa mea dureroasă şi totodată incredibilă, preşedintele *Societăţii Biblice Britanice* a crezut că, probabil, am trimis vorbă către lanţurile mele de rugăciune de acasă. „Nu”, i-am răspuns eu, „ele deja se rugau, iar Dumnezeu, cunoscându-mi nevoile, ştie cum să răspundă”. Şi, într-adevăr, El a răspuns!

În prima mea zi în Perth, Australia, în martie 1993, am notat în jurnalul meu: „Mă simt grozav! Nu am probleme cu fusul orar. M-am trezit la 04: 30 ora Perth-ului. Doamne, asta este la fix! Asta este ora mea de trezire în America, dar Australia este la jumătate de glob depărtare. Şi asta se întâmplă în ciuda celor 53 de ore de când am dormit ultima dată în patul meu din St. Paul – timp în care am trecut prin cea de-a doua mare furtună de zăpadă din istoria Minnesotei în ziua plecării mele, o grevă a companiei aeriene declanşată exact când ar fi trebuit să decoleze avionul, precum şi o întârziere de 8 ore în Los Angeles. Apoi pilotul nostru ne-a anunţat, pe când zburam încă deasupra întinderii Pacificului, că nu am mai avea destul combustibil (din cauza unui vânt frontal neobişnuit de puternic) şi, ca urmare, va trebui să facem o aterizare forţată în Brisbane. *Nu am mai simţit niciodată până acum, atât de tare, puterea lanţurilor de rugăciune,* am subliniat eu, continuând să scriu.

În dimineaţa aceasta încă neluminată de zorii zilei, în timp ce rememoram toate rugăciunile colective care s-au înălţat pentru mine încă din 1964, ochii mi s-au umplut de lacrimi, de lacrimi de recunoştinţă, pe măsură ce conştientizam amploarea tuturor acestor rugăciuni aduse pentru mine. Inima mi-a debordat de mulţumiri către Dumnezeu, pentru privilegiul incredibil al tuturor acestor ani de sprijin neîntrerupt în rugăciune din partea atâtor oameni.

Am repetat în mintea mea mulţumirile pe care le-am scris celor ce se rugaseră, după revenirea mea de la seriile de seminare din Anglia: „Astfel ajutaţi şi voi prin mijlocirea voastră pentru noi, pentru ca binefacerea făcută nouă prin

rugăciunile multora să fie pentru mulţi un prilej de mulţumiri lui Dumnezeu pentru noi”. (2 *Corinteni 1*: *11*) Şi eu, asemenea lui Pavel, „nu încetez să aduc mulţumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele”. (*Efeseni 1*: *16*) La începutul lucrării mele de rugăciune, fiul meu Kurt, pe atunci licean, îmi spusese: „Cum să nu reuşeşti, mamă, când este atât de multă rugăciune?” Cât de adevărat, Kurt!

NESPUS MAI MULT DECÂT CEREM SAU GÂNDIM NOI

Ceea ce Ieremia a afirmat în Vechiul Testament, că Dumnezeu ne arată „lucruri... pe care nu le cunoaştem” (*Ieremia 33*: *3*), Pavel confirmă în Noul Testament prin „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”. I (*Efeseni 3*: *20*)

Indiferent cât de mult aştept din partea lui Dumnezeu, El dă mai mult. Indiferent câtă credinţă am, se pare că nu am niciodată îndeajuns pentru a egala cantitatea a ceea ce Dumnezeu este dispus, pregătit şi dornic să facă dacă există suficient de multă rugăciune. Intenţia lui Dumnezeu este aceea ca prin răspunsurile Sale, să depăşească chiar şi cea mai mare cerere a credincioşilor Săi, precum şi aspiraţiile care au determinat-o.

În 1983, pe când lucram la primul proiect desfăşurat în Anglia, *Mission*: *England*, unul dintre privilegiile mele a fost acela de a înscrie oameni pentru „trio-uri”. În cadrul acestui demers, trei creştini căutau fiecare câte 3 persoane care nu îl cunoşteau pe Cristos şi promiteau să se întâlnească apoi săptămânal pentru a se ruga pentru cei 9 oameni, până când ei aveau să-L primească pe Cristos ca Mântuitor. În total, 30.000 de creştini se înscriseseră pentru grupurile de trei înainte de desfăşurarea celor şase cruciade ale lui Billy Graham care cuprindeau şi *Mission*: *England*. Aceştia se adăugau celor din alte 75 de ţări, care promiseseră de asemenea să se roage pentru *Mission*: *England*. Rezultatul a fost fenomenal! Billy Graham a relatat că a avut de departe cele mai minunate rezultate în

privinţa numărului oamenilor care L-au găsit pe Cristos, mai mult decât în cursul oricărei cruciade a vremii sale. George Wilson, vicepreşedintele executiv al *Asociaţiei Evanghelistice Billy Graham*, ne-a raportat aceasta cu entuziasm, adăugând: „Evelyn, ştim de ce, nu-i aşa? Datorită acelor rugăciuni!” Da, rugăciunile tuturor acelor oameni dragi din Anglia, pentru care ne-am rugat la rândul nostru atunci când **s-**au înscris pe listele de rugăciune.

Comitetul Lausanne pentru Evanghelizare Mondială, sponsor al primei noastre Adunări Internaţionale de Rugăciune de la Seul, din Coreea de Sud, în 1985, dorea foarte mult ca noi să facem referire şi la Duminica Rusaliilor şi a planificat adunarea astfel încât să includă şi această dată. În calitate de coordonatoare a grupelor de lucru cu femeile, mă rugasem timp de 6 luni de zile: „O, Doamne, trimite peste noi la această adunare, ceva asemănător zilei Pogorârii Duhului Sfânt!” (Ocazional, în rugăciune, mă întrebam: *Dacă Dumnezeu chiar ar decide să trimită puţin din ceea ce* **s-***a întâmplat la Rusalii, oare câţi dintre participanţii noştri de peste hotare ar fugi spre casă*? *Am fi noi oare pregătiţi pentru aşa ceva*?)

Grupurile de femei **s-**au întâlnit în sala de închinare a bisericii Young Nak, din cabine traducâ**ndu-**se simultan pentru fiecare limbă. Fiecare asculta în limba ei, prin intermediul căştilor; însă, în prima zi, nu am avut nicio traducătoare chineză alături de celelalte. Una dintre persoanele care intervievau participantele după fiecare sesiune era o misionară americană care vorbea fluent chineza. Întrebând delegaţia chineză despre impresia pe care le-a lăsat-o întâlnirea, i **s-**a spus cât de semnificativă a fost atât lecţia pe care am ţin**ut-**o despre „viaţa curăţită” şi despre „iertarea pe care o primim iertând”, cât şi rugăciunea care a urmat ulterior. „Dar”, zise reportera, „dumneavoastră nu vorbiţi engleza”.

„Nu”, a fost replica lor.

„Şi nu aţi avut un translator chinez astăzi”, zise misionara.

„O”, a exclamat surprinsă chinezoaica, „înseamnă că

a fost Duhul
Sfânt!”

Cu siguranţă că nu cerusem şi nici nu mă gândisem la ceva atât de asemănător cu Rusaliile şi aveam reţineri în a relata acest lucru până când nu avea să mi se confirme. Confirmarea a venit însă din partea lui Faye Leung, chinezoaica responsabilă de emisiunile mele la Trans World Radio în China, care, de asemenea, vorbeşte fluent engleza. La cină, în Hong Kong, după Adunarea de Rugăciune, am cerut părerea lui Faye cu privire la aceasta. Ea zise: „O, asta nu mă surprinde deloc. împreună cui o chinezoaică m-am rugat în acea zi, în ciuda faptului că nu ştia niciun cuvânt în engleză, dar ea s-a rugat fiecare rugăciune pe care ne-ai îndemnat să ne rugăm!” Sunt convinsă că nici credincioşii din Ierusalim, înainte de I pogorârea Duhului Sfânt, nu ceruseră şi nici nu se gândiseră la ceea ce urma Dumnezeu să le dea.

NESPUS MAI MULT

Majoritatea răspunsurilor dramatice din partea lui Dumnezeu în această lucrare de rugăciune au venit de cele mai multe ori pe neaşteptate. Când am început în 1968, nici măcar nu ştiam dacă surorile din biserica mea se vor ruga împreună cu mine; iar în cazul în care o vor face, nu eram sigură că Dumnezeu va întreprinde ceva. Însă acum, odată cu răspunsurile copleşitoare ale lui Dumnezeu, ştiu! în acelaşi timp mi-am dat seama de multele lucruri bune pe care Dumnezeu doreşte să le reverse peste pământ şi că eu îl limitez în acţiune prin faptul că nu mă rog destul.

Deasupra pătuţului destinat nepoţeilor noştri, pe care îl avem în dormitorul pentru oaspeţi, am atârnat un goblen mic, pe care se poate citi: „Rugăciunea ESTE răspunsul!”

Dr. Paul Yonggi Cho, pastorul unei biserici din Seul, Coreea, care a ajuns la 500.000 membri, ne-a explicat puterea unei astfel de creşteri a bisericii, spunând: „Americanii rămân după programul bisericii ca să mănânce. Noi rămânem ca să ne rugăm”. Am menţionat acest lucru la o conferinţă recentă a pastorilor. Apoi am început să ne rugăm, şi un pastor a izbucnit: „O, Doamne,

eu nu mă rog destul. Iartă-mă pentru puţina mea rugăciune – rugăciunea mea personală, cea cu familia mea, cea pentru biserică. O, Dumnezeule, iartă-mă!” în mod surprinzător, aproape nicio instituţie de pregătire teologică americană nu predă cursuri despre rugăciune şi puterea acesteia. Şi totuşi, rugăciunea este cheia care descuie sala tronului Dumnezeului atotputernic.

În *Efeseni 3: 20*, Pavel ne înfăţişează **într-**un mod deosebit gândirea lui Dumnezeu. Iar eu am descoperit că viaţa impregnată, saturată şi călăuzită de rugăciune este captivantă şi proaspătă. Mă simt ca şi când aş sta în permanenţă pe vârful picioarelor şi aş încerca să privesc înăuntrul gândurilor lui Dumnezeu pentru a vedea ce şi cum va face de data asta. Da, de fiecare dată când ne-am rugat, am experimentat că El „poate să facă nespus mai mult decât [am putea să] cerem sau [să] gândim” vreunul dintre noi.

Da, El este capabil. Şi îi este cu putinţă – dacă există destulă rugăciune! Câtă putere declanşează Dumnezeu în urma rugăciunilor *tale*?

Şi apoi, câtă putere are Dumnezeu pregătită pentru a fi pusă în acţiune folosind cheia rugăciunii tale?

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

O, *Dumnezeul meu, mărturisesc că nu este destulă rugăciune în viaţa mea. Tată, nu îţi este cu putinţă să faci multe din lucrurile pe care le doreşti pe acest pământ din cauza lipsei mele de rugăciune. Tânjesc să văd răspunsurile Tale care depăşesc cu mult mai mult orice aş putea eu să cer sau să gândesc. Doamne, mă dedic unui timp mai îndelungat de rugăciune zilnică. Ajută-mă să mă disciplinez şi să mă rog cu seriozitate.*

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Te-ai rugat greşiţi* aptul că Dumnezeu *nu* va răspunde la rugăciune în anumite *y* circumstanţe, îl vedem foarte clar în Biblie, după cum observăm şi că în alte situaţii El va răspunde rugăciunilor copiilor Săi. Cu toate că aceştia obişnuiau să se roage, Iacov le spune destinatarilor epistolei sale: „Cereţi şi nu

căpătaţi, deoarece cereţi cu gând rău, ca să risipiţi în poftele voastre". (*Iacov 4*: *3*)

Există două rugăciuni cărora Dumnezeu le răspunde: „Te-ai rugat greşit!" în primul rând, este acea rugăciune care cere lucrul greşit, pe care Dumnezeu, în sfinţenia Sa, nu l-ar da niciodată. Iar apoi este rugăciunea căreia Dumnezeu i-ar fi răspuns pozitiv dacă nu ar fi fost motivată greşit.

MOTIVE GREŞITE

Motivele greşite ale rugăciunilor noastre sunt cauza pentru care, uneori, Dumnezeu răspunde „nu" rugăciunilor noastre. Lucrurile cerute **s-**ar putea să fie bune în ele însele, însă noi le dorim din motive greşite. Aşa că, în ciuda faptului că noi cerem, nu vom căpăta.

La baza rugăciunilor noastre stau nişte motive. Însuşi motivul că care ne rugăm pentru un anumit lucru, poate face ca „rugăciunea să fie greşită". Ce sunt de fapt rugăciunile greşite? Acelea pe care le „*risipim în poftele noastre*".

Cuvântul *pofte* din *Iacov 4*: *3* a fost tradus mai recent prin „plăceri", pe bună dreptate. Dar pentru noi astăzi, cuvântul *plăcere* înseamnă, în esenţă, ceva ce este bun, pozitiv. Apoi există acele lucruri care sunt bune pentru creştini şi care sunt traduse tot prin „plăceri" în Scriptură. Totuşi, cuvântul *plăcere* are de obicei o conotaţie negativă şi se referă la lucrurile interzise unui creştin.

Definiţia literală a cuvântului grecesc tradus prin „plăceri" în *Iacov 4*: *3* este: „Împlinirea dorinţei naturale sau a dorinţelor păcătoase". De aceea, acest cuvânt este mult mai bine înţeles astăzi dacă este tradus prin „pofte".

Cuvântul cuprinde, bineînţeles, mult mai mult decât numai sensul de poftă sexuală. Cât este de şocant să constaţi că rugăciunile pe care le rostim frecvent sunt spuse cu motive greşite, pentru a fi risipite în poftele noastre. Iar Dumnezeu este nevoit să răspundă: „Te-ai rugat greşit!"

Iată aici câteva dintre motivele cele mai obişnuite şi des întâlnite care se furişează în rugăciunile noastre:

faima, recunoaşterea, dragostea de putere, afişarea, lăudăroşenia, întâietatea, confortul, satisfacţia personală, autoîndreptăţirea, răzbunarea, justificarea dorinţelor păcătoase.

În timp ce majoritatea dintre noi este atentă să se roage pentru acele lucruri care sunt bune şi pe care Dumnezeu doreşte să ni le acorde, de obicei nu realizăm aproape deloc motivele greşite care ar putea să inspire aceste rugăciuni. Iar a te ruga cu motiv greşit pentru un lucru, căruia în mod obişnuit Dumnezeu i-ar răspunde afirmativ, duce la eşec în rugăciune.

PENTRU A CUI SLAVĂ?

A dori ceva pentru slava proprie şi nu a lui Dumnezeu, reprezintă un motiv pentru care o rugăciune, indiferent cât de corectă şi acceptabilă ar fi în faţa lui Dumnezeu, va fi refuzată.

În lucrarea mea, sunt surprinsă de unele motive cu care indivizii sau grupurile se roagă pentru a avea un seminar de rugăciune şi care ies ulterior iar doctorul a insistat să renunţ la un seminar de rugăciune care fusese planificat pe Coasta de Vest şi să mai stau în repaus la pat. Către sfârşitul săptămânii el a decis că eram în stare să călătoresc, aşa că am putut ţine seminarul **într-**un oraş apropiat celui în care fusese anulat cel iniţial. Am primit un apel telefonic foarte iritat din partea pastorului bisericii unde nu mai ajunsesem; acesta era extrem de mânios pe mine din cauză că nu îmi făcusem apariţia în biserica *sa* şi că astfel i-am determinat pe toţi acei oameni să se strângă în biserica „concurentului" său în următoarea săptămână.

M-am întrebat care o fi fost adevăratul său motiv pentru care mă aşteptase la seminar. Dorise într-adevăr să îi înveţe pe oameni cum să se roage? Fusese într-adevăr scopul său acela de a lega diferitele biserici împreună în unitate? Sau avusese intenţia de a atrage oameni din toate denominaţiile zonei în biserica sa? Dorise de fapt să-şi atragă slavă pentru biserica sa şi pentru el? Cu toate că a te ruga pentru un seminar de rugăciune, care să îi înveţe pe oameni cum să se roage, este cu siguranţă o cerere

bună, motivele pot fi atât de greşite. Şi Dumnezeu răspunde: „Te-ai rugat greşit!”

În 1979, rugându-mă cu ocazia zilei mele de naştere pentru anul în care tocmai păşisem, cuvintele mele au fost acestea: „Doamne, Tu să fii glorificat, nu eu!” însă rugăciunea mea pentru slava lui Dumnezeu nu s-a încheiat odată cu sfârşitul anului. A mă ruga „rugăciunea corectă” privitoare la slava care I se cuvine în exclusivitate lui Dumnezeu, a reprezentat un proces de învăţare pe termen lung pentru mine.

Odată cu trecerea anilor, am învăţat să mă rog înainte de a lua cuvântul, ca nu eu să fiu cea văzută în timpul prelegerilor, ci numai Iisus. După ce sunt prezentată participantelor, uneori pompos, mă rog ca îmbrăcămintea mea, coafura mea şi toate acestea să dispară din conştiinţa audienţei şi să fie înlocuite de Iisus. Cel mai minunat compliment pe care îl pot primi, este atunci când cineva vine spre mine şi îmi spune liniştit: „L-am văzut astăzi pe Iisus stând acolo toată ziua, şi nu pe dumneavoastră”. Pentru slava Lui!

Totodată, înainte de fiecare seminar mă rog: „Doamne, Te rog, scoate Tu orice ilustraţie şi orice punct din prelegerea mea care îmi va aduce slavă mie şi nu Ţie”. Ilustraţia sau punctul pot fi foarte bune în sine, însă dacă motivul cu care le aduc este pentru a-mi atrage eu slava, Dumnezeu nu le va folosi pentru a atinge vieţile celor din auditoriu. Trebuie să fie pentru gloria Lui.

Putem avea chiar şi motive greşite în a ne ruga pentru a-i câştiga pe alţii pentru Cristos. Pentru a cui slavă dorim să aducem rod spiritual?

În *Ioan 15*: *7 – 8*, Iisus ne spune că dacă îndeplinim condiţiile Sale, putem cere ce dorim şi ne va fi dat. Însă de ce? Pentru ca să ne slăvim pe noi înşine? O, nu. Este pentru ca noi să aducem roadă din belşug nu pentru gloria noastră, ci pentru a Tatălui. Încercăm să-i câştigăm pe alţii pentru Iisus spre lauda noastră? Pentru a cui slavă?

Un motiv subtil de a primi noi slava în locul lui Dumnezeu, răzbate atunci când descoperim ceva deosebit

şi împărtăşim lucrul acela cu cineva, ca mai apoi să constatăm că acea persoană îl prezintă **într-**o conversaţie, o predică sau **într-**o carte ca venind de la sine! Cum ne doare atunci când altul primeşte recunoaşterea în locul nostru. Însă ar trebui să examinăm cauza pentru care ne simţim astfel. Dumnezeu poate face multe lucruri dacă nu ne mai preocupăm atâta de propria apreciere şi slavă!

CA SĂ RISIPIM ÎN POFTELE NOASTRE

Ce multe din rugăciunile noastre sunt aduse cu un alt motiv greşit: *pentru a fi văzuţi de oameni*, nu de Dumnezeu, pentru ca nouă să ni se dea lauda şi slava. Însă Iisus, în *Matei 6*: *5*, ne atrage atenţia că motivul nostru de rugăciune nu trebuie să fie cel al ipocriţilor care stau în picioare în sinagogi şi la colţuri de stradă „pentru a fi văzuţi de oameni”. Acesta este un motiv greşit; indiferent cât de bun ar fi conţinutul acestor rugăciuni, Domnul este nemulţumit.

Aceasta este pofta afişării, una din cauzele majore pentru care cerem şi nu primim pentru că intenţia este de a risipi în această poftă. Şi cât de mândri am putea deveni dacă am fi cunoscuţi ca „unul care niciodată nu lipseşte de la vreo întâlnire de rugăciune” sau „unul care se roagă rugăciuni aşa de frumoase în public”. Lucruri bune în ele însele, făcute însă cu motivaţie greşită. Pofta mândriei! Dumnezeu i-a spus lui Solomon că numai când poporul Său „*se va smeri* şi se va ruga”, El va răspunde şi va „vindeca ţara”. (*2 Cronici 7*: *14*)

Poate exista, de asemenea, motivul mândriei şi în timpul nostru devoţional. Constat că trebuie să fiu tot timpul în alertă pentru motivele greşite din propria-mi viaţă de rugăciune şi de obicei sunt surprinsă când acestea ies la iveală.

În timp ce Kurt al nostru îşi susţinea examenele de admitere la un program de doctorat în fizică, eu am petrecut 3 ore în rugăciune. Neştiind cum să mă rog trei ore întregi pentru acelaşi subiect, L-am rugat pe Dumnezeu să mă înveţe. Unul din lucrurile uimitoare pe care mi le-a arătat, a fost acela că, în ciuda faptului că mă

rugam pentru împlinirea voii Lui Dumnezeu, unele din motivele pentru care doream ca fiul meu să treacă acele teste erau greşite. Dumnezeu îmi semnaliza culoarea galbenă de avertizare: „Ai grijă!”

Între motivele pe care eu le credeam pure cu privire la voia lui Dumnezeu pentru viitorul fiului meu, se strecura ceva greşit – mândria. M-am pomenit rugându-mă o rugăciune ce părea normală pentru o mamă: „O, Dumnezeul meu, dacă Paul, verişorul lui Kurt, va trece examenul şi intră la inginerie biomedicală, iar băiatul nostru pică?” Mustrarea Domnului m-a determinat să-mi cer iertare pentru motivul greşit al rugăciunii mele.

Patru ani mai târziu mi-a fost mult mai uşor să recunosc lumina galbenă de avertizare a lui Dumnezeu. Mă aflam în rugăciune intensă, deoarece Kurt ne scrisese că urma să publice un raport de cercetare, pe care trebuia să îl predea înainte de cel al unui „concurent” din altă universitate. Acesta din urmă fusese informat pe căi neoficiale de lucrarea lui Kurt, iar dacă ar fi reuşit să publice înaintea lui Kurt, ar fi beneficiat de recunoaşterea care i s-ar fi cuvenit fiului nostru. În timp ce mă rugam, dintr-odată am realizat că Dumnezeu aprinsese semnalizarea de avertizare. Imediat mi-am schimbat rugăciunea, spunând: „O, Doamne, Tu ştii cine merită să primească recunoaşterea pentru această descoperire. Tu cunoşti care sunt nevoile lui Kurt şi totodată ceea ce merită el”.

În pasajul din *Iacov 4*: *1 – 3*, ni se spune că unul din motivele pentru care nu „primiţi” răspuns la cereri este pentru că „invidiaţi” (versetul 2). Întotdeauna vrem succes, victorii şi recunoaştere imediată atunci când ne rugăm pentru cineva iubit; însă motivele noastre pot fi acelea de a risipi în poftele noastre – în mândria noastră.

Iacov 4: *6* ne spune că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri”, decij cu siguranţă, El nu va răspunde cererilor noastre care sunt aduse înaintea Lui cu motivul de a fi risipite în mândrie. Un motiv greşit va determina o rugăciune greşită care, bineînţeles, nu va primi răspuns de

la Dumnezeu!

ÎMPĂRĂŢIA TA, NU A MEA

Câţi lideri creştini nu îşi clădesc propria lor împărăţie şi nu pe cea a lui Dumnezeu? Afirm din nou, lucrurile pentru care se roagă **s-**ar putea să fie bune şi scripturale **–** o congregaţie crescândă, o clădire mai mare pentru comunitate, sedii mai bune pentru organizaţia lor sau pentru campus **–** însă cauzele care determină rugăciunile sunt lauda, faima şi gloria proprie.

Iisus, în rugăciunea model din *Matei 6*, pe când îi învăţa pe ucenici să-l se roage, a fost foarte clar în privinţa împărăţiei care trebuie clădită: „Tatăl nostru... vie împărăţia *Ta*... precum în cer aşa şi pe pământ”. (versetele 9 – 10, sublinierea autoarei)

Într-o biserică mare, aparent plină de succes, în care am ţinut recent] un seminar, mai mulţi membri mi**-**au spus cu tristeţe: „Dar nu este putere aici”. De ce? Poate pentru că foarte talentatul lor pastor nu clădea pentru împărăţia lui Dumnezeu şi pentru gloria Sa, ci pentru propria lui împărăţie şi reputaţie.

Această dragoste de întâietate, de statut superior, de ridicare a propriei 1 împărăţii în locul celei a lui Dumnezeu, părea să constituie o problemă] încă din primul secol. În *A treia epistolă a lui Ioan*, apostolul spune că a fost nevoit să îl expună pe Diotref, deoarece acestuia îi plăcea să aibă] întâietatea. Diotref refuzase să recunoască autoritatea apostolului Ioan, pentru a nu**-**şi pierde propria lui poziţie de autoritate.

Tindem să credem că aceste motive greşite există numai în lucrări mari şi spectaculoase; însă ele sunt la fel de reale sau chiar mai acute în cadrul bisericilor mici şi frământate sau al organizaţiilor. În încercarea lor disperată de a**-**şi dovedi importanţa **într-**o comunitate sau în cadrul denomi naţiunii lor, astfel de biserici recurg la extinderea împărăţiei lor şi nu a lui Dumnezeu.

Este posibil să ne autoînşelăm în privinţa motivelor rugăciunilor noastre şi să**-**i înşelăm şi pe alţii, însă nu şi pe Dumnezeu. El cunoaşte toate atitudinile ascunse şi toate

motivele, de multe ori ascunse chiar şi ochilor noştri.

Nu doar cuvintele rugăciunilor noastre ajung la Dumnezeu, ci şi motivele. Dumnezeu pătrunde totul, iar motivele îi sunt la fel de evidente ca şi cuvintele rostite. „Şi toate bisericile vor cunoaşte că Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii şi inima”. (*Apocalipsa 2*: *23*)

A ne ruga cu motiv greşit este, aşadar, o rugăciune căreia Dumnezeu trebuie să îi răspundă *nu*, deoarece, cu toate că pare bună în sine, motivul cu care ne rugăm este de a „risipi în poftele noastre”.

CERERI RELE

Motivaţiile greşite sunt cauza cererilor rele, care, desigur, înseamnă rugăciuni greşite.

Ne place să credem că a „cere cu gând rău” din *Iacov 4*: *3* se referă numai la o uşoară verbalizare greşită a conţinutului rugăciunii noastre, însă aceasta înseamnă de fapt cerere rea, păcătoasă. A cere cu gând rău, este acelaşi lucru cu a cere *în mod păcătos*. Înseamnă a ne ruga pentru împlinirea acelor lucruri pe care Dumnezeu i le cere în mod explicit creştinului adevărat să le osândească. În concluzie, aceasta nu este o rugăciune care poate fi îndeplinită de către Dumnezeu. O rugăciune care cere rău, va primi răspunsul din partea Lui: „Te-ai rugat greşit!”

Dar nu a promis Iisus în *Ioan 15*: *7* că putem cere *orice* vom voi? Iar în versetul 16 din acest capitol nu a spus El, „pentru ca *orice* veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, să vă dea”? Cum poate atunci o cerere să fie rea şi o „rugăciune greşită”?

Ei bine, Iisus ne-a lăsat, de asemenea, multe reguli după care să trăim; iar promisiunea Sa de a răspunde rugăciunilor noastre nu contrazice – şi nici nu poate să o facă – vreuna din regulile şi poruncile Sale. Iisus este adevărul (*Ioan 14*: *6*). El nu poate să mintă. Cum ar putea El, deci, să ne înveţe şi să ne pretindă puritate, sfinţenie şi dreptate, pentru ca mai apoi să încurajeze rugăciuni care cer exact contrariul şi să le răspundă?

Din nou, în *Ioan 14*: *14*, Iisus afirmă: „Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, Eu voi face”, aparent oferi**ndu-**ne un

cec în alb pentru a cere oricât din orice vom vrea. Totuşi, în cuvintele Sale din versetul anterior, El ne explică de ce va face orice vom cere în numele Său: „Pentru ca Tatăl să fie glorificat în Fiul”. (*Ioan 14*: *13*) Aşadar, Iisus nu ar promite niciodată! vreun răspuns rugăciunilor care nu L-ar glorifica pe Tatăl. Mai cu seamă nu va răspunde acelor lucruri pe care Dumnezeu ne porunceşte să le îndepărtăm, deoarece sunt păcătoase, chiar dacă sunt cerute „în Numele lui Iisus”.

Toate rugăciunile noastre trebuie să fie conforme cu regulile şi poruncile pe care le avem în Biblie şi să adere la acestea. Ele trebuie să se bazeze pe îndemnuri scripturale şi să fie în concordanţă cu voia lui Dumnezeu, după cum ne este revelată în Scriptură. *Proverbe 28*: *9* spune: „Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să nu asculte legea [literal, cuvântul lui Dumnezeu], *chiar şi rugăciunea lui este o scârbă*”. (sublinierea autoarei) 1

O tânără soţie şi mamă mă sunase în mai multe rânduri din Hawaii în legătură cu soţul ei şi prietena lui. **Într-**o zi m-a întrebat: „Ar fi bine să-l cer lui Dumnezeu ca, dacă este voia Sa, să-i permit soţului meu să plece şi să se căsătorească cu ea, deoarece Dumnezeu doreşte ca el să fie fericit?” 1

„Nu”, i-am replicat, „să nu te rogi vreodată această rugăciune. Răspunsul lui Dumnezeu la această rugăciune se află deja în Biblie.] Dumnezeu spune clar că nu este voia Sa ca o căsnicie să fie desfăcută”. I-am explicat că în *Matei 19*: *6* Dumnezeu spune limpede: „Aşa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”. Apoi i-am atras atenţia asupra cuvintelor lui Dumnezeu din *Maleahi 2*: *16*: „Căci Eu urăsc despărţirea în căsătorie”. Nu te ruga pentru împlinirea poftelor sexuale păcătoase ale soţului tău, ci ca el să le poată! învinge.

Resentimentul şi refuzul de a ne supune oricăreia dintre limitările solicitate de Scriptură este păcat. A te ruga pentru lucruri opuse învăţăturilor cuvântului lui Dumnezeu constituie, cu siguranţă, o rugăciune greşită.

Cuvântul „plăceri” din *Iacov 4*: *3* este acelaşi din limba greacă pe care Iisus l-a folosit în pilda semănătorului din *Luca 8*: *14*: „Sămânţa care a căzut între spini, închipuieşte pe aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îşi văd de drum şi-l lasă să fie înăbuşit de grijile, bogăţiile şi plăcerile vieţii acesteia şi n-aduc rod care să ajungă la coacere”. În cele scrise către Tit, Pavel foloseşte acelaşi cuvânt: „Căci şi noi eram altă dată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri”. Dacă cerem, deci, ceva care ne-ar robi şi înăbuşi, rostim cu siguranţă rugăciunea greşită.

Petru a formulat-o astfel: „Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pământeşti care se războiesc cu sufletul”. (J *Petru 2*: *11*) Trupurile şi minţile noastre sunt tabere şi câmpuri de luptă ale acestor pofte. Deci, cum ar putea să ne împlinească Dumnezeu dorinţele noastre când acele lucruri pentru care ne rugăm generează lupte spirituale în noi? A ne ruga pentru ele înseamnă a ne ruga greşit.

Istoria creştinătăţii este plină de exemple în care binecuvântarea lui Dumnezeu a fost cerută pentru ceva rău: negustori de sclavi cerând pioşi binecuvântare pentru negoţul lor păcătos şi tâlhari italieni care, înainte de a tăbărî asupra cetelor de călători, îl îmbunau prin rugăciuni pe sfântul lor protector. Câţi dintre noi oare, nu ne înălţăm pioşi vocile către Dumnezeul cel sfânt, cerând ceva ce El numeşte o scârbă?

Dumnezeu nu a spus niciodată: „Soţia vecinului să-ţi fie desfătarea şi Eu îţi voi da tot ce-ţi doreşte inima”. Nu! Psalmistul ne-a arătat calea lui Dumnezeu: „Domnul să-ţi fie desfătarea, şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima”. (*Psalmul 37*: *4*)

Dumnezeu ne mustră pentru că ne găsim desfătarea în lucruri greşite. Pavel ne oferă un exemplu de „rugăciune corectă” prin cererea sa pentru cei din biserica din Tesalonic. „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui, şi să împlinească în voi, cu putere, orice dorinţă de

bunătate, şi orice lucrare izvorâtă din credinţă, pentru ca Numele Domnului nostru Iisus Cristos să fie proslăvit în voi, şi voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Iisus Cristos”. (2 *Tesaloniceni 1*: *11 – 12*)

Fiecare rugăciune, pentru a se califica drept „rugăciune corectă” şi a fi ascultată de Dumnezeu, trebuie să treacă testul atotştiinţei, suveranităţii şi sfinţeniei Lui.

RUGĂCIUNI BUNE – ŞI TOTUŞI GREŞITE

>)

Mai sunt multe alte rugăciuni la care Dumnezeu este nevoit să răspundă, de asemenea: „Te-ai rugat greşit!” Acestea nu sunt rele în ele însele şi nici nu sunt motivate greşit. Din contră. Cel care se roagă **s-**ar putea să caute în mod sincer ceea ce este scriptural şi ceea ce pare a fi voia divină. Acestor credincioşi Dumnezeu trebuie să le răspundă cu dragost „Te-ai rugat greşit!” Pare că El le-ar spune cu amabilitate: „Mulţumesc însă...”

„... gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căii Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt, de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile] voastre”. (*Isaia 55*: *8 – 9*)

Acestea nu sunt rugăciuni rele, însă Dumnezeu cunoaşte ceva ce noii nu ştim.

NU EŞTI ÎNCĂ PREGĂTIT

Dumnezeu trebuie să ne explice din când în când că „timpul tău nu este timpul Meu”. În zelul nostru, noi deseori o luăm înaintea timpului lui Dumnezeu pentru noi. Rugăciunea în sine nu e greşită, dar **s-**ar putea să nu fie pentru noi în acel moment. Această reacţie la rugăciune din partea lui Dumnezeu, desigur că seamănă cu un refuz. Iar Dumnezeu **s-**ar putea să ne explice sau nu, de ce răspunsul Său este: „Aşteaptă, mai am de lucru *în tine* înainte de a-ţi putea răspunde *da*”.

Acest fel de răspuns, primit ulterior chemării mele la misiune în străinătate la sfârşitul anilor noştri de studiu, a fost unul deosebit de greu de acceptat. După ce m-am rugat, predâ**ndu-**mi întreaga viaţă voii lui Dumnezeu, am

fost sigură că Dumnezeu îmi adresează această chemare, la care am răspuns în rugăciune printr-un „da” definitiv şi profund. Dar apoi am avut impresia că Dumnezeu îmi închide pentru totdeauna uşa spre misiune în alte ţări.

Am fost distrusă când medicul examinator al Comisiei noastre de Misiune în Străinătate a decis că ulcerul pe care îl avea Chris, încă de pe timpul războiului, nu avea să-i permită să slujească în locuri unde laptele şi smântână – tratamentul standard pentru ulcer în acele zile – erau extrem de greu de procurat. La următorul serviciu divin de binecuvântare a celor care plecau în misiune, am plâns uitându-mă la toţi cei care porneau la drum – toţi, cu excepţia noastră. De fapt, ani de-a rândul am evitat să particip la aceste servicii anuale din cadrul comunităţii noastre, deoarece nu puteam face faţă durerii şi amărăciunii din suflet legate de chemarea mea pentru India, pe care o percepusem atât de clar.

Chris luptase în cel de-al Doilea Război Mondial ca pilot pe un avion bombardier. În timp ce se afla într-un avion B-17 în flăcări deasupra teritoriului Germaniei, i-a promis lui Dumnezeu că, dacă îl va duce în siguranţă pe un teritoriu neutru, îi va sluji tot restul vieţii sale. Chris a instruit chiar piloţi în cadrul primului program de zbor al Societăţii Misionare. Apoi, la sfârşitul anilor de pregătire la colegiu şi seminar, am acceptat împreună chemarea lui Dumnezeu spre misiunile străine din Assam, India. Chris urma să fie primul evanghelist pilot în acea ţară şi eram nespus de fericiţi.

Totuşi, cei patru ani petrecuţi în calitate de secretară a preşedintelui colegiului, nu mi-au fost de ajutor în pregătirea mea pentru câmpul de misiune. Nici chiar anii grei de război, cele trei sarcini pierdute sau alte tragedii de familie nu au contribuit în direcţia asta. Ca să nu mai pun la socoteală educaţia primită în cadrul unui colegiu de artă. Dar se pare că nimeni nu era prea preocupat de ceea ce voi face odată ajunsă în misiune. Aşa că am fost tot atât de încântată şi dedicată, pe cât putea fi orice candidat la misiune.

Însă uşa lui Dumnezeu spre India a stat închisă pentru noi timp de treizeci de ani. În realitate, răspunsul lui Dumnezeu nu a fost: „Nu”, ci: „Am de pregătit multe în tine”. Etapele de pregătire au fost lungi şi lente. Dar în 1982, Chris şi cu mine am plecat, în sfârşit, în India.

În timp ce vorbeam pentru prima dată în New Delhi am fost atât de emoţionată, încât cuvintele abia îmi ieşeau din gură. Lacrimile îmi umpluseră ochii povestin**du-**le acelor femei despre dezamăgirea mea cruntă din 1952 şi despre bucuria mea copleşitoare de acum, treizeci de ani mai târziu.

Dumnezeul nostru omniscient are motive pentru a ne chema **într-**un moment anume la o lucrare. Sunt sigură că El ştia că nu eram pregătită să merg în India în 1952. Însă aceşti treizeci de ani m-au pregătit prin intermediul celor 18 ani de pastoraţie a soţului meu, a experienţelor cu proiectul *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, a cărţilor şi casetelor mele şi a privilegiului de a învăţa personal sute de mii de oameni să se roage prin intermediul seminarelor din Statele Unite, Canada şi din alte ţări.

Când am plecat spre India, am găsit în Biblia pe care ne-a dat-o Jan aceste cuvinte despre timpul unui Dumnezeu suveran din *Psalmul 31*: *15* „Zilele mele sunt în mâna Ta...” [traducere D. Cornilescu, 1931]

În nerăbdarea noastră, noi încercăm să-l spunem lui Dumnezeu când vrem să primim răspuns la rugăciunile noastre. Dar cât de bun est (Dumnezeu, ştiind exact când să deruleze evenimentele ca răspuns la rugăciuni. În orice caz, rugăciunile noastre iniţiază acel proces în vieţile! noastre care ne pregăteşte pentru răspuns, astfel încât după trecerea anilor îl vom putea recunoaşte ca atare.

ESTE LUMEA PREGĂTITĂ?

S-ar putea ca Dumnezeu să ia în considerare nu numai faptul că noi înşine nu suntem pregătiţi, dar şi că nici lumea nu este gata pentru ceea ce ne-a chemat El să facem. Cu ani înainte de a tipări cartea *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, participantele de la seminarele şi întâlnirile de rugăciune îmi spuneau că toate ideile

referitoare la sursa de putere în rugăciuni ar trebui puse în scris. „Dacă sunteţi convinse de aceasta”, le spuneam eu mereu, „atunci rugaţi-vă în acest sens”.

Dar când Dumnezeu a zis în mod miraculos: „Scrie!”, am realizat căi ceva nou se întâmpla în ţara noastră. Avea loc o întoarcere a creştinilor spre o dependenţă de Dumnezeu, necunoscută timp de mulţi ani.] Fusesem o generaţie de tip „mă descurc şi singur, Doamne”. Însă cazuli Watergate ne-a umilit şi am devenit „americanii ăia urâţi” în multe părţi ale lumii. Creştinii erau de acum pregătiţi şi dornici într-adevăr să înveţe mai mult despre rugăciune. În cazul în care cartea ar fi fost publicată mai devreme, cred că nu **s-**ar fi vândut **într-**un tiraj aşa de mare. Dar atunci când a apărut, oamenii erau pregătiţi să se roage. Acesta era timpul lui Dumnezeu, nu al meu!

Am învăţat că timpul lui Dumnezeu nu este timpul meu, nici în lucrurile mici, nici în cele mari pentru care mă rog. Uneori, Dumnezeu vrea să insist în rugăciune, devenind mai pasionată în această luptă de-a lungul zilelor, lunilor şi chiar anilor. Alteori sunt momente în care ştiu că mă direcţionează să îi predau Lui cererea mea după ce m-am rugat şi să aştept pur şi simplu sosirea răspunsului Său, atunci când este timpul decis de El să îl trimită.

Însă El întotdeauna răspunde. În viaţa mea există momente, pe care eu le numesc „momente de răspuns”, care apar brusc – atunci când Dumnezeu ştie că e timpul – şi o multitudine de răspunsuri încep să curgă. Iar eu mă străduiesc să le prind pe toate, ca pe nişte fulgi purtaţi de vânt.

NU EŞTI SUFICIENT DE PREGĂTIT SPIRITUAL PENTRU A PRIMI RĂSPUNSUL

Dumnezeu este prea iubitor pentru a ne da răspunsuri la rugăciuni înainte ca noi să le putem face faţă spiritual. De multe ori El trebuie să îşi reţină răspunsurile pe care doreşte să ni le dea, deoarece ştie că nu avem destulă maturitate spirituală. Atunci El răspunde rugăciunii noastre: „Te iubesc prea mult ca să îţi dau aceasta”.

Jan a noastră a trecut printr-o intervenţie microchirurgicală care a durat şase ore la Clinica Mayo, pentru a-i putea permite să poarte primul ei copilaş, pe nepoţica noastră Jennifer. Toamna trecută, Jan şi Skip au simţit cum Dumnezeu le spune că este vremea pentru un al doilea copil; însă testele au arătat că intervenţia chirurgicală va trebui repetată pentru a exista şanse. Jan era mai mult decât dornică, însă cu toţii ne-am înfiorat în faţa preţului aşa de mare pentru a putea avea copii.

Aşa că timp de luni de zile, am bombardat literalmente cerul cu rugăciuni, pentru ca Dumnezeu să facă o minune. Nu ne îndoiam deloc de faptul că Dumnezeul care a creat-o pe Jan va putea face ceea ce oamenilor le era cu neputinţă, iar Lui îi era atât de uşor. Pe măsură ce se apropia termenul limită de a rămâne însărcinată înainte de operaţia programată, am simţit fiori în toată fiinţa mea anticipând răspunsul lui Dumnezeu.

Apoi m-am întrebat dacă nu cumva atitudinea mea nu este una după voia Sa şi am căutat faţa lui Dumnezeu. Dintr-odată mi-am dat seama că nu eram pregătită spiritual pentru răspunsul pe care El l-ar fi putut da. Dacă ultima şansă pentru Jan s-ar fi irosit, cât de dezamăgită aş fi? Aş putea face faţă? Oare într-adevăr îmi vorbea Dumnezeu? Dacă nu, cine? „O, Doamne”, am plâns, „pregăteşte-mă pentru răspunsul Tău!”

Pe urmă gândul meu a continuat: „Dacă El va răspunde, dăruind un bebeluş fără intervenţie chirurgicală?” Ce aş face cu acest răspuns? Mi-aş aduce aminte de toate rugăciunile ridicate? Aş putea să-l dau *Lui* toată slava? Ce aş deveni eu dacă aş primi răspunsul dorit? Mi-ar face rău? „Doamne, *sunt eu pregătită* pentru răspunsul Tău? Dumnezeule, pregăteşte-mă!”

A venit apelul telefonic de la Jan, anunţându-mă că ultimul ei test de sarcină înainte de operaţie a ieşit negativ. Am plâns: „Doamne, care dintre noi nu a fost pregătit pentru minunea Ta? Am fost eu aceea? Care dintre! noi nu Ţi-ar fi dat toată slava? Care ar fi socotit că ar fi fost puterea *a noastră* în rugăciune mai degrabă decât puterea

Ta în a răspunde? Care dintre noi ar fi devenit arogant sau mândru de locul nostru special în planurile Tale? Care dintre noi nu a meritat acest miracol? Să fi fost noi toţi?”

Motivul superiorităţii spirituale este cumva vreo poftă înfăţişată în *Iacov 4*: *31* Ce am fi făcut noi cu un răspuns miraculos de genul „sarcină fără intervenţie chirurgicală”? Şi ce efect ar fi avut asupra noastră?

Dumnezeu nu va revărsa vreodată peste noi ceva ce depăşeşte capacitatea noastră de a primi şi a exercita, chiar dacă vom cere prin rugăciune. El va face *pentru* noi şi *prin* noi atât cât L-am lăsat să facă *în* noi.

Fiind singură acasă, după convorbirea cu Jan am petrecut marea parte a zilei în rugăciune contemplativă. „Dumnezeul meu, inima mea lăcrimează – la fel şi ochii mei. O, Doamne, pregăteşte-mă pentru răspunsurile pe care Tu doreşti să mi le dai la toate rugăciunile mele!”

Într-o scrisoare venită din Tasmania, Australia, o creştină mi-a mărturisit: „A trebuit să mă internez pentru o operaţie. M-am rugat pentru vindecare, însă intervenţia a fost totuşi necesară. Acum văd de ce. Domnul avea multe să mă înveţe, în primul rând încredere, trebuie să am o încredere deplină. Alt lucru a fost bucuria în situaţia dată. Pe durata; internării Dumnezeu mi-a dat pace, bucurie şi multe rugăciuni pe care să le înalţ pentru alţii din salonul în care mă aflam, pentru ca mai apoi să văd acele rugăciuni împlini**ndu-**se chiar sub ochii mei!”

Nu, dragostea lui Dumnezeu nu va revărsa peste noi nimic care să şi depăşească maturitatea noastră spirituală şi capacitatea de a face faţă, chiar dacă cerem prin rugăciune.

„SCOPUL MEU, NU AL TĂU”.

Există, de asemenea, momente când Dumnezeu este nevoit să răspundă: „Te-ai rugat greşit!”, deoarece scopul Lui pentru vieţile noastre **s-**ar putea să nu coincidă cu al nostru, în ciuda faptului că scopul nostru poate fi unul bun în esenţă.

În Bristol, Anglia, în mai 1983, Dumnezeu a trebuit să îmi atragă atenţia că sentimentele mele şi scopul pentru

care El mă chemase, **s-**ar putea să nu se suprapună. Soţul meu se îmbolnăvise încă din primele zile ale seminarului *Mission*: *England* din Insulele Britanice. A doua zi după plecarea sa înapoi spre casă, am petrecut mult timp de cercetare în rugăciune privitor la continuarea misiunii mele de 5 săptămâni.

Încă de la vârsta de 23 de ani, filosofia mea de viaţă **s-**a bazat pe versetul din *Romani 8*: *28*, conform căruia: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul *Său*”.

M-am luptat mult în rugăciune arzătoare pentru un răspuns. Era adevărat că soţul meu se întorsese în America şi stătea împreună cu fiica noastră, Jan, şi soţul acesteia, amândoi fiind medici. Totodată, cealaltă fiică a noastră şi fratele lui Chris erau şi ei medici şi locuiau în acelaşi oraş. Dar care era prima mea îndatorire, cea de soţie sau cea de slujitoare a lui Dumnezeu? Mă simţeam de parcă aş fi fost sfâşiată în două: o parte dorind să meargă acasă cu el, iar cealaltă să-şi împlinească responsabilitatea faţă de miile de oameni care se înscriseseră la seminarele *Mission*: *England*.

Atunci Dumnezeu mi-a direcţionat privirea, cu blândeţe, înapoi spre *Romani 8*: *28* şi am citit versetul din nou. De data aceasta însă, sublinierea lui Dumnezeu n-a mai vizat obişnuitele cuvinte „toate lucrurile” sau „binele” sau „celor ce iubesc pe Dumnezeu”, ci a accentuat faptul că El mă chemase „după planul *Său*”, nu al meu.

Din 1968 încoace, rugăciunea mea: „Doamne, schimbă-mă” a devenit: „Doamne, fă-mă o *soţie* aşa cum vrei Tu”. Iar de-a lungul anilor am încercat să trăiesc această rugăciune. Focalizâ**ndu-**mă însă acum din nou asupra ei, Dumnezeu îmi aduse **într-**o lumină proaspătă un alt cuvânt. Rugăciunea mea deveni: „Doamne, fă-mă o soţie aşa cum vrei *Tu*”.

Scopul Său? Purtată încoace şi încolo după cum bate vântul circumstanţelor? O, nu! Dumnezeu întotdeauna a ştiut care este scopul Lui pentru mine în diferitele

perioade ale vieţii. După cum a explicat autorul *Epistolei către Evrei* în *6*: *17*, „nestrămutarea intenţiei Sale” [traducere D. Cornilescu, 1931].

Rugăciunea noastră profundă de predare este ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi, atunci când El ne cheamă „după planul Său”, Citind *Galateni* 5 la Stockton, California, în cadrul unui seminar dii seria *Doamne, schimbă-mă*, Dumnezeu m-a oprit la versetul 17: „Căci firea pământească pofteşte împotriva Duhului şi Duhul împotriva firi pământeşti; sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce *voiţi!*

După citire, rugăciunea mea de predare lui Dumnezeu, autorul! acestor cuvinte, a fost: „Doamne, văd că nu pot face lucrurile pe care le voiesc eu. Oricare ar fi paşii următori, ei sunt hotărârea Ta şi nu a mea”. „Doamne”, am continuat să mă rog, „mă supun tuturor lucrurilor pe care Tu le voieşti! Nu vreau să am niciun fel de reţinere pe motiv că aş putea fi înţeleasă greşit. Vreau numai ce vrei Tu. Nimic mai mult. Dar nici mai puţin, o, Dumnezeul meu. Te iubesc, Doamne!”

Ieremia **s**-a exprimat atât de bine în cartea sa:

„Căci Eu ştiu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde”. (*Ieremia 29*: *11*)

Scopul Lui, nu al meu! Iar eu am rămas în Anglia pentru a-mi duce la bun sfârşit misiunea.

„ACEASTA NU ESTE PENTRU TINE”.

Uneori ne putem ruga pentru un lucru bun şi chiar biblic pe care însă Dumnezeu nu l-a rânduit pentru noi. Pentru alţii poate, dar nu pentru noi. Iar insistenţa noastră în rugăciunea aceasta nu e de folos, deoarece] răspunsul divin ar putea fi: „Te-ai rugat greşit!”

După vârsta de 30 de ani am început să mă rog ani de-a rândul, în mod repetat, să primesc „darul administrării” care, desigur, este unul! din darurile spirituale menţionate în *1 Corinteni 12*: *28*. Am observat-o pe secretara soţului meu, Carolyn Carlson, având un dar deosebit al; administrării şi mi-l doream şi eu. Mă tot

gândeam la câte lucruri frumoase aş putea organiza pentru Dumnezeu, dacă El mi-ar da acest dar al organizării.

Aşa că am cerut şi am insistat înaintea lui Dumnezeu să-l primesc. Însă m-am rugat greşit şi Dumnezeu nu mi-a dat niciodată darul administrării. Dar numai după ce am ajuns să înţeleg că Dumnezeu reţine daruri la fel de intenţionat după cum le şi dă, am realizat că El ştie ce face şi am acceptat refuzul Său.

Dar aceasta nu a însemnat că Dumnezeu a fost rău şi m-a lipsit de un dar bun, biblic. Ci Dumnezeu m-a făcut să înţeleg că El m-a chemat „după planul Său”, şi nu după ceea ce credeam eu că trebuie să fiu şi să fac. Dumnezeu a ştiut că voi avea doar 24 de ore în fiecare zi şi El a decis, încă înainte de întemeierea lumii, cum doreşte să mi le petrec. Mă rugasem rugăciunea greşită.

Din când în când, îmi mai doresc să fi avut acel dar minunat, însă planul lui Dumnezeu pentru mine, încă de la început, a fost acela ca eu să studiez şi să-i învăţ pe alţii, nu să îmi petrec timpul organizând totul şi pe toţi.

Deci, rugâ**ndu-**mă pentru un dar pe care Dumnezeu nu îl avea în vedere pentru mine, a reprezentat timp petrecut integral **într-**o rugăciune greşită. În toţi aceşti ani, Domnul mi-a pus-o alături, în bunătatea Sa, pe Sally, al cărei dar este cel al administrării, pentru a-mi organiza lucrarea în timp ce eu îmi desfăşor acele activităţi pentru care El m-a echipat.

„NU ESTE PENTRU ACEIA”.

Alteori, când Dumnezeu răspunde: „Aceasta nu este pentru tine”, El afirmă clar şi fără echivoc: „Aceasta nu este pentru tine, ci numai pentru copiii Mei”. Fără a-L fi acceptat în viaţa lor pe Cristos, mulţi oameni se roagă pentru acele lucruri pe care Dumnezeu le-a promis doar celor ce sunt copii ai Lui. Dacă oamenii nu-L au pe Iisus Cristos ca Mântuitor şi Domn personal, nu există în Noul Testament nicio promisiune conform căreia Dumnezeu să le împlinească cererile.

Promisiunile referitoare la pacea lui Dumnezeu, la

faptul că El face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele lor şi la călăuzirea pe care El le-o va da în viaţă – la bucuria, puterea şi harul Său – nu sunt menţionate în nicio parte din Biblie ca aparţinând celor din afara Trupului lui Cristos. Dumnezeu nu a dat aceste promisiuni acelora care L-au respins pe Fiul Său, Iisus, şi care nu îl au ca Domn şi Mântuitor.

„VOIA MEA, NU VOIA TA

Câteodată încercăm să contrazicem voia lui Dumnezeu pn rugăciunile pe care le rostim. Iar Dumnezeu ne va răspunde: „Te.ro greşit!” Nu trebuie să uităm că Dumnezeu este suveran.

O soţie de pastor mi-a relatat că soţul ei era aşa de îndrăgostit de a femeie (aparţinând bisericii lor), încât mereu parcurgea drumul spre! şi de la biserică ocolind, numai ca să treacă prin faţa casei ei. Trăind! în acest păcat şi în această vină, el se afla pe punctul de a se prăbuşii emoţional. Soţia lui însă încerca să îl protejeze de mânia lui Dumnezeu, rugâ**ndu-**se neîncetat: „Doamne, soţul meu se află în prag de colaps! nervos, nu-l conştientiza de păcatul său. Nu va putea să-i facă faţă. Se va prăbuşi”.

„Ce mod din cale-afară de greşit de a te ruga”, i-am spus. „Singura] speranţă pentru soţul tău este ca Dumnezeu să îi arate că lucrul pe care-l face este un păcat greu, să îl convingă astfel încât să se poată pocăi, să soţ îndrepte şi să se întoarcă de la căile lui rele”.

Voia lui Dumnezeu nu este niciodată aceea de a-l ascunde pe un] păcătos şi de a ignora pur şi simplu păcatul pentru că îl rugăm. Nu, aceasta este o rugăciune clară împotriva voii Sale – o rugăciune greşită.

Sunt apoi acele cazuri când ceea ce ne rugăm este în voia lui Dumnezeu, dar prevalează faptul că El i-a dat fiecărui om de pe pământ voinţă liberă şi nu îl va forţa. îl îndeamnă, dar nu îl forţează.

O femeie al cărei soţ o părăsise, îl rugă pe Dumnezeu să i-l trimită înapoi acasă până de Crăciun. Însă, a doua zi după Crăciun, mă sună şi ţipă la mine prin telefon: „Sunt furioasă pe Dumnezeu! Chiar am strigat la El. L-am rugat

doar să mi-l trimită acasă pe soţul meu până de Crăciun. Tot ce am vrut a fost un mic miracol”. Îşi exprimă apoi sentimentele veninoase pe un ton ridicat: „I-am spus lui Dumnezeu că îl urăsc pentru că poate să facă această minune de a-mi înapoia soţul – dar că nu a **făcut-**o! Dumnezeu e capabil, dar nu vrea!”

„Nu te supăra pe Dumnezeu”, i-am răspuns. „Bineînţeles că El poate. Dar Dumnezeu a dat totodată fiecăruia, inclusiv soţului tău, voinţă liberă. Voia lui Dumnezeu pentru soţul tău este aceea de a se întoarce la familie. Iar soţul tău ştie că acesta este lucrul corect, dar chiar dacă refuză categoric, Dumnezeu îi permite totuşi libertatea de alegere”.

„Însă”, am asigurat-o, „Dumnezeu îl va îndemna şi va lucra asupra soţului tău în măsura în care te rogi. Totuşi, nu-L învinovăţi pe Dumnezeu de rebeliunea soţului. Pentru că asta înseamnă să te rogi o rugăciune greşită”.

Când o altă femeie mi-a împărtăşit povestea ei **într-**un weekend la un seminar *Doamne, schimbă-mă*, m-am îndoit de corectitudinea rugăciunii ei „de a fi nemăritată şi a-L sluji pe Domnul neîntrerupt”.

„Am venit astăzi aici pentru a ieşi din casă. Sunt măritată de 18 ani cu un bărbat nemântuit, necredincios şi critic, de care am de gând să divorţez”, mi-a zis ea. „Fiica mea de 16 ani a fugit de acasă de cinci ori şi ne-a destrămat familia. Consumă droguri din clasa a şasea”, a continuat. „Am o fată de 13 ani şi una de 5. Am 39 de ani şi L-am cunoscut pe Domnul de la vârsta de şapte ani. Am fost o soţie şi o mamă bună şi credincioasă. Vreau să fiu nemăritată şi să-L slujesc pe Domnul neîntrerupt. Ştiu că Domnul mă va călăuzi. Roagă-te pentru mine”. Unde dorea Dumnezeu de fapt ca ea să îl slujească neîntrerupt? Care era voia Sa cu privire la rolul ei de mamă pentru acei copii? Am întrebat-o dacă a luat în considerare aceste aspecte. Răspunsul ei negativ m-a făcut să observ că ea se rugase rugăciunea greşită.

Trebuie să avem grijă să nu ne rugăm greşit, căci altfel rezultatul nu va fi aşa de grozav precum ne

aşteptăm. Biblia ne spune că uneori Dumnezeu chiar ne dă cele cerute, dar că nu vor fi spre binecuvântarea noastră, ci spre condamnare. Atunci când poporul Israel a părăsit Egiptul în călătorie spre ţara promisă, *Psalmul 106*: *14 – 15* ne relatează că: „Au fost plini de poftă în pustiu şi au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. Şi El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor”. [traducere D. Cornilescu, 1931]

În cadrul aceleiaşi întâlniri, o tânără soţie abuzată, pentru care ne rugam în lanţurile noastre de rugăciune din Minnesota, mi-a spus o poveste diferită. „Soţul meu, care mă abuza, ne-a părăsit, pe mine şi pe copilul nostru, şi nu-l mai vreau înapoi. E mult mai bine aşa!”

Desigur, voia lui Dumnezeu pentru aceşti parteneri de căsnicie este să fie din nou împreună. Însă numai El ştie dacă rugăciunile soţiei ca el să nu mai revină – cel puţin nu înainte de a-şi schimba stilul de viaţă – sunt greşite.

Există totuşi o rugăciune care nu este niciodată „rugăciunea greşită” Când ne rugăm ceea ce ne-a învăţat Iisus în modelul Său de rugăciune domnească, atunci ştim că înălţăm întotdeauna „rugăciunea corectă”. Iar această rugăciune este: „Tatăl nostru… Facă-se voia Ta.” (*Matei 6*: *9 – 10*) Cum putem fi siguri că nu ne rugăm greşit? în primul rând, este necesar să citim cu consecvenţă Biblia pentru a conştientiza ce este bine şi ce este rău din perspectiva lui Dumnezeu. Aceasta ne va permite să identificăm acele cereri de rugăciune care sunt rele în ele însele. Apoi, după ce ne-am adus rugăciunea, aşteptăm în prezenţa lui Dumnezeu, lăsâ**ndu-**L să examineze motivele noastre de rugăciune. Pe cele care sunt greşite El ni le va revela, păzi**ndu-**ne astfel de cereri nepotrivite.

Iar Dumnezeu nu va trebui să ne spună niciodată: „Te-ai rugat greşit!”

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Tată Sfânt, arată-mi rugăciunile greşite pe care le-am rostit.

Te rog, iartă-mă că nu citesc îndeajuns Biblia pentru a recunoaşte care sunt lucrurile corecte pentru care să mă

rog.

Te rog, cercetează-mi inima şi motivaţiile, chiar în cererile bune pe care le aduc. Curăţeşte-mă, Doamne, de orice dorinţe rele.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Ai deja răspunsul Meu* I umnezeu răspunde deseori întrebărilor noastre din rugăciuni cu:» Deja ţi-am spus aceasta”. Apoi El adaugă: „Am şi scris acest răspuns deja pentru tine”. Cum? Unde? în Biblie. Dumnezeu a notat mai dinainte în Cuvântul Său cel sfânt majoritatea instrucţiunilor de care vom avea vreodată nevoie de-a lungul întregii vieţi. Apoi El ne conduce spre ele ca răspuns direct la rugăciunile noastre.

Aceasta este o procedură uimitoare în care Dumnezeu nu ne oferă răspunsul în timpul rugăciunii noastre, cum o face de multe ori, ci mai degrabă ne duce spre Scriptura care conţine răspunsul la cererea noastră. Când ne rugăm, cerând ceva anume, El ne poate răspunde cu un lucru specific înregistrat deja în Biblie.

Dumnezeu comunică cu noi prin Biblie în multe feluri. În timp ce citim sau studiem Cuvântul Său, **s**-ar putea să fim sau nu conştienţi de nevoia noastră. Dumnezeu însă întotdeauna o cunoaşte, iar El va lua iniţiativa de a ne mustra, mângâia sau instrui. Noi căutăm răspunsul Său prin rugăciune, iar Dumnezeu ne aduce în minte locul din Biblie în care El a notat deja acest răspuns.

AUTORUL ESTE ÎNTOTDEAUNA PREZENT

Cum de putem primi răspunsuri specifice de la o carte ale cărei ultime I cuvinte au fost scrise acum mai bine de 2000 de ani? Deoarece Biblia este singura carte de pe pământ al cărei Autor este întotdeauna prezent în I timpul lecturii ei.

Sunt mereu surprinsă de reacţia oamenilor atunci când îl au în mijloci lor pe autorul unei cărţi. Unii sunt cuprinşi de admiraţie, întrebându-se dacă ne pot atinge, în timp ce alţii se întreabă dacă suntem oameni ca şi ei. Însă Dumnezeul universului este prezent cu noi de fiecare dată când lecturăm Cartea Sa. Câţi privesc oare Biblia în acest

fel? Ce puţină admiraţie sau entuziasm manifestăm la gândul că Autorul ei, adevăratul Dumnezeu al cerurilor, ne vorbeşte în mod real cu privire la nevoile şi; dorinţele noastre personale. De fapt, mulţi oameni chiar par a-L ignorai complet pe Dumnezeu în timp ce citesc sau studiază Biblia.

MODURI ÎN CARE DUMNEZEU RĂSPUNDE PRIN BIBLIE

Cum ne răspunde Dumnezeu prin Cuvântul Său? în esenţă, există] patru moduri. Uneori îi cer lui Dumnezeu prin rugăciune un răspuns, iar El mi-l indică prin pasajul din Scriptură pe care tocmai îl citesc la timpul meu devoţional. Apoi există dăţi când îmi aduce în minte un gând sau un cuvânt care reprezintă un indiciu spre locul în care ar trebui să caut. Ocazional, El îmi va reaminti una din cărţile Bibliei, un capitol sau un pasaj de pe o pagină unde se află răspunsul Lui pentru mine. Iar alteori sunt uimită să găsesc răspunsul chiar în faţa mea, pe pagina la care tocmai am deschis întâmplător. Daţi-mi voie să vă ilustrez câteva moduri în care Dumnezeu mi-a răspuns prin Biblie.

1. Era seara dinaintea primului meu seminar de rugăciune din Japonia, când *Dumnezeu a folosit pasajul din care citeam la timpul devoţional* pentru a mă influenţa nu doar pe mine, ci întreaga audienţă prezentă pe parcursul acelui seminar.

Chiko Templeman era o translatoare dedicată, plăcută şi drăguţă, părând a fi persoana ideală pentru a mă ajuta în această călătorie. Era o învăţătoare excelentă de studiu biblic din Washington D.C. şi predase materialul meu de studiu în japoneză de mai multe ori. În urma fondurilor strânse de Chiko şi de biserica ei pentru călătorie, ea mi se alătură la Tokio.

Însă, dintr-odată, am început să intru în panică cu o seară înainte de seminar. Îndoielile puseră stăpânire pe mine. Trecuseră 20 de ani de când Chiko se măritase cu un soldat american şi se mutase în State. Mă gândeam cu îngrijorare: „Oare limba japoneză s-a schimbat într-atâta

în această perioadă de timp, încât să îngreuneze traducerea în timpul seminarului?” în plus, tocmai mi se adusese la cunoştinţă că limba japoneză se vorbeşte diferit în cadrul celor trei niveluri ale societăţii lor. Începeam să agonizez: „În calitate de nepoată a fostului prim-ministru al Japoniei, nu cumva Chiko vorbeşte numai acea japoneză specifică mediului din care provine şi care ar putea crea o stare de disconfort audienţei sau poate chiar va duce la interpretări greşite?”

Tremurând la gândul că **s-**ar putea să nu pot comunica aproape deloc cu audienţa noastră japoneză, m-am rugat cu disperare. I-am cerut lui Dumnezeu un răspuns.

Luâ**ndu-**mi Biblia, am întors paginile la locul unde îmi citeam meditaţia acelei zile, pregătită pentru a citi *Psalmul 16*. Şi iată – versetul 8: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, *nu mă clatin*. M-am odihnit în răspunsul lui Dumnezeu. Siguranţa psalmistului în Domnul devenise siguranţa mea.

Următoarea dimineaţă, stând în faţa unei audienţe japoneze masive avâ**nd-**o pe Chiko la stânga mea, am deschis seminarul spunând: „Dumneavoastră puteţi vedea doar două persoane pe această platformă, dar de fapt aici sunt trei. Seara trecută, Dumnezeul universului mi-a promis că va fi la dreapta mea. Nu îl puteţi vedea pentru că El este duh. Dar El este aici şi îmi va spune ce să vă comunic. Eu voi vorbi în engleză, apoi Chiko vă va traduce în japoneză”. Reacţia lor a fost copleşitoare. Comunicam! Şi, mai mult de atât, în acea zi nu am pierdut nici măcar o dată contactul cu audienţa şi nici în vreuna din cele 5 săptămâni de circuit.

Când ne-am luat rămas bun, gazdele noastre din Japonia m-au întrebat cum de am înţeles în aşa mare măsură gândirea japoneză. Le-am explicat că, de fapt, eu nu am înţeles-o. Fusese răspunsul înregistrat deja de Dumnezeu în *Psalmul 16*: *8* care a făcut posibil acest lucru, spu**nându-**mi că prin prezenţa Lui la dreapta mea, eu nu voi fi clătinată.

2. Sunt momente când *Dumnezeu îmi aduce în minte cuvinte care mă direcţionează spre răspunsul Său*. Această metodă însă presupune timp petrecut cu Biblia. Spre deosebire de citirea devoţională a cuvântului Său pentru a-L auzi vorbind, ceea ce nu necesită o cunoaştere prealabilă a Bibliei, Dumnezeu ne poate aduce în minte porţiuni din Scriptură cu care suntem familiarizaţi. Iar cu cât cunoaştem mai bine cuvântul Bibliei, cu atât mai mult ne poate direcţiona El spre acesta pentru răspunsuri.

Am învăţat lecţia aceasta în Taiwan. Pe drumul meu spre sudul Taiwanului la cea de-a doua serie de seminare de rugăciune, am fost avertizată că această zonă din lume este cea mai puternic încătuşată de Satan. Închinarea la spirite era prezentă pretutindeni. Altarele împânzeau câmpurile şi se găseau chiar şi în casele femeilor creştine care participau la seminarele noastre, dar care aveau soţi păgâni. Duhurile rele păreau să se simtă până şi în aerul pe care îl respiram. Aveam senzaţia că întinzând mâna le-aş putea atinge.

Un puternic duh de apăsare se instalase în trupul şi mintea mea în prima seară a prelegerii mele. Mai târziu, în camera mea, m-am luptat în rugăciune timp de multe ore. Gazda mea, o misionară obişnuită cu astfel de bătălii spirituale, a postit şi **s**-a rugat aproape toată noaptea.

Dis-de-dimineaţă, L-am implorat pe Dumnezeu să îmi dea cuvântul din Scriptură care să frângă această apăsare. Tot ceea ce mi-a adus în gând au fost două cuvinte: *psalmi şi desfătare*. Desfătare pentru mine însemna *Psalmul 37*: *4*, aşa că am deschis la el şi l-am citit încă o dată: „Nu te mânia pe cei ce fac răul… Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima”. (*Psalmul 37*: *1, 4*)

„O, Doamne”, m-am rugat, „*dorinţa* mea este ca Tu să frângi această apăsare şi să reverşi puterea Ta peste acest seminar de rugăciune şi asupra acestor suflete iubite care locuiesc în mijlocul acestei apăsări a vrăjmaşului, Satan”. Apoi am citit versetul 5 şi am descoperit metoda lui Dumnezeu. Mai întâi: „Încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului”. Acest lucru îl făcusem întocmai, venind singură

în Taiwan, fără să fi cunoscut vreodată pe cineva de acolo. În al doilea rând: „Încrede-te în El". „O, Dumnezeule", am exclamat eu, „în această dimineaţă mă încred. Tu ştii că mă încred". Apoi în al treilea rând, răspunsul Său: „Şi El va lucra". (*Psalmul 37*: *5*)

Am revendicat victoria. Am notat pe marginea Bibliei mele: „În această dimineaţă: mare putere în rugăciune!" I-am mulţumit şi L-am lăudat în rugăciunile mele. El urma să lucreze. Mi-am pus repede halatul pe mine şi, radiind de bucurie, am dat fuga spre camera gazdei mele, exclamând: „Este în regulă. Avem victoria!"

Gazda mea se ridică de pe genunchi, cu ochii strălucind. „Ştiu, ştiu", spuse. Dumnezeu tocmai îi dăduse şi ei *acelaşi pasaj din Scriptură* – cu acelaşi răspuns. El frânsese apăsarea. Am vărsat împreună lacrimi de bucurie, anticipând cu veselie lucrarea pe care avea să o facă Dumnezeu în acea zi – ceea ce chiar a şi făcut! începând din acea clipă nu a mai existat niciun moment de apăsare sau lipsă de mare putere pe parcursul seminarului nostru cu tema *Ce se întâmplă când femeile se roagă*.

În timpurile în care nu găseşti în tine puterea de a face ceea ce Dumnezeu ţi-a încredinţat să faci, ai învăţat că răspunsul Său minunat înregistrat este deja disponibil pentru tine?

3. *Îmi aduce în gând o carte din Biblie, un capitol, un verset sau un loc de pe pagină*. Din când în când, Dumnezeu îmi dă răspunsul Său deja înregistrat. Nu este o experienţă zilnică, ci se întâmplă ocazional, când stau cufundată în rugăciune, cerându-l lui Dumnezeu un răspuns.

Un astfel de caz mi **s-**a întâmplat la scurt timp după Micul Dejun Prezidenţial de Rugăciune din 31 ianuarie 1985, în Washington, D.C. Eram epuizată în urma unei agende încărcate, ce cuprinsese o întâlnire de comitet la *Frison Fellowship* şi un banchet anual internaţional cu o seară înainte, reuşind apoi să apuc doar puţine ore de somn. După micul dejun m-am strecurat din nou în patul de hotel, spu**nându-**mi că merit să petrec timp singură în

rugăciune cu Domnul căci, la urma urmei, era ziua mea de naştere!

Întotdeauna aştept să văd ce are să-mi spună Domnul în această zi specifică, prin rugăciunea pe care mi-o dă pentru anul de viaţă în care păşesc, aşa că mi-am îndreptat inima spre El şi l-am spus: „Dumnezeul meu, chiar am nevoie de ceva pentru mine *personal* anul acesta”. Am continuat să mă rog: „Sunt epuizată de scoaterea la suprafaţă a tuturor durerilor vechi pentru a le scrie în această carte. Este şi aşa destul de rău că a trebuit să le experimentez cândva, dar să le trăiesc în repetate rânduri pentru a le aşterne **într**-o carte este atât de greu. Doamne, sunt golită emoţional şi fizic”.

Imediat, Dumnezeu mi-a adus în minte partea de jos a paginii din stânga Bibliei mele. Apoi cuvântul *psalmi*, după care numărul 4 îmi răsări în gând. Mi-am luat Biblia şi iată că era acolo – *Psalmul 4* – care începea din partea de jos a paginii din stânga.

Citind psalmul, vedeam multe promisiuni în el; dar nimic specific. L-am citit din nou şi atunci îmi apăru: *Psalmul 4*: *7 a*. Aproape că mi-a sărit în ochi. „Tu ai pus bucurie în inima mea”. [traducere D. Cornilescu, 1931] Mi-am notat în Biblie: „Surprinzătoare siguranţă! Am simţit greutatea topi**ndu**-se, înlocuită fiind efectiv de bucurie”.

Am realizat că aveam un zâmbet larg pe faţă şi m-am surprins râzând spontan. Aveam bucuria care înlocuise epuizarea. Dumnezeu îmi oferisd în 1985 rugăciunea pentru ziua mea de naştere, pe care o pregătise şi o notase de fapt pentru mine înainte de întemeierea lumii!

4. Apoi mai există acele cazuri foarte rare, când răspunsul Său notat dinainte se află *pe pagina din Biblie la care întorc din întâmplare*.

Se apropia data la care trebuia să vină pe lume cel de-al doilea copilaş al fiicei noastre, Jan. **Într**-o dimineaţă mă rugasem mai mult pentru această naştere. Fusese necesară din nou intervenţia microchirurgicală de câteva ore pentru a face posibilă concepţia, aşa că această zi era una deosebit de importantă pentru noi toţi. M-am rugat,

invocând sângele lui Iisus împotriva intervenţiilor lui Satan de a face ca bebeluşul să fie strangulat cu cordonul ombilical, de a nu avea o oxigenare suficientă a creierului, de a-i afecta trupul fiicei noastre şi altele. Apoi L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea pacea şi încrederea de care aveam nevoie în acel moment critic.

După ce m-am rugat, am decis să caut în Scriptură un verset de care aveam nevoie pentru secţiunea cărţii de faţă, la care tocmai lucram. Imediat ce am deschis Biblia, privirea mi **s**-a oprit direct pe un verset. Nu mi-am plimbat privirea, nu am căutat ceva potrivit. De fapt, eu chiar căutam ceva cu totul diferit. Dar versetul la care mă uitam era un răspuns incredibil la rugăciunea mea de dimineaţă. *Psalmul 22*: *9*: „Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei".

Gândul m-a fascinat. Mâinile lui Dumnezeu îl vor scoate pe micuţ din pântece pentru ca să respire aerul din acea sală de naştere. Vor fi mâinile Sale atotputernice, nu doar ale medicului, cele care vor ţine în siguranţă acel trupuşor. Voinţa Lui suverană va fi aceea care va decide asupra fiecărei clipe şi asupra stării mamei şi a bebeluşului! Simţeam o siguranţă deplină, palpabilă, în inima mea!

Dumnezeu avusese răspunsul pentru mine încă de la început, însă a aşteptat să mi-l dea atunci când am avut nevoie de el în mod specific în acea dimineaţă. De asemenea, Dumnezeu a fost acela care mi-a direcţionat degetele în căutarea prin Biblie. Tot El a fost acela care mi-a îndreptat privirea pe acel singur verset adecvat. Dumnezeu mi-a călăuzit inima spre

El şi nu spre posibilele probleme ale acelei naşteri. Dumnezeu mi-a luat teama şi a transformat-o **într**-o credinţă de granit în El – prin răspunsul Său la rugăciunea mea, înscris acolo mai dinainte.

Două săptămâni mai târziu, acelaşi răspuns m-a păstrat calmă şi încrezătoare în momentul în care Jan pierdu brusc jumătate din cantitatea de sânge, în timp ce noi asistam la naştere. Pacea nu m-a părăsit nicio clipă. Dumnezeu era în control şi El ne-a făcut să simţim

prezenţa Sa în acea sală de naştere.

Citim în *1 Samuel 3*: *1* că în zilele în care băiatul Samuel îl slujea pe Eli: „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea”. Însă astăzi nu trăim **într-**o perioadă de asemenea secetă. Avem Cuvântul Domnului care a fost aşternut în scris şi care ne aşteaptă să-i căutăm răspunsurile.

DIFERITE TONALITĂŢI ALE VOCII

Uneori aproape că aud diferitele tonalităţi ale vocii lui Dumnezeu atunci când ne dă răspunsurile Sale scrise dinainte. El nu ne vorbeşte monoton, aşa cum avem noi tendinţa să citim Scripturile. Există situaţii când ni se adresează nerăbdător, deoarece nu am reţinut ceea ce El ne-a transmis deja sau chiar pe ton supărat atunci când cerem ceva, cu toate că răspunsul Lui ne este cunoscut. Alteori, parcă ar răsufla uşurat pentru că ne-am decis în sfârşit să cerem. Iată aici o parte din multitudinea de tipuri de reacţii pe care Dumnezeu le poate avea ca răspuns la rugăciunile noastre.

„Nu Mă jigni”, spune Dumnezeu pe un ton indignat atunci când noi scâncim: „Doamne, este în regulă să fac aşa şi aşa?” „Tată, e bine dacă spun în felul acesta? Ştii că e doar o mică minciună necesară?” „Aş putea să petrec un pic de timp fiind mai „prietenos” cu el/ea?” „îmi este îngăduit să mă folosesc doar de această mică parte din venit, fără să o declar la impozitare?”

Revoltat, Dumnezeu răspunde: „Dacă trebuie să întrebi «dacă», atunci deja cunoşti răspunsul. Nu Mă jigni **întrebându-**Mă!”

Evrei 1: *1 – 2* ne spune că Dumnezeu ni **s-**a adresat pe două căi: prin profeţii din vechime şi apoi prin venirea Fiului Său, Iisus. Dar fiindcă Iisus **S-**a înălţat înapoi în ceruri, cum comunică astăzi Tatăl cu noi? O cale este aceea a răspunsurilor la rugăciunile noastre. Iar un mare procentaj al acestor răspunsuri a fost deja notat pentru noi în Biblie de către „oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu”.

Deci, haideţi să nu-L insultăm pe Dumnezeu, întrebând din nou şi din nou, atunci când cunoaştem deja

ceea ce El ne-a lăsat scris. Acestea sunt rugăciuni pe care nu le mai rostim, deoarece El ne-a răspuns la ele în Biblie.

„Ţi-am spus deja, ne reaminteşte Dumnezeu nerăbdător în cazul în care îi solicităm ceva pentru care El a oferit deja instrucţiuni specifice.)

Oamenii, deseori, mă chestionează dacă n-ar fi bine să îl întrebe pe Dumnezeu despre voia Sa cu privire la rugăciunea pentru mântuirea altei persoane. Probabil că Dumnezeu oftează la astfel de întrebări, indicându-le, din nou, voia Sa înregistrată în *2 Petru 3*: *9,* conform căreia dorinţa Lui este ca niciunul să nu piară. Sau chiar în *1 Timotei 2*: *1 – 4,* unde ne spune că rugăciunea pentru alţii este bună şi acceptabilă în ochii Lui, deoarece El doreşte că toţi să fie mântuiţi. Deci, răspunsul Său este din nou: „Ţi-am spus deja”.

Unii îl mai întreabă însă pe Dumnezeu: „Doamne, dacă Tu vrei ca niciunul să nu piară, de ce nu-mi răspunzi rugăciunii de a-i ajuta pe oameni să-L accepte pe Cristos?” Iar Dumnezeu răspunde că are o lege pe care nu o încalcă, aceea că fiecărei persoane i **s**-a dat voinţă liberă. El nu va permite niciunui om să uzurpe dreptul inalienabil acordat fiecărei fiinţe umane, dreptul liberului arbitru. Altfel, Iisus ar fi declarat ca fiecare locuitor din Ierusalim să fie mântuit; în schimb, El a plâns pentru ei, dorind să-i strângă precum îşi strânge o cloşcă puii sub aripi, însă au refuzat (*Matei 23*: *37*).

„Deci, motivul pentru care ar trebui să te rogi pentru alţii”, spune Dumnezeu, „este ca Eu să-i chem şi să intervin în viaţa lor în măsura în care tu te rogi”. Nu este suficient doar să doreşti mântuirea celor pierduţi. Pavel nu numai că a vrut, dar **s**-a şi rugat pentru cei pierduţi să fie salvaţi: „Fraţilor, dorinţa inimii mele şi rugăciunea mea către Dumnezeu pentru ei este să fie mântuiţi”. (*Romani 10*: *1*)

„Nu Mă învinovăţi pe Mine”, răspunde frecvent Dumnezeu când lucrurile nu merg bine în vieţile noastre.

Citeam unele pasaje din Scriptură, din *Galateni*, împreună cu o persoană care păcătuise grav din punct de

vedere sexual şi care acum se străduia să mărturisească. Brusc, în rugăciunea sa, puse o întrebare: „Dumnezeule, mă pedepseşti?” Am citit împreună răspunsul notat deja de Dumnezeu în *Galateni 6*: *7 – 8*: „Nu vă înşelaţi: «Dumnezeu nu. Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va şi secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea...”

Răspunsul lui Dumnezeu a rezonat în minţile noastre cu o claritate inconfundabilă: „Nu Mă învinovăţi pe Mine. Ţi-am spus dinainte să nu faci ceea ce ai făcut. Ţi-am lăsat în scris şi avertizarea Mea cu privire la ceea ce ţi s-ar putea întâmpla dacă continui. Dar tu ai mers înainte!”

„Nu ai nicio scuză”, se aude vocea mânioasă a lui Dumnezeu atunci când încercăm să ne eschivăm în mod lamentabil. Oare cât de des ne rugăm: „O, Doamne, nu am ştiut!” şi Dumnezeu răspunde cu dezgust: „Asta nu e o scuză!”

Apoi El adaugă: „Mai ales voi teologilor, voi pastorilor, voi învăţătorilor de cursuri biblice, voi profesorilor de la şcoala duminicală, voi cei care citiţi Cuvântul Meu la timpul devoţional, nu vă prefaceţi că nu ştiţi! Aveţi întreaga Biblie în limba voastră şi v-am scris deja toate aceste lucruri pentru voi ca să le aveţi”. Dumnezeu ne reaminteşte de avertizarea Sa scrisă: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult”. (*Luca 12*: *48*)

„Nu mi-am schimbat porunca Mea”, declară Dumnezeu, „doar pentru că tu trăieşti în secolul 20 caracterizat de umanismul său şi de filosofia de tip «fa tot ceea ce îţi cade bine» care se infiltrează în biserica de azi, ajungând chiar să o acapareze”.

Astăzi, una din poruncile divine cele mai distorsionate este: „Niciunul să nu fie necredincios nevestei din tinereţea lui”. (*Maleahi 2*: *15*)

Unul dintre cunoscuţii noştri a avut o aventură, pe motiv că soţia lui „se îngrăşa şi îmbătrânea”. Fiind spălat pe creier în mod repetat de acest concept propagat prin toate mijloacele de informare, el s-a întrebat: „Ce este greşit în a fi satisfăcut de un trup mai tânăr şi mai ferm?”

Mai rău de atât, soţia lui îşi asuma întreaga vinovăţie, deoarece el o convinsese că aşa stau lucrurile. Însă Dumnezeu nu **şi-**a retras porunca Sa: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt” (7 *Petru 1*: *16*), numai pentru faptul că noi trăim în secolul 20!

Avem azi, de asemenea, problema soţiilor cu funcţii publice care, pe măsură ce îmbătrânesc, caută legături cu bărbaţi cu minţi proaspete şi trupuri tinere. Această situaţie poate chiar să le şi placă. Este, deci, la fel de important pentru o soţie să asculte de Dumnezeu şi să „nu fie necredincioasă [soţului] din tinereţea [ei]”.

Una dintre cele mai des întâlnite nemulţumiri pe care le aud din partea soţiilor mai în vârstă îmi confirmă ceea ce un medic mi-a relatat acunt câţiva ani. „Pe măsură ce soţul îmbătrâneşte, acesta tinde să se retragi din acţiune şi să piardă din îndrăzneală, pe când soţia este încă plină de vigoare, viziune şi planuri de viitor”. Această problemă aparent frecventă nu îi conferă însă dreptul de a se îndrepta spre bărbaţi mai tineri şi de a-şi găsi împlinirea în ei.

„Gustă viaţa cu nevasta pe care o iubeşti, în tot timpul vieţii tale! deşerte”, spune autorul *Eclesiastului 9*: *9*. Gustă viaţa! Nu doar o „suportare! reciprocă”, cu stoicism, din cauză că Dumnezeu a poruncit, ci o bucurie! reciprocă în dragoste şi părtăşie!

„*Dar Eu ţi-am promis pacea Mea*”, mă consolează de multe ori vocea lui] Dumnezeu. În mod frecvent El nu mi se adresează pe un ton de mustrare, ci încurajator, liniştind şi mângâind duhul meu temător.

Aveam la dispoziţie numai o săptămână ca să mă pregătesc pentru prima mea călătorie în Japonia şi mă străduiam plină de agitaţie să le termin pe toate. Când m-am rugat pentru o nouă rochie şi o nouă pelerină! de ploaie, de care aveam nevoie la conferinţă, plecând apoi la cumpărături, Dumnezeu mi-a îndreptat gândurile către un pasaj familiar din *Matei 6*: *25*. Am deschis şi am citit din nou cuvintele lui Iisus: „De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândi**ndu-**vă ce veţi mânca sau

ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea?”

Aveam răspunsul Său! Spunându-l dintr-o suflare şi cu toată inima „Mulţumesc, Doamne!”, m-am liniştit bazându-mă pe aceste cuvinte şi m-am decis să folosesc vechea mea pelerină. (Nu a plouat nici măcar o dată în tot timpul cât am stat acolo.) M-am încrezut apoi că El mă va duce exact spre rochia necesară – ceea ce a şi făcut – în mod aproape miraculos.

Pe marginea Bibliei mele, în dreptul lui *Matei 6*: *25* este notat: „M-am trezit devreme în ziua dinaintea plecării spre Japonia, cu un zâmbet pe faţă şi cu linişte deplină în fiinţa mea. Nu mă îngrijorez de nimic!”

Un an mai târziu, Dumnezeu a reiterat pentru mine la misiunea Mukti Ramabai din India acest răspuns, scris mai dinainte de El. Mă despărţisem cu o zi înainte de soţul meu pe aeroportul din Bombay, deoarece boala îl obligase să se reîntoarcă în America. Stând singură în curtea misiunii, aşteptând răsăritul de soare, mă rugam cuprinsă de teamă la gândul că va trebui să conduc toate prelegerile din acea săptămână din cadrul Adunării Naţionale de Rugăciune, fără ca el să-mi fie alături. Apoi, cântecul a mii de păsărele umplu aerul în timp ce secera argintie a lunii se stingea uşor, făcând loc răsăritului roziu.

Încă o dată Dumnezeu mi-a călăuzit gândul înapoi spre locul din Scriptură din *Matei 6*: *26*, unde vorbeşte despre îngrijorare. Răspunsul Său: „Uitaţi-vă la păsările cerului”, m-a făcut să percep gălăgia păsărilor mult mai intens, în timp ce continuam să îl ascult pe Iisus. „Ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi *totuşi* Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi *voi* cu mult mai de preţ decât ele?” O, da, El îmi va purta de grijă! Răspunsurile Sale privitoare la îngrijorare fuseseră acolo tot timpul. Le rostisem de mii de ori până atunci. Dar când am avut nevoie de ele din nou, şi le-am cerut, Dumnezeu m-a îndreptat spre răspunsurile Sale notate mai dinainte, proaspete pentru acea zi.

„Pur şi simplu încredeţi-vă în Mine”, am auzit vocea încurajatoare a Domnului după ce ne rugasem luni de zile pentru fiica noastră, Jan, care nu putea avea bucuria maternităţii în ciuda celor zece ani de căsnicie. El m-a călăuzit să citesc încă o dată capitolul credinţei din *Evrei 11*. Am fost surprinsă, constatând că brusc, în rândul bărbaţilor credincioşi enumeraţi acolo, apare credinţa unei femei: „Prin credinţă şi Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioşia Celui ce-i făgăduise”. (versetul 11)

Datorită credinţei lor, Dumnezeu le-a dat Sarei şi soţului ei, Avraam, un copil. Dumnezeu **şi**-a ţinut făgăduinţa. Iar lui Jan, datorită credinţei ei şi a soţului ei, Skip, Dumnezeu le-a dat-o pe Jennifer.

„Am exact sfatul de care ai nevoie”, spune Dumnezeu, conducâ**ndu**-mă cu blândeţe spre *2 Corinteni 2*: *14* în dimineaţa seminarului de la Londra, în cursul celui de-al doilea circuit în Marea Britanie. În seara precedentă, comitetul fusese preocupat şi se rugase cu privire la manifestanţii pentru pace care îşi procuraseră bilete la seminar. Aceştia aveau reputaţia de a face gălăgie şi de a se întinde pe culoare. În acea dimineaţă eram puţin tensionată, putând să mă rog doar atât: „Doamne, fă-mă ceea ce Tu vrei să fiu”.

Răspunsul Său, scris mai dinainte pentru mine în Biblie, era: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Cristos, şi care *răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei Lui*”. (*2 Corinteni 2*: *14*, sublinierea autoarei)

„O, Doamne, Te rog, fă-mă o mireasmă a lui Iisus”, m-am rugat. Iar El mi-a răspuns. Nu a avut loc nici măcar o singură întrerupere pe parcursul întregii zile, în ciuda faptului că toate locurile fuseseră ocupate, deci şi manifestanţii respectivi fuseseră prezenţi. Mireasma lui Iisus! Răspuns înregistrat dinainte pentru mine!

M-am rugat folosind acest verset înaintea fiecărui interviu secular din cadrul circuitului. Era pe atunci primul pilon al lucrării *Mission*: *England* şi zile întregi erau

dedicate interviurilor cu presa, radioul şi televiziunea. Ştiam că nu sunt destul de înţeleaptă pentru a răspunde întrebărilor lor! legate de politica preşedintelui Reagan privitoare la America Centrală sau de cursa înarmării nucleare; aşa că înainte de fiecare interviu am rostit o rugăciune simplă: „Dumnezeul meu, fă-i să-L vadă doar pe Iisus în mine! Doar Iisus!” Şi El a răspuns. Întrebările spirituale profunde pe care mi le-au adresat, m-au uimit. Niciuna din ele nu a făcut vreo referire la politica externă a Americii.

Neştiind de ce, Jan mi-a dat acelaşi verset când am plecat în circuitul de conferinţe – Dumnezeu i-l dăduse pentru mine. Acelaşi verset pentru noi amândouă, ca să îl găsim!

Mă străduiesc să închei acest capitol, dar mai sunt încă sute de ilustraţii pe care aş fi putut să le ofer; mai adaug aici doar câteva dintre cele cu privire la tonul pe care vorbeşte Dumnezeu atunci când îmi dă răspunsurile Sale scrise dinainte.

„*Ştiam că veţi suferi*”, ne răspunde Dumnezeu cu gingăşie strigătului nostru după ajutor, „aşa că am scris aceste cuvinte de alin pentru a vă mângâia inima zdrobită”. Apoi ne trimite spre Cuvântul Său scris, care pare să ne cuprindă în braţele Sale pline de dragoste.

„*Lasă-Mă să-ţi explic* \ mă instruieşte calm Dumnezeul cel omniscient, sortându-mi gândurile răvăşite. Apoi mă îndrumă spre răspunsul Său, dinainte notat, care îmi clarifică enigma şi îmi luminează mintea confuză.

„*Vorbeşte cu autoritatea Mea*”, mi-a poruncit Dumnezeu ferm în iunie 1981. Era primul meu seminar la Londra şi mă apucase un sentiment copleşitor uitându-mă peste Westminster Hall, marea sală unde avea să se desfăşoare seminarul pentru 2.500 de femei. O reţinere enormă puse stăpânire pe mine la gândul de a le spune cu curaj acestor doamne drăguţe că au nevoie de schimbare.

În următoarea dimineaţă l-am cerut Domnului Cuvântul Său pentru mine. În timp ce citeam în *Tit 2*, El

mi-a dat o puternică asigurare prin răspunsul Său: „Spune lucrurile acestea, sfătuieşte şi mustră, cu deplină putere. Nimeni să nu te dispreţuiască”. (versetul 15)

Din momentul în care am început să predau, nu **s-**a simţit nimic altceva decât prezenţa lui Dumnezeu care lucra în mijlocul nostru; am avut o libertate deosebită să vorbesc, să mustru şi să sfătuiesc de-a lungul întregii zile, deoarece Dumnezeu mă asigurase de autoritatea Sa prin răspunsul scris mai dinainte!

„Acest secret voiam să ţi-l dezvălui de mult timp”, mi-a răspuns Dumnezeu imediat ce am căutat claritate. Iar inima mea ardea în mine, la fel ca a celor doi pe drumul spre Emaus (*Luca 24*: *32*), pe măsură ce El îmi deschidea comoara Sa de înţelepciune şi cunoaştere şi dădea la o parte cortina, dezvăluind tainele adânci şi minunate ale Cuvântului Său – taine ce erau acolo încă de la întemeierea lumii, dar care acum îmi aparţineau – pentru că le cerusem.

„În sfârşit, M-ai întrebat!” Aceasta este probabil varianta cea mai des folosită de Dumnezeu de a ne răspunde**. Într-**un târziu, reuşim să ne îndreptăm spre El în căutările noastre după sfat şi orientare. „De ce ai aşteptat atât”, oftează Dumnezeu, „când Eu aveam de la bun început răspunsurile înregistrate şi pregătite pentru tine?”

Da, tonalităţile vocii lui Dumnezeu sunt la fel de variate, ca şi nevoile mele, nu de puţine ori surprinzâ**ndu-**mă, dar întotdeauna oferi**ndu-**mi exact ceea ce îmi trebuie sau merit. Dumnezeu nu este departe, vorbind de undeva din cer, ci este mereu alături de mine când mă îndrept spre Cuvântul Său pentru a afla răspunsul.

PIEDICI ÎN ACCEPTAREA RĂSPUNSURILOR MAI DINAINTE SCRISE ALE LUI DUMNEZEU

Din nefericire, există piedici în primirea răspunsurilor divine dinainte scrise. Piedici pe care noi înşine le-am ridicat înăuntrul nostru.

Necredinţa în autenticitatea Bibliei împiedică oamenii în mod frecvent să primească răspunsurile lui

Dumnezeu. De asemenea, necredinţa în autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu poate fi o piatră de poticnire în acceptarea răspunsurilor Sale.

Preconcepţiile noastre teologice pot şi ele împiedica acceptarea răspunsurilor divine la rugăciunile noastre. Cei mai mulţi dintre noi suntem prinşi **într-**un sistem teologic, fie al denominaţiei în care ne-am născut sau al bisericii pentru care am optat ca adulţi, fie prin învăţăturile pe care le-am acceptat cu uşurinţă din partea altora. L-am aşezat pe Dumnezeu în cutiuţele gândirii noastre teologice; iar când răspunsurile Sale din Biblie nu se prea potrivesc cu sistemul nostru doctrinar, avem dificultăţi în a le accepta.

Rebeliunea. Chiar dacă suntem de acord din punct de vedere teologic cu răspunsul lui Dumnezeu şi ştim că ar trebui să îl acceptăm, de multe ori noi ne revoltăm împotriva voii Lui pentru noi şi suntem prea încăpăţânaţi pentru a accepta răspunsul Său deja scris.

Neaplicarea personală împiedică, de asemenea, eficacitatea răspunsurilor divine în viaţa noastră. Este mult mai uşor să aplicăm acea mustrare, corecţie sau acel sfat celor pe care îi educăm, adunării noastre sau chiar partenerilor de viaţă, copiilor şi prietenilor. Dar numai în măsura în care suntem dispuşi să acceptăm răspunsul Său pentru noi personal, el poate să producă ceea ce a intenţionat Dumnezeu prin el atunci când l-a înregistrat. „Ferice mai degrabă de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu şi-L păzesc!” (*Luca 11*: *28*)

INTERACŢIUNE CU AUTORUL

Deoarece Dumnezeu este prezent personal când primim răspunsurile Sale dinainte scrise în Biblie, este logic ca El să se aştepte de la noi să interacţionăm cu El privitor la ceea ce ne-a spus. Şi, deoarece Biblia este singura carte al cărei Autor este întotdeauna prezent în timpul lecturii, este adevărat, de asemenea, că aceasta este singura carte care ne cere o interacţiune personală cu Autorul ei, cu Dumnezeu.

Biblia diferă de toate celelalte cărţi ce **s-**au scris vreodată prin faptul că ea este vie. *Evrei 4*: *12* spune:

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri… judecă simţirile şi gândurile inimii”. Acest lucru este posibil din cauză că Dumnezeu însuşi, Autorul ei, este activ în procesul de convingere, iluminare şi instruire. Astfel, Biblia poate fi aplicată practic numai prin implicarea spirituală directă a lui Dumnezeu. Iar această interacţiune o reprezintă rugăciunea.

Acest lucru nu este valabil cu nicio altă carte. Atunci când respectăm codul rutier şi oprim maşina la culoarea roşie a semaforului, nu are loc o implicare personală a aceluia care, la un moment dat în timp, a decis „opreşte la roşu” şi „porneşte la verde”. Totodată, în cazul manualelor, nu este nevoie să interacţionezi personal cu autorul pentru a pune în practică legile, informaţiile, regulile sau sugestiile pe care acesta a vrut să ni le predea. Învăţarea şi aplicarea unei formule matematice nu depinde de relaţia personală cu cel care a elaborat-o. Nu este la fel în cazul Bibliei. Trebuie să existe reacţia spirituală a cititorului faţă de Autor pentru a asigura o aplicare adecvată şi semnificativă a preceptelor ei.

Sunt necesari 3 paşi în folosirea eficientă a răspunsului preînregistrat al lui Dumnezeu: (1) să-l accepţi, (2) să-l răspunzi Autorului şi (3) să-l trăieşti. Noi vrem de multe ori să trecem peste numărul 2 şi ne încăpăţânăm declarând: „Nu vreau” sau ne apucăm să împlinim cu stoicism poruncile Sale. Însă numai atunci când îl implicăm pe Autorul acestor reguli şi instrucţiuni, suntem în măsură să primim înţelepciune, har, putere, tărie şi, cel mai important, dorinţa de a aplica poruncile Sale.

Una din problemele cu care ne confruntăm astăzi este că noi, de fapt, îi învăţăm pe copiii noştri, pe elevii de la şcoala duminicală, pe cei din grupele de studiu biblic precum şi pe membrii bisericii doar paşii 1 şi 3. Încercăm să impunem aplicarea legilor şi regulilor biblice, asupra altora şi asupra noastră, fără o relaţie cu Dumnezeu şi fără o reacţie faţă de Autor.

Apoi ne mirăm de ce Cuvântul lui Dumnezeu pare a fi un set de reguli moarte de „fa” şi „nu fă”, de ce preceptele Sale sunt comparate cu învăţăturile altor cărţi, de ce încercăm să judecăm adevărurile Sale în lumina a ceea ce spun alte cărţi şi de ce testăm veridicitatea Sa prin lumina altor scrieri.

Trebuie să reacţionăm personal înaintea lui Dumnezeu faţă de ceea ce El ne-a spus – cerând iertare pentru un anume păcat, aşteptând liniştiţi în prezenţa Sa pentru ca El să ne cureţe, uitându-ne la noi în contrast cu sfinţenia Sa, implorându-L să ne crească tot mai mult în asemănarea cu acel Iisus, pe care tocmai ni L-a arătat. Sau poate să rămânem în tăcere până când simţim venind din partea Lui dragostea pentru care ne-am rugat. Sau poate aşteptând să fim umpluţi cu putere pentru a pune în practică ceea ce răspunsul Său tocmai ne-a indicat să facem.

Nu există alt autor care cunoaşte şi judecă gândurile şi intenţiile inimilor noastre şi care cercetează aspectele spirituale, emoţionale şi intelectuale ale vieţilor noastre. În faţa niciunui alt autor nu stăm goi şi descoperiţi, fără putinţa de a ascunde ceva (*Evrei 4*: *13*). Aşadar, nicio altă carte nu poate oferi răspunsuri permanente şi fără greşeală pentru nevoile imediate şi specifice ale cititorului, căci niciun alt autor nu este interesat şi implicat în mod activ în fiinţa ascunsă, lăuntrică, a celui ce citeşte.

A fi confruntat cu răspunsurile mai dinainte scrise în Biblie ale lui Dumnezeu, înseamnă a fi confruntat cu Dumnezeu însuşi.

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Tată ceresc, îţi mulţumesc pentru faptul că ai scris mai dinainte majoritatea răspunsurilor de care voi avea vreodată nevoie, **iartă-***mă pentru că am neglijat citirea Bibliei pentru a afla răspunsurile Tale la rugăciunile mele. Învaţă-mă să mă supun instrucţiunilor şi poruncilor Tale pentru mine şi apoi să interacţionez cu Tine privitor la acestea. Doamne, îţi promit acum că voi căuta, voi accepta şi voi asculta de răspunsurile pe care le ai deja înregistrate*

pentru mine.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Nu ai împlinit cerinţele Mele*[5]

CÂND, DEOARECE ŞI DACĂ

În *1 Ioan 3*: *22* ne este redată una dintre regulile de bază ale lui Dumnezeu Tatăl pentru ca rugăciunile noastre să primească sau nu răspuns. Este vorba de acea condiţie a Tatălui:

„Şi orice vom cere vom căpăta de la El, *fiindcă* păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui”.

Aprobarea sau dezaprobarea Tatălui ceresc privitoare la acţiunile noastre determină dacă El va da răspuns sau nu rugăciunilor noastre! Deoarece ambele cuvinte *păzim şi facem* din acest verset biblic se află la timpul prezent continuu în limba greacă, puterea în rugăciune nu este condiţionată de „erupţii” ocazionale de ascultare, ci de vieţi care îi sunt plăcute în permanenţă. Numai *atunci* El ne promite că vom primi ceea ce am cerut.

Una dintre numeroasele condiţionări de tipul „atunci când” din] Scriptură, care determină rugăciuni ce primesc răspuns, se află în *2 Cronici 7*: *14*. Dumnezeu i-a spus lui Solomon că dacă poporul Său „se va smeri, se va ruga, va căuta faţa [Sa] şi se va abate de la căile lui rele, I atunci îl [va] asculta din ceruri, îi [va] ierta păcatul şi-i [va] tămădui ţara.”! El va proceda astfel, în urma acţiunii lor.

---

5 eMulţi creştini doresc sincer să aibă putere în rugăciune, acea rugăciune care produce schimbări în oameni şi în circumstanţe aici pe pământ, însă sunt nedumeriţi atunci când nu se întâmplă nimic. Ei se roagă sincer şi cu pasiune; dar se pare că Dumnezeu nu răspunde. Totuşi, când răspunsul Său este „nu”, s-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu răspunde „nu” la unele rugăciuni? S-ar putea să îţi spună: „Nu ai împlinit cerinţele Mele. Nu te califici pentru răspunsul Meu!” Acesta este cel mai mare secret al rugăciunilor fără răspuns.
-ar putea ca El să spună: „Există unele condiţii de calificare pe care tu nu le întruneşti în viaţa ta.”
„Când”, „deoarece” şi „dacă” sunt condiţiile stabilite de Dumnezeu pentru noi, încă înainte de întemeierea lumii. Iar răspunsul Lui negativ ar putea de fapt să însemne: „întâi faci tu, şi apoi voi face Eu.”

David, în urma păcătuirii sale grave cu Batşeba, a cunoscut şi s-a rugat în baza principiului condiţional al lui Dumnezeu pentru revenirea rodniciei în viaţa lui. El era conştient de ordinea solicitată de Dumnezeu. Dacă mai întâi îşi recunoştea păcatul, se pocăia sincer, îl ruga pe Dumnezeu să îi redea o inimă curată şi îi cerea să-i readucă bucuria mântuirii Sale – *numai atunci* ar fi putut să îi înveţe din nou pe păcătoşi căile lui Dumnezeu şi aceştia să fie convertiţi (*Psalmul 51*).

Se pare că noi nu conştientizăm condiţia pusă de Dumnezeu atunci când ne rugăm. Însă Biblia ne spune cu claritate că Dumnezeu ne poate răspunde la rugăciuni doar atunci când suntem dispuşi să fim şi să facem ceea ce El ne cere. „Atunci când respecţi poruncile Mele şi faci lucrurile care sunt plăcute înaintea Mea”, zice Domnul, „numai atunci vei primi ceea ce ai cerut”. (vezi *1 Ioan 3*: *22*)

DACĂ... ATUNCI

Recent m-am bazat în cadrul seminarelor noastre *Ce se întâmplă când ne rugăm*, pe cuvintele lui Iisus din *Ioan 15*: *7*, în care El ne dă cele două condiţii atotcuprinzătoare „dacă”, pentru a primi răspuns la rugăciune: „*Dacă* rămâneţi în Mine şi *dacă* rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da”.

Aceste cuvinte, „vi se va da”, conţin cea mai puternică promisiune referitoare la rugăciune din Noul Testament, după cum afirmă G. Campbell Morgan. Ele cuprind puterea creatoare a lui Dumnezeu şi echivalează cu aceeaşi putere menţionată la întemeierea lumii în cartea *Geneza*.

În martie 1971, pe când studiam acest verset, am fost copleşită de gândul puterii pe care Iisus o promite urmaşilor Săi – şi nouă. „Doamne, de câtă putere a fost nevoie pentru crearea universului?”, am întrebat, încercând să-mi imaginez doar micul procent din univers pe care omenirea l-a explorat sau pe care l-a înţeles, mintea mea începu să se zăpăcească. Înseamnă că puterea Sa trebuia să fie mult mai mare decât toată puterea

lucrurilor create de El! Am încercat zadarnic să înţeleg puterea de care a fost nevoie pentru a crea totul prin cuvântul gurii Sale. Plângeam în timp ce mă rugam: „Tată, vreau acea putere în rugăciune”. Încet, L-am implorat: „Învaţă-mă – şi zdrobeşte-mă – până când o voi i»

avea!

Această putere promisă nu este un mister adânc, întunecat şi de neobţinut, disponibil doar unora mai privilegiaţi. Ea este oferită tuturor creştinilor şi astăzi. Totuşi, Iisus a menţionat că sunt nişte condiţii pentru a o obţine. Trebuie să existe nişte lucruri evidente în vieţile noastre pentru ca Dumnezeu să ne răspundă la rugăciuni.

Care sunt aceste condiţii de calificare?

În *Ioan 15*: *7*, Iisus ni le prezintă în mod limpede.

Prima condiţie a lui Iisus pentru această putere în rugăciune este: „Dacă rămâneţi în Mine”. Cu puţin timp înainte de crucificare, El a rostit aceste cuvinte către ucenicii Săi în discursul Lui despre viţă şi mlădiţe. Deci, a rămâne în Iisus înseamnă în primul rând a fi conectat intrinsec, direct cu El, care este viţa. Desigur, numai creştinii adevăraţi se califică drept cei care rămân în El. Şi nicăieri în Noul Testament nu le este adresată vreo promisiune de putere în rugăciunea de cerere şi mijlocire altora, ci numai celor care sunt creştini adevăraţi – celor care se pot ruga „în numele lui Iisus”.

Mai mult, a rămâne în Iisus înseamnă a primi susţinere, tărie şi putere de la El precum mlădiţele din partea viţei. Este acea odihnă sigură în El nu numai atunci când totul merge bine, ci şi în acele vremuri negre când suntem încercaţi şi curăţaţi – aceasta este rămânerea în Iisus.

A doua condiţie de calificare stabilită de Iisus în *Ioan 15*: *7* este: „Dacă rămân în voi cuvintele Mele”. Dacă dorim această putere în rugăciune, atunci toate cuvintele Sale trebuie să rămână în noi, să locuiască în interiorul nostru. Iar noi trebuie să le dăm ascultare şi să trăim în conformitate cu ele.

Ce sunt cuvintele lui Iisus?

În primul rând, atunci când S-a rugat Tatălui aproape de sfârşitul vieţii Sale pământeşti, Iisus a spus: „Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat; Tu!” (*Ioan 17*: *8*)

În al doilea rând, El a promis ucenicilor: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce *v-am spus* Eu”. (*Ioan 14*: *26*) Aceste lucruri reamintite şi învăţate de Duhul Sfânt au fost aşternute pe hârtie, ca I şi restul, şi au format Noul Testament.

În al treilea rând, între Învierea şi Înălţarea Sa la cer, Iisus a explicaţi Vechiul Testament urmaşilor Săi din perspectiva vieţii, morţii şi învierii Sale. Altfel exprimat, Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Iisus.

Toate acestea sunt cuprinse în *1 Ioan 3*: *24*: „Cine *păzeşte* poruncile Lui rămâne în El” (sublinierea autoarei). Respectarea tuturor poruncilor Sale dovedeşte rămânerea noastră în El – aceasta fiind prima cerinţă pentru putere în rugăciune.

Acum câţiva ani, am auzit despre cineva care, în ciuda faptului că ştia foarte bine care sunt cuvintele lui Iisus privitoare la infidelitate, nu le-a păstrat în inima lui şi nici nu le-a respectat.

Am aflat de acest caz când fiul nostru, Kurt, pe atunci proaspăt student, ne-a telefonat şi, pe un ton neobişnuit de alarmat, m-a întrebat: „Mamă, poţi să îmi dai maşina?”

Am condus până în faţa facultăţii, am parcat, iar Kurt s-a urcat trântind portiera. „Lanţurile de rugăciune se roagă noaptea, mamă?”, a întrebat el nervos.

Temând```ndu-mă de ce e mai rău, l-am asigurat: „Se roagă dacă ai nevoie de ele. De ce? Ce s-a întâmplat?”

„Am o colegă de clasă care s-a încurcat cu un pastor din zonă. I-am spus că este greşit şi că trebuie să rupă relaţia cu el. Îi este teamă să se ducă singură. Aşa că o însoţesc la discuţia cu el ca s-o ajut”.

Mi s-a înmuiat inima. „Dragul meu”, i-am promis, „lanţurile de rugăciune se vor ruga pentru tine în noaptea asta!” Ceea ce au şi făcut – alături de tatăl lui şi de mine –

pe tot parcursul timpului cât cei doi au fost plecaţi.

Într-un târziu au revenit la noi acasă şi ne-am aşezat la masa din bucătărie pentru a asculta cele povestite de Kurt. La un moment dat el spuse: „I-am zis pastorului că ea este doar o studentă în anul întâi şi poate n-a ştiut mai multe, dar tu – tu ai o educaţie teologică, omule”, Kurt îşi roti pumnul în aer pentru a sublinia cele exprimate, „şi n-aş vrea să fiu în locul *tău* când îl vei întâlni pe Dumnezeu!”

Toate învăţăturile biblice despre infidelitate au fost complet ignorate de către acest învăţător al Cuvântului. Mă întreb oare câte din rugăciunile acestui pastor au primit răspuns din partea lui Dumnezeu.

În cadrul seminarelor noastre, noi numim cea de-a doua condiţie de calificare – aceea de rămânere a cuvintelor Sale în noi – „premisa puterii în rugăciune”. Aici ne referim la cuvintele lui Iisus cu privire la: a fi iertat, a ne ierta unul pe altul, a ne ruga după voia lui Dumnezeu şi a ne asigura că Dumnezeu este acela de care ne-am apropiat. Ne referim la viaţa de rugăciune personală a credinciosului, precum şi la rugăciunea de mijlocire. Îi învăţ aceste premise pe toţi aceia care fac parte din oricare lanţ sau grup de rugăciune al lucrării mele, fie prin intermediul unui seminar, fie cerâ**ndu-**le să studieze şi să aplice cartea *Ce se întâmplă când femeile se roagă*. Fără a respecta cuvintele lui Iisus nu va fi putere în rugăciunile lor, iar acestea vor fi rostite degeaba.

Bineînţeles, cuvintele lui Iisus includ declaraţia Sa din *Ioan 3*: *3* despre necesitatea de a fi născut din nou. În absenţa acestui prim pas, nu putem vorbi despre respectarea cuvintelor lui Iisus şi, deci, nici de rămânerea în El sau de putere în rugăciune. Iisus a mai spus: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (*Ioan 14*: *6*) Niciuna din promisiunile scripturale privitoare la rugăciunile ascultate nu este valabilă în absenţa acestui pas indispensabil.

DOAMNE, SUNT EU ACEEA?

Am avut parte de o surpriză în septembrie anul trecut, la zilele reuniunii cu tema *Doamne, schimbă-mă*, a comitetului nostru. Ne-am strâns toate împărtăşind

experienţele noastre din cea de-a doua jumătate a verii, cu provocările ei, iar cuvintele *pustiu*, *secetă* şi *uscăciune* se tot repetau. Ele exprimau cu exactitate felul în care m-am simţit în august, până **într-**acolo încât ajunsesem la gândul renunţării la lucrare. Nu conştientizam însă ce anume declanşase această reacţie neobişnuită în mine.

Am început întâlnirea deschizând Bibliile, retrăgâ**ndu-**ne fiecare pentru un timp personal de citire a aceleiaşi porţiuni din Scriptură în linişte, până când Dumnezeu avea să ne oprească asupra unui anume gând. Întruni**ndu-**ne din nou pentru a împărtăşi ceea ce ne spusese Dumnezeu fiecăreia personal, toate, cu o singură excepţie, fuseserăm mustrate de Cuvântul lui Dumnezeu (*J Timotei 3*: *16*). **S-**au menţionat păcate de comitere, de omitere, atitudini faţă de o biserică divizată şi un spirit critic care se furişaseră în vieţile membrelor comitetului, lucruri pe care le-au mărturisit plângând. M-am alăturat colegelor mele, mărturisind păcatul pe care Dumnezeu mi-l arătase, acela de a mă fi gândit că am dreptul să închid uşa dintre lucrarea lui Iisus şi viaţa mea, după bunul meu plac **–** lucru care îmi trecuse prin gând în dificila lună precedentă.

Înainte de a pleca de la reuniune spre seminarul de la Chattanooga, le-am spus că acum am înţeles de ce vara fusese aşa de grea pentru mine şi pentru ele. Existase păcat în vieţile noastre. Nu acele păcate mari, „de duzină", ci atitudinile şi acţiunile cotidiene care au închis uşa cerului şi au sistat astfel puterea Sa pentru noi. Prin cuvintele lui Petru, adresate celor din vremea lui, ni **s-**a amintit astăzi că: „Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul". (*1 Petru 3*: *12*)

Aceste femei, membre ale comitetului meu, sunt cele mai importante sprijinitoare în rugăciune ale lucrării mele. Şi chiar dacă **s-**ar fi rugat pentru mine, Dumnezeu nu ar fi răspuns, deoarece ele nu îndeplineau condiţia Sa din *Psalmul 66*: *18,* aceea că Dumnezeu nu ascultă glasul

rugăciunii, dacă cugetăm lucruri nelegiuite în inimile noastre.

Încă o dată învăţasem adevărul exprimat de David în *Psalmul 24*: *3 – 4*: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel care are mâinile nevinovate şi inima curată”. Deoarece am mărturisit eşecurile noastre în mod sincer şi deschis ca fiind păcate înaintea lui Dumnezeu, eu am plecat în lucrare spre Chattanooga cu multă bucurie, libertate şi putere de la Dumnezeu, în timp ce ele se rugau. Da, Dumnezeu are cerinţele Lui în vieţile noastre pentru ca să avem putere în rugăciune.

La următoarea întâlnire de comitet executiv ne confruntam cu o nevoie financiară privind scrisorile noastre informative. Am început şedinţa cu o oră de rugăciune, iar pe măsură ce fiecare se ruga, ni se contura acelaşi gând central: Să fie oare atitudinea mea, păcatul meu, lipsa mea de rugăciune, lipsa mea de credinţă cea care Te împiedică să ne răspunzi rugăciunilor noastre referitoare la nevoia financiară? Doamne, sunt eu aceea?

Isaia a explicat limpede reacţia lui Dumnezeu la rugăciunile poporului Său care trăia în păcat şi rebeliune: „Când vă întindeţi mâinile, îmi întorc ochii de la voi; şi oricât de mult v-aţi ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!” (*Isaia 1*: *15*)

Îţi lipseşte puterea lui Dumnezeu în viaţa ta? Nu cumva este păcat nerecunoscut şi nemărturisit?

CÂND DUHUL SFÂNT ESTE ÎMPIEDICAT

Toate cele trei Persoane din Trinitate lucrează în conformitate cu anumite principii atunci când răspund la rugăciuni. Majoritatea acestor principii sunt condiţii de calificare în vieţile noastre, pe care Dumnezeu ni le solicită.

Persoana Trinităţii despre care scrie Pavel în *Efeseni 3*: *20* este, desigur, Dumnezeu Duhul Sfânt. El lucrează ca reacţie la rugăciunile noastre şi conform cu acestea, însă Lui îi este cu putinţă să lucreze numai în măsura în care nu îl împiedicăm prin păcatele din vieţile noastre.

Conform Bibliei, sunt trei feluri în care îl putem ofensa pe Duhul Sfânt şi astfel să nu primim răspuns la rugăciuni, din cauză că toate acestea sunt păcate.

Putem să *întristăm* Duhul. În lista păcatelor enumerate de Pavel în *Efeseni 4*: *25 – 32*, care trebuie eliminate din viaţa creştinului, apostolul porunceşte brusc: „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt". (versetul 30) Să nu îi cauzaţi durere, supărare sau întristare, negând prin trăirea voastră prezenţa Lui sfântă în voi. Aceasta este ceea ce facem atunci când păcătuim **într-**un fel sau altul.

Un pastor m-a sunat **într-**o sâmbătă să îmi spună: „Studiem cartea ta *Doamne*, *schimbă-mă*![6] şi este minunat să învăţăm atâtea. Dar", făcu el o pauză, „am o întrebare. Eşti cumva supraom? Tu nu ai niciodată lupte, frământări? Eşti perfectă?"

Şocată, i-am explicat: „O, nu! îmi mărturisesc zilnic păcatele! Chiar de mai multe ori pe zi! Tind spre sfinţenie, dar cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât mai mult îmi arată Dumnezeu păcatul meu".

În fiecare dimineaţă, înainte de a preda sau de a ţine prelegeri, petrec atâta timp cât este necesar, aşteptâ**ndu-**L pe Dumnezeu în tăcere, după ce, mai înainte, m-am rugat: „Cercetează-mă, Dumnezeule... şi vezi dacă sunt pe o cale rea". (*Psalmul 139*: *23 – 24*) Această cercetare nu este introspecţie morbidă, ci una din lucrările Duhului Sfânt. Pe această cale Dumnezeu aduce în atenţia noastră acele atitudini, gânduri sau motive mărunte care ne scapă aşa de uşor, fără să le recunoaştem.

Dacă trăiesc cu vreun păcat cunoscut – mândrie, atitudini sau priorităţi greşite sau neascultare faţă de ceea ce mă trimite El să înfăptuiesc – voi ajunge să fac o lucrare prin propria mea putere şi nu va exista nicio atingere a puterii Duhului Sfânt în cadrul seminarelor mele. O, da, pot rosti cuvintele potrivite şi pot da exemplele corecte, însă puterea de a mişca vieţi va lipsi.

În altă ţară, un tânăr evanghelist, a cărui soţie este

---

6 „Lord, change me!" în limba română „Doamne, schimbă-mă!", Editura CLC, 2011

handicapată fizic, a venit la mine pentru rugăciune. În timpul deplasărilor sale departe de casă, îi era dificil să lucreze împreună cu tinere femei din diferite comitete. Mi-a mărturisit ispita constantă pe care o trăia. Răspunsul meu pentru el a fost simplu: „Ai un viitor nespus de luminos, însă Dumnezeu nu. Se va juca nicidecum cu tine. El nu va tolera păcatul în viaţa ta. Iar dacă acesta există, El cu siguranţă nu va da ascultare şi nu va răspunde rugăciunilor tale”.

Vorbind la convenţia *Successful Living* („O viaţă împlinită”, n.tr.) din Canada, în 1978, dintr-odată am simţit o lipsă a puterii lui Dumnezeu. Apoi am conştientizat o atitudine de-a mea care era păcătoasă. Am scris în jurnalul meu: „Este bine pentru mine să conştientizez că nu pot păstra

O atitudine necreştinească şi în acelaşi timp să am puterea esenţială a lui Dumnezeu în lucrarea mea”. Cea mai mare motivaţie pentru a nu păcătui şi pentru a nu lăsa păcat nemărturisit în viaţa mea, este conştienţa lipsei de putere în lucrare. Aceasta este responsabilitatea mea.

Ori de câte ori a existat lipsă de putere în cadrul vreunui seminar sau în comitet, prima mea întrebare a fost întotdeauna: „Doamne, este din cauza mea? Vrei să-mi spui că lucrurile măreţe pe care Ţi-am cerut să le faci, nu le poţi înfăptui din cauza mea?” Iar El îmi reaminteşte că va lucra doar în măsura în care îi permit lucrul acesta, printr-o viaţă curată.

Pe lângă faptul că întristăm Duhul Sfânt, noi îl putem şi stinge. În

1 Tesaloniceni 5: *12 – 22* Pavel enumeră instrucţiuni pentru vieţile creştinilor din acele timpuri şi din ziua de azi. În mijlocul listei el ne spune direct: „Nu stingeţi Duhul”. (versetul 19)

Ce înseamnă a stinge? La fel cu a stinge un foc. Nu de puţine ori am insistat în rugăciune înainte de câte-o convenţie pentru ca Duhul Sfânt să se desfăşoare cu putere, L-am simţit apoi că Se apropie – ca pe urmă, cineva să solicite evlavios „trecerea la ordinea de zi”. Iar

stingerea avea loc cu succes. Plecam acasă foarte mâhnită deoarece doream mult de tot ca Dumnezeu să ne aprindă cu focul Său. El a intenţionat în mai multe rânduri să răspundă acestei rugăciuni, însă oamenii pur şi simplu nu L-au lăsat.

Sau care dintre noi nu a participat vreodată la un program de biserică în care Dumnezeu începea cu adevărat să mişte ceva, numai ca să constatăm că serviciul divin a continuat conform ordinii obişnuite sau s-a încheiat la oră fixă? Duhul Sfânt a fost stins. Şi acesta este păcat, fapt ce frânge inima lui Dumnezeu.

În mod surprinzător, Petru ne aduce la cunoştinţă în *1 Petru 3*: *7* că rugăciunile unui soţ pot *fi împiedicate*, dacă nu are atitudinea corectă faţă de soţia lui. A împiedica înseamnă a poticni o persoană punând un obstacol în drumul acesteia sau blocându-i cărarea în faţa sa în timp ce călătoreşte, reţinând-o inutil. Aşadar, o atitudine greşită, care în ochii lui Dumnezeu este păcat, poate împiedica răspunsurile la rugăciunile noastre.

Cu o seară înainte de un seminar de rugăciune din Texas, am petrecut o jumătate de oră rugându-L pe Dumnezeu să îmi aducă în minte orice atitudine, gând sau acţiune care ar împiedica lucrarea Sa la seminar. Apoi, de asemenea, orice atitudine, gând sau acţiune împotriva oricărei persoane pe care trebuia să o iert. Am cerut după aceea iertare de la Dumnezeu şi i-am iertat pe aceia care au păcătuit împotriva mea. Am experimentat un sentiment copleşitor de curăţie lăuntrică desăvârşită!

În ziua următoare, predând despre păstrarea curată a canalelor noastre de comunicare cu Dumnezeu pentru a nu fi împiedicate rugăciunile noastre, am simţit efectiv cum partea lăuntrică a propriului meu „canal” de legătură cu Dumnezeu devenea asemeni unui metal lustruit până la strălucire. Nimic nu împiedica puterea Lui – acest lucru fiind cât se poate de evident prin faptul că mai mult de jumătate din participanţi s-au rugat cu voce tare pentru a cere o legătură personală cu Iisus (inclusiv un proeminent pastor local). Întrebarea este dacă eu ofer un canal curat

sau unul cu asperităţi, care frânează.

Da, Duhul Sfânt este o Persoană, este al treilea membru al Trinităţii care poate fi stins, întristat, împiedicat, iritat, căruia I se poate opune rezistenţă, care poate fi ignorat, blasfemiat, minţit şi jignit. Până şi lucrarea Sa de încercare de salvare a păcătosului poate fi dispreţuită şi respinsă. Iar toate acestea constituie păcate care vor opri puterea Lui Dumnezeu de a lucra în noi, prin răspunsuri la rugăciuni. Acest fapt este, desigur, opusul la a fi plini de Duh şi a umbla în El.

Dumnezeu Duhul Sfânt. Se întristează şi. Se mâhneşte în faţa ignoranţei, rezistenţei şi dispreţuirii lucrării Sale din partea celor pe care El încearcă să-i salveze din păcat şi să-i conducă spre o viaţă creştină fericită. Însă, în mod surprinzător, indiferent cât de îndurerat ar fi de păcătuirea noastră faţă de El, în loc să se retragă sau să se răzbune, Duhul Sfânt ne mustră şi ne cercetează în mod constant. Cât de opus este acest fel de a fi în comparaţie cu acela în care noi, oamenii, reacţionăm unii faţă de alţii atunci când suntem ofensaţi!

SFINŢENIE

Dacă ne aşteptăm ca Dumnezeu să răspundă rugăciunilor noastre, va trebui să întrunim cerinţele Sale de sfinţenie. Dumnezeul Triunic aşteaptă aceasta de la noi. Dumnezeu Tatăl ne porunceşte: „Fiţi sfinţi căci Eu sunt sfânt”. (*1 Petru 1*: *16*) Pavel scrie în *Romani 8*: *29* că noi suntem predestinaţi „să fim asemenea chipului Fiului Său” – Iisus, care, cu toate că a fost ispitit în toate lucrurile asemenea nouă, a fost fără păcat – adică să fim sfinţi.

(*Evrei 4*: *12*) Apoi: „Fiţi plini de Duhul [Sfânt]”. (*Efeseni 5*: *18*) Sfinţenia este atributul fundamental al lui Dumnezeu şi cerinţa Sa pentru noi.

La un seminar în Perth, Australia, am solicitat ca fiecare dintre noi să meargă separat pentru a citi *Galateni* 5 şi 6 până când Dumnezeu ne va vorbi fiecăreia în parte. Între timp eu m-am rugat: „O, Doamne, dă-mi ceva foarte personal – ceva numai pentru mine astăzi”. Şi El mi-a îndreptat ochii pe pagina opusă, la *Efeseni 1*. Acolo era

cuvântul Său pentru mine. „În El [Iisus], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui”. (versetul 4)

Iată cerinţa Lui pentru mine!

Da, sfinţenie. Orice altceva mai puţin decât atât este păcat. „Dacă aş fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”. (*Psalmul 66*: *18*) Aşa că, aici avem cauza pentru multe din răspunsurile aparent negative ale lui Dumnezeu.

„Suntem lipsiţi de speranţă?”, vei întreba. O, nu! Identificarea şi mărturisirea păcatelor produc acea viaţă sfântă care este necesară pentru ca Dumnezeu să ne asculte şi să ne răspundă la rugăciuni.

LISTE DE PĂCATE

Poate că îţi este dificil să identifici acele lucruri din viaţa ta care sunt într-adevăr păcate. Ei bine, Biblia are soluţia pentru tine. Cel mai puternic instrument pe care îl utilizez în cadrul seminarelor mele de rugăciune este lista cu cele 23 de porţiuni din Scriptură care, ca şi în cazul restului Scripturii, dacă nu se respectă, constituie păcate. Explic totodată, conform afirmaţiei din *Iacov 4*: *17*, că: „Cine ştie să facă bine şi nu face, săvârşeşte un păcat”.

În cei 13 ani de lucrare seminaristică „cu normă întreagă”, am observat un tipar evident la cel puţin 99% dintre participanţii care se roagă cu voce tare în grupurile de câte patru, cerând lui Dumnezeu iertare pentru păcate concrete. Aceasta este de fapt prima rugăciune pe care o cer să fie rostită cu voce tare; şi estimăm că aproximativ jumătate din cei care participă la seminarele noastre nu se mai rugaseră până în acel moment cu voce tare în public. Secretul constă în puterea Bibliei de a scoate la iveală păcatul (*2 Timotei 3*: *15*).

Biblia abundă în lucruri pe care trebuie să le facem, dar nu le facem, şi lucruri pe care nu ar trebui să le facem, dar le facem. Astfel suntem găsiţi vinovaţi de păcate de omitere şi de cele de comitere.

Coloseni 3: *5 – 9* abordează aceste două categorii de păcate. Prima categorie o reprezintă lista de lucruri pe

care nu ar trebui să le facem. Iar dacă comitem vreunul dintre acestea noi păcătuim înaintea lui Dumnezeu. Fă-ţi timp chiar acum pentru a le citi pe îndelete, reflectând asupra fiecărui] păcat în parte, după cum se aplică personal în cazul tău:

„De aceea, omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ: curviaJ necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este o închinare la idoli. Din; pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din; numărul lor eraţi şi voi odinioară, când trăiaţi în aceste păcate. Dar *acum* lăsaţi-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmăşie, de răutate, de clevetire, de vorbele ruşinoase, care v-ar putea ieşi din gură. Nu vă minţiţi unii pe alţii, întrucât v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui”.

Apoi, începând cu versetul 12, Pavel continuă să enumere acele lucruri pe care trebuie să le facem, deoarece neîmplini**ndu-**le, păcătuim:

„Astfel, dar, ca nişte aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi, îmbrăcaţii vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiţi-vă unii pe alţii şi dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos aşa iertaţi-vă şi voi. Dar mai presus de toate acestea îmbrăcaţi-vă cu dragostea, care este legătura desăvârşirii. Pacea lui Cristos, la care aţi fost chemaţi ca să alcătuiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre şi fiţi recunoscători. Cuvântul lui Cristos să locuiască din belşug în voi în toată înţelepciunea. Învăţaţi-vă şi sfătuiţi-vă unii pe alţii cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, cântând lui Dumnezeu cu mulţumire în inima voastră. Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în Numele Domnului Iisus, şi mulţumiţi prin El lui Dumnezeu Tatăl”.

(*Coloseni 3*: *12 – 17*)

Acum că am luat în considerare aceste cerinţe scripturale, suntem responsabili să trăim la nivelul lor. Este extraordinar să realizezi că neîmplinirea, chiar şi

numai a uneia dintre cele de mai sus, înseamnă păcat din perspectiva lui Dumnezeu.

Iisus, în *Marcu 7*: *21 – 22*, ne-a dat lista Sa extrem de relevantă a lucrurilor care provin dinlăuntrul nostru şi care ne întinează. Acestea sunt: „Gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia”. Ce combinaţie între păcatele „mari”, izbitoare, şi cele „cotidiene” ale creştinului!

În *Epistola către Galateni*, Pavel ne-a oferit o listă înfricoşătoare de păcate specifice:

„Şi faptele firii pământeşti sunt cunoscute şi sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăţia, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu”. (*Galateni 5*: *19 – 21*)

Da, *Iacov 4*: *17* ne atrage atenţia că din moment ce ştim acum ce este bine, dar nu facem, comitem un păcat. Nu vorbim aici de lipsuri personale sau de slăbiciuni, ci de păcat!

Ai descoperit păcatul tău „favorit” în aceste versete din Scriptură? A fost scos la iveală păcatul tău „secret” de către unul dintre ele? Dacă da, atunci ai aflat una din cauzele pentru care Dumnezeu nu îţi răspunde la rugăciuni – nu te califici!

Însă lucrul cel mai minunat este că nu trebuie să rămânem în starea în care Dumnezeu ne va răspunde cu „nu” la rugăciune, din cauza păcatului din viaţa noastră. Biblia subliniază în mod expres că: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire”. (I *Ioan 1*: *9*)

În timpul concediului meu din 1983, Dumnezeu mi-a arătat acest verset biblic extraordinar:

„Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, preaiubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi

a duhului şi să ne ducem sfinţirea până la capăt, în frică de Dumnezeu". (2 *Corinteni 7*: *1*)

Ordinea cerută este cea impusă de Dumnezeu: identifică, recunoaşte, mărturiseşte, cere-l lui Dumnezeu să te ierte – şi apoi iertarea!

Desigur, Dumnezeu are cerinţele Sale pentru putere în rugăciune. Dar El are totodată şi răspunsul – iertarea – atunci când cerem!

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Tată ceresc, se pare că îmi spui „nu" celor cerute de mine în rugăciune – sau nu îmi răspunzi deloc. Ar putea să fie oare un păcat neidentificat şi nemărturisit sau poate chiar mai multe păcate în viaţa mea care Te împiedică să răspunzi rugăciunilor mele? *Doamne, Te rog, arată-mi care sunt acestea*. *O, Dumnezeul meu, îmi mărturisesc toate păcatele mele*! *Te rog, iartă-mă*! *Curăţeşte-mă*!

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Pocăieste-teâ*ând ne rugăm: „Tată Sfânt, am păcătuit", cum ne răspunde Dumnezeu? Ne spune El oare: „Acum că ai mărturisit păcatul va fi totul bine?" O, nu. Dumnezeu ne porunceşte în continuare:

„Pocăieşte-te!"

O soţie tulburată m-a sunat pentru a-mi solicita rugăciunea. Spunea că soţul ei îşi petrecea nopţile cu alte femei, apoi dimineţile următoare se trezea şi îi cerea lui Dumnezeu să îl ierte. Îi spusese soţiei lui că este în regulă, deoarece Dumnezeu întotdeauna ne iartă atunci când îl rugăm. „Este adevărat?", mă întrebă femeia. „Are dreptul în calitate de creştin să trăiască astfel?"

„Nu", i-am răspuns, iar apoi i-am citit o porţiune din *Romani 6*: „Să păcătuim mereu ca să se înmulţească harul? Nicidecum!" (versetele 1 – 2) „Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor şi să nu mai ascultaţi de poftele lui. Să nu mai daţi în stăpânirea păcatului mădularele voastre ca nişte unelte ale nelegiuirii; ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu ca vii, din morţi cum eraţi; şi daţi lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe nişte unelte

ale neprihănirii”. (versetele 12 – 13)

După ce am identificat ca atare un păcat specific în vieţile noastre şi l-am recunoscut în faţa lui Dumnezeu în rugăciune, noi, oamenii, avem tendinţa de a ne spune: „Acum gata, trec cu vederea” sau: „O, ăsta nu este chiar un păcat”. Sau poate zicem: „Doar nu am intenţionat să fac rău nimănui” sau: „Ăsta nu este un păcat atât de grav”. Însă Dumnezeu zice: „Pocăieşte-te!”

După ce am recunoscut un păcat, Dumnezeu nu va spune niciodată: „O, e în regulă, copilul Meu. Putem să trecem acum cu vederea, tu vezi-ţi de viaţa ta în continuare”. O, nu. El nu va zice: „Ei, asta este” şi va trage cortina peste toată situaţia. EI Se aşteaptă la continuarea acţiunii atât din partea noastră, cât şi din a Lui. Partea noastră în următorul act este să ne pocăim.

IISUS ŞI POCĂINŢA

De ce pocăinţă? Deoarece Iisus a poruncit asta – atât creştinilor, cât şi celor necreştini.

După înălţarea Sa la cer, Iisus a trimis mesaje celor şapte biserici să se pocăiască. Apostolul Ioan, cuprinzând aceste mesaje în *Apocalipsa 2* şi 3, ne uimeşte cu forţa şi frecvenţa acestei porunci a lui Iisus: „Pocăieşte-te!”

Când **şi**-a început misiunea pe pământ, El a proclamat acelaşi mesaj: „Pocăiţi-vă!” El a sosit în Galilea predicând: „S-a împlinit vremea şi împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie”. (*Marcu 1*: *15*)

Chiar şi antemergătorul Său, Ioan Botezătorul, a pregătit calea pentru Iisus, chemând liderii religioşi ai timpului la pocăinţă. El striga: „Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape”. (*Matei 3*: *2*)

Iisus, venind în contact cu oamenii păcătoşi, în contrast cu sfinţenia Tatălui Său şi propria Sa neprihănire, le-a poruncit în tot timpul lucrării Sale pământeşti să se pocăiască. A fost atât de tulburat de starea de păcat pe care a văz**ut**-o pe pământ, încât, în predica Sa de pe munte, El a afirmat că ar fi mai bine să îţi tai acel membru al trupului care te face să păcătuieşti, decât să îţi piară

întreg trupul în iad (*Matei 5*: *29*).

După moartea Sa ispăşitoare pentru toate păcatele omenirii, cuvintele Sale de rămas bun lăsate ucenicilor odată cu înălţarea Sa la cer au fost înscrise în *Luca 24*: *46 – 47*, unde Iisus le atrage atenţia să predice pocăinţa tuturor naţiunilor:

„Şi le-a zis: «Aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Cristosul şi să învieze a treia zi dintre cei morţi. Şi să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.»”.

Mai pe urmă, Petru, care tocmai experimentase pocăinţa, a ascultat imediat porunca lui Iisus şi, în prima sa predică, i-a mustrat pe bărbaţii necredincioşi din Israel: „Pocăiţi-vă şi fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Iisus Cristos spre iertarea păcatelor voastre”. (*Faptele Apostolilor 2*: *38*, vezi de asemenea *Faptele Apostolilor 3*: *18 – 19*)

Aşadar, scopul venirii lui Iisus, al predicării, al morţii şi al învierii Sale a fost proclamarea pocăinţei spre iertarea păcatelor în Numele Său, tuturor şi pretutindeni. Aceasta a rămas preocuparea Sa şi pe mai departe în ceruri, alături de Tatăl.

Chiar acum, Iisus se află la dreapta Tatălui, mijlocind pentru noi. Pentru ce se roagă El? Doar pentru puterea, tăria, harul şi călăuzirea noastră? Eu cred că nu. Căci, dacă a fost necesar să trimită instrucţiuni bisericilor de atunci să se pocăiască, cum. Se roagă El oare pentru noi astăzi? Oare nu mijloceşte El pentru mine, pentru tine, pentru bisericile noastre – chiar acum – ca să ne pocăim?

„CE VREI SĂ ZICI PRIN: POCĂIEŞTE-TE?”

Ce este pocăinţa? Este mult mai mult decât o rugăciune grăbită: „Iartă-mă!” Ea cuprinde trei aspecte: a fi cu adevărat întristat de păcat, a te îndepărta în mod clar de acel păcat şi a face fapte corespunzătoare pocăinţei tale.

A fi cu adevărat întristat de păcat înseamnă a fi răvăşit chiar şi numai de gândul cu privire la el. Atunci

când bărbaţii din Israel l-au auzit pe Petru şi şi-au rememorat păcatele, ei au fost „străpunşi în inimă” şi au strigat, **întrebându-**l pe apostol ce să facă. Replica lui Petru a fost: „Pocăiţi-vă!”

Adevărata pocăinţă nu este atunci când te temi de consecinţele păcatului, ci atunci când eşti îngrozit de păcat. În casa mea părintească, pocăinţa, în cazul tatălui meu, a însemnat să se dea efectiv cu capul de pereţi, din cauza a ceea ce îi făcuse mamei mele. După ce ani de zile îi fusese necredincios în delegaţiile sale, el i-a mărturisit **într-**un final păcatul. De ce l-a mărturisit? Deoarece el a văzut păcatul său în contrast cu viaţa sfântă, trăită înaintea lui Dumnezeu, a dragei mele mame. Când a revenit acasă din delegaţia sa de o săptămână, i-a spus că i se pare că vede un înger plutind peste ea. Contrastul dintre sfinţenia ei şi păcătoşenia poftelor lui l-a împins spre mărturisire şi spre o schimbare a felului său de viaţă.

Un lider creştin care avusese o relaţie cu secretara lui mai mulţi ani la rând, mi-a împărtăşit că permanenta tendinţă a soţiei sale spre sfinţenie a fost aceea care l-a determinat să nu-şi mai suporte stilul de viaţă, mărturisi**ndu-**şi păcatul faţă de ea. Însă, înainte de a ajunge la mărturisire, primul lui gând fusese în mod repetat acela de a se sinucide, ceea ce a şi încercat până la urmă, dar a fost oprit la timp de poliţie. Agonizând pe patul de suferinţă, el şi-a mărturisit detaliile murdare şi hidoase ale păcatului său.

Da, după ce conştientizăm păcatul nostru, urmează pasul pocăinţei – a fi îngrozit şi devastat de păcat şi a-l cere lui Dumnezeu o inimă curată.

Am observat acest tipar al pocăinţei în cei treisprezece ani de seminare pe tema *Ce se întâmplă când ne rugăm*. Prima condiţie, pe care o studiem pentru putere în rugăciune în viaţa noastră, este aceasta: să nu existe niciun păcat conştientizat şi nemărturisit în viaţa credinciosului. Înainte de a începe timpul nostru de rugăciune cu voce tare în grupuri mici, eu citesc o listă de păcate din Biblie care sunt înfăptuite în mod obişnuit –

cum ar fi mândria, minciuna, pofta trupească, pierderea timpului, amărăciunea, închinarea la bani, vorbirea murdară şi falsitatea. Pe măsură ce Duhul Sfânt ne convinge prin Cuvântul lui Dumnezeu, aproape întotdeauna avem parte de pocăinţă profundă, toate femeile mărturisind şi, o bună parte din ele, plângând. Deseori, acest timp de rugăciune cu pocăinţă se prelungeşte mult peste pauza de dimineaţă planificată.

Chiar dacă conştientizarea păcatelor noastre ne-ar putea pune **într-**o situaţie neplăcută sau stânjenitoare, Pavel ne spune că acest proces este unul benefic pentru noi. După trimiterea primei epistole creştinilor din Corint, în care îi condamna pentru păcatele lor, Pavel le scrie o a doua scrisoare, bucurâ**ndu-**se de faptul că ei avuseseră parte de o întristare după voia lui Dumnezeu care i-a condus spre pocăinţă: „Căci văd că epistola aceea v-a întristat – măcar că pentru puţină vreme – totuşi acum mă bucur, nu pentru că aţi fost întristaţi, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăinţă. Căci aţi fost întristaţi după voia lui Dumnezeu… când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăinţă care duce la mântuire, şi de care cineva nu se căieşte niciodată”. (*2 Corinteni 7*: *8 – 10*) *Îndepărtarea de păcat* este cel de-al doilea pas al unei pocăinţe autentice. Nu există pocăinţă reală fără acest pas. De ani de zile îl rog zilnic pe Dumnezeu să îmi cerceteze inima şi să îmi arate păcatele mele. Şi mi se pare relativ uşor să admit că aceste atitudini şi acţiuni necreştineşti sunt păcate şi să cer iertare pentru ele. Efectiv regret unele vorbe, fapte sau gânduri, însă eu nu mă pocăiesc cu adevărat până când nu mă îndepărtez de ele. *Proverbe 28*: *13* spune: „Cine îşi ascunde fărădelegile nu propăşeşte, dar cine le mărturiseşte şi *se lasă de ele* capătă îndurare”.

Soţul care a crezut că poate petrece frecare noapte cu o altă femeie şi că poate fi iertat a doua zi, nu a înţeles cerinţele lui Dumnezeu. Singurele cuvinte pe care Dumnezeu le-a avut pentru el au fost: „Pocăieşte-te şi dovedeşte pocăinţa ta prin**tr-**o schimbare de atitudine!”

În al treilea rând, pocăinţa autentică înseamnă *a face „roade vrednice de pocăinţa voastră”*. (*Matei 3*: *8*) Nu se referă doar la a te *îndepărta de* ceva, ci în acelaşi timp, la a te *întoarce spre* altceva.

Înainte de a mă da jos din pat **într-**o dimineaţă, în casa noastră de vacanţă, m-am rugat lui Dumnezeu să-mi ierte o atitudine pe care o avusesem în seara precedentă. Îmi părea sincer rău şi mă pocăisem de reacţia mea necreştinească faţă de o altă persoană. În timp ce mă duceam spre plajă pentru a citi din Biblie, I-am cerut lui Dumnezeu să îmi dea ceea ce aveam nevoie din partea Lui. Citind în *Matei 3*, El mi-a arătat foarte limpede: „Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră”. (3: 8) Dumnezeu îmi spunea categoric: „Evelyn, fa fapte – nu te pocăi doar în rugăciune!”

În limba greacă, cuvântul *pocăinţă* înseamnă schimbare de minte şi întoarcere *de la* păcat *spre* Dumnezeu. După cum Iisus i-a spus femeii prinse în adulter să meargă şi să nu mai păcătuiască (*Ioan 8*: *11*), pocăinţa reprezintă o cotitură categorică în felul de gândire şi de vieţuire.

Această schimbare drastică şi aşteptată în acţiune se aplică atât creştinilor, cât şi necreştinilor atunci când se pocăiesc – creştinii restabilind felul de trăire plăcut lui Dumnezeu, iar necreştinii adoptâ**ndu-**l în premieră. *A doua Epistolă către Corinteni 7*: *8 – 10* ni-l înfăţişează pe creştin îndreptâ**ndu-**se *înapoi spre* Dumnezeu, iar *Faptele Apostolilor 26*: *20* ni-l prezintă pe necredincios întorcâ**ndu-**se *către* Dumnezeu.

Atunci când are loc o pocăinţă reală se observă un contrast izbitor în comportament. Se naşte un stil de viaţă total opus celui vechi, păcătos. Pocăinţa produce modificări comportamentale autentice. Contrastul este descris clar în *Romani 6*: *12 – 13*: „Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor şi să nu mai ascultaţi de poftele lui. Să nu mai daţi în stăpânirea păcatului mădularele voastre ca nişte unelte ale nelegiuirii; ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii, din morţi cum eraţi,

şi daţi lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe nişte unelte ale neprihănirii". Pocăinţa cere acţiune. Nu te pocăi şi atât. Ridică-te de pe genunchi şi fă ceva în acest sens!

Povestindu-i secretarei mele despre apelul telefonic al acelei femei tulburate, al cărei soţ cerea zilnic iertare pentru faptele sale repetate de adulter, ea îmi zise: „Stai să auzi ceva şi mai şi! Am primit un apel pentru rugăciune din partea unei femei al cărei soţ, pastor, îşi petrecea fiecare noapte cu altă parteneră, ca mai apoi să vină acasă, să facă duş, să se îmbrace curat şi să meargă să lucreze la biserică". M-am întrebat cu voce tare dacă acel pastor a citit vreodată *2 Corinteni 6*: *3*: „Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată".

Da, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că pocăinţa adevărată înseamnă să îţi pară sincer rău pentru păcat, să te îndepărtezi de el şi să faci fapte vrednice de acea pocăinţă. Nu doar în cazul păcatelor mari, stridente, ci al tuturor păcatelor! O, ce tare ne-am îndepărtat de acest standard prin gândirea noastră din vremurile moderne şi prin modul nostru de relaţionare la păcat.

Rugându-te rugăciunea de încheiere a capitolului precedent, a fost ea un fugitiv „Iartă-mă"? Chiar ţi-a părut rău pentru păcatul tău? Te-ai îngrozit de el suficient de mult pentru a te îndepărta de el? Sau te-ai întors deja cu gândul la el sau poate chiar cu fapta? Dacă e aşa, atunci tu nu te-ai pocăit.

de ce să mă pocăiesc?

De ce să mă pocăiesc? Deoarece m-am văzut pe mine însămi aşa cum mă vede Dumnezeu.

Văzându-ne pe noi înşine aşa cum ne vede Dumnezeu, conştientizăm nevoia noastră de a ne pocăi. Am realizat acest fapt, foarte pregnant, atunci când am ajuns pentru prima oară la casa noastră de vacanţă, după operaţia lui Chris din 1982. Complet epuizată, m-am grăbit să revin de la o prelegere ţinută în cadrul unei conferinţe, pentru a conduce maşina împreună cu barca remorcată, spre locul nostru de vacanţă. Am mers ore în şir, apăsând

tot mai tare pe acceleraţie pentru a putea prinde feribotul care urma să traverseze Lacul Michigan.

Soţul meu, proptit între perne medicale speciale în dreapta mea, îmi tot dădea indicaţii de încetinire, schimbare de direcţie, accelerare şi parcare. Devenind din ce în ce mai iritată, răspundeam monosilabic şi uneori chiar neprietenos. Fiul nostru şi cumnata mea călătoreau cu noi, şi dintr-odată am realizat ce impresie le făceam şi nu am fost încântată deloc.

Însă a doua zi dimineaţă, îndreptâ**ndu-**mă spre plajă pentru timpul meu devoţional, am văzut ceva mult mai important decât ceea ce au putut observa pasagerii din maşină. Citeam în primul capitol din *2 Petru*, uitâ**ndu-**mă cu atenţie la minunata listă de atribute creştine. În timpul lecturii pasajului „daţi-vă toată silinţa, adăugând la credinţa voastră virtutea... evlavia... dragostea de fraţi... iubirea de oameni” (1: 5 – 7), cuvântul *dragoste* mi-a sărit în ochi.

Apoi aceste cuvinte din următoarele două versete m-au îngrozit:

„Căci, dacă aveţi din belşug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoştinţă a Domnului nostru Iisus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închişi... căci, dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată”. (*2 Petru 1*: *8 – 10*)

Dintr-odată m-am văzut aşa cum mă văzuse Dumnezeu. O, cu cât mai important era acest lucru decât felul în care mă văzuseră oamenii – chiar şi aceia dragi mie! Plângând, m-am pocăit acolo, singură, pe plajă.

Probabil că Petru **s-**a simţit aşa atunci când Domnul **S-**a întors şi l-a privit, după ce se lepădase de trei ori de El cu ocazia arestării Lui.

Petru, de asemenea, **s-**a văzut aşa cum îl văzuse Fiul lui Dumnezeu – un trădător. Durerea care probabil că **s-**a putut citi în ochii lui Iisus l-a mânat pe Petru afară, plângând cu amar, cu remuşcare şi pocăinţa (*Matei 26*: *75*).

Odată, lidera grupului de închinare muzicală de la unul din seminarele noastre ne-a împărtăşit o situaţie dificilă căreia soţul ei, în calitate de preşedinte al comitetului bisericii, a fost nevoit să-i facă faţă. Pastorul lor şi secretara acestuia aveau o relaţie. Comitetul a păstrat această chestiune strict în cercul de conducere. După ce pastorul şi-a mărturisit păcatul şi **s-**a pocăit în mod real, ei l-au trimis la un centru de consiliere creştină pentru recuperare psihologică, deoarece au simţit că are nevoie de ajutor. Comitetul a recunoscut faptul că slujirea pastorului respectiv în acea biserică se încheiase. Însă, fiind iertat de Dumnezeu şi de comitet, el păstoreşte acum în altă parte.

Dar reacţia secretarei nu a fost la fel. Până în ziua de azi ea nu a recunoscut şi nici nu a mărturisit că fapta făcută a fost păcat. Comitetul, bineînţeles, a concediat-o. Ea şi-a găsit de lucru **într-**o altă biserică, dar se plânge în continuu că nu găseşte acceptare şi că lumea pare că nu o îndrăgeşte.

Cum o vede Dumnezeu pe o femeie ca aceasta? Ca pe o „soţie a lui Potifar”. Când citim în Biblie cum, în repetate rânduri, soţia lui Potifar a încercat să îl seducă pe Iosif cel temător de Dumnezeu, ne revoltăm. Dar care este atitudinea noastră faţă de „soţiile lui Potifar” de azi, din vecinătatea noastră, de la locurile de muncă şi, da, chiar din bisericile noastre? Le vedem aşa cum le vede Dumnezeu? Şi oare se văd ele aşa cum le vede Dumnezeu?

Dar cel care este sedus? câţi dintre cei care se bucură de atenţii şi flatări, de gâdilări ale eului şi de avansuri din partea acestor persoane, le privesc aşa cum le priveşte Dumnezeu? (Vezi atenţionarea lui Iisus din *Apocalipsa 2*: *20*.) Oare cum **s-**ar modifica standardele noastre morale dacă, de îndată ce **s-**ar ivi vreo seducţie, indiferent cât de mică, am exclama la fel ca Iosif: „Cum aş putea eu să fac un rău atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui

Dumnezeu?” (*Geneza 39*: *9*) Iosif **s-**a văzut aşa cum îl vedea Dumnezeu. Dar noi?

Oarecum, noi credem că dacă îi putem înşela pe cei din jurul nostru, nimeni nu ne va cunoaşte păcatul. Totodată, noi gândim că îi putem păcăli pe cei împotriva cărora păcătuim, cu toate că, de obicei, nici acest lucru nu este valabil. Însă niciodată nu îl păcălim pe Dumnezeu. David, mai înainte de a se ruga faimoasele sale cuvinte „cercetează-mă, Dumnezeule” din finalul *Psalmului 139,* începe cu: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape şi mă cunoşti... Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă şi Tu, Doamne, îl şi cunoşti întru totul”. (versetele 1, 4) Autorul *Epistolei către Evrei* exprimă acelaşi gând: „Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face”. (*Evrei 4*: *13*)

Negarea păcatului nostru este uneori un scut protector pe care îl ridicăm pentru a nu fi răniţi. Prin autoprotejarea oferită de negare, noi ne justificăm apărarea sinelui, în loc să vedem negarea aşa cum o vede Dumnezeu – ca pe un păcat. Însă negarea produce păcatul „înşelării”, care se regăseşte în multe liste de păcate din Biblie. Negarea, desigur, este minciună (ea însăşi fiind un păcat biblic). Apoi o minciună o cere pe alta şi încă una pentru a acoperi în permanenţă minciuna iniţială – până când ajungem să ţesem în jurul nostru pânza deasă, lipsită de speranţă, a înşelării.

Când încetăm să mai negăm şi începem să admitem faţă de noi înşine că ceea ce facem sau am făcut este păcat, numai atunci suntem în măsură să recunoaştem şi în faţa altora – care probabil ştiau oricum – şi în faţa lui Dumnezeu – care cu siguranţă ştia oricum. Pavel le vorbea creştinilor atunci când a scris: „Nu vă înşelaţi: «Dumnezeu nu. Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va şi secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viaţa veşnică”. (*Galateni 6*: *7 – 8*)

DE CE SĂ MĂ POCĂIESC? ALTE MOTIVE

Trei versete din *Galateni* ne oferă, de asemenea, încă

un motiv pentru a ne pocăi: *consecinţele* în cazul în care nu o facem. *Romani 2*: *4 – 6* conţine cuvinte cutremurătoare cu privire la aceasta: „Sau dispreţuieşti tu bogăţiile bunătăţii, îngăduinţei şi îndelungii Sale răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăinţă? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, *îţi aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei şi arătării dreptei judecăţi a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui*”.

Apoi Pavel, adresâ**ndu-**se oamenilor din Atena care nu erau creştini, a folosit aceste cuvinte fără echivoc: „Dumnezeu nu ţine seama de vremurile de neştiinţă şi porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, *pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate*”. (*Faptele Apostolilor 17*: *30 – 31*)

Dumnezeu nu întreabă: „Ai vrea să te pocăieşti?” şi nici nu zice: „Ar fi frumos dacă ai face**-**o”. Nu, El ne spune în Cuvântul Său că *trebuie* să ne pocăim **–** în caz contrar vom suporta consecinţele.

Un alt motiv surprinzător pentru care trebuie să ne pocăim, se găseşte în *Psalmul 38*: *3* **–** rugăciunea lui David ca şi penitent suferind: „N**-**a mai rămas nimic sănătos în carnea mea, din pricina mâniei Tale; nu mai este nicio vlagă în oasele Mele în urma păcatului meu”. Apoi el continuă să descrie problemele sale fizice de care suferă din cauza mâniei lui Dumnezeu. Iacov afirmă acelaşi gând în *Epistola* sa, capitolul 5, versetele 14 – 16, unde face legătura dintre mărturisirea păcatelor unii către alţii şi rugăciunea reciprocă **–** astfel încât să poată avea loc vindecarea.

Acest principiu **s-**a evidenţiat în viaţa unui pastor asupra căruia **s-**au abătut multe probleme de sănătate trupească. Plângând din cauza unui păcat personal în care se complăcea de mai mult timp, el a întrebat: „Doamne, mă pedepseşti?” Dumnezeu a răspuns, arătâ**ndu-**i acestui pastor din *Psalmul 32*: *3 – 4* că, trăind în acest păcat ani de**-**a rândul, în timp ce predica, el a încălcat legile morale divine. „Câtă vreme am ţinut sub tăcere păcatul meu,

trupul meu se topea”, s-a lamentat pastorul împreună cu psalmistul.

De fapt, Dumnezeu îi răspundea: „Am decretat legea Mea morală încă dinaintea întemeierii lumii. Răspunsul Meu a fost scris mai dinainte în Cuvântul Meu cel sfânt. Tu seceri rezultatele deja cunoscute atunci când legea Mea morală este încălcată”.

Dar ce minunat este că Dumnezeu adaugă versetul 5: „Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: «îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!» Şi Tu ai iertat vina păcatului meu”. Acest pastor s-a bucurat, alături de David, de iertarea lui Dumnezeu prin mărturisirea păcatului său şi prin pocăinţă.

Aceeaşi idee se regăseşte în mesajul lui Cristos către biserica din Tiatira, în cartea *Apocalipsa*, unde Fiul lui Dumnezeu este prezentat acestei biserici având „ochii ca para focului” (2: 18). El vede că această biserică o tolerează pe femeia numită Izabela, care îi ademeneşte pe supuşii Lui spre imoralitate. Apoi le aduce la cunoştinţă *consecinţele cumplite* în cazul în care nu se vor pocăi (*Apocalipsa 2*: *18 – 22*).

De fapt, la cinci din cele şapte biserici cărora Domnul le-a trimis mesaj în cartea *Apocalipsa* li s-a spus să se pocăiască. Chiar şi după ce laudă comunitatea din Efes pentru faptele bune făcute, El îi spune că are ceva împotriva ei. Ea şi-a părăsit dragostea dintâi. Şi cu toate că pare inconsecvent, Iisus i se adresează: „Pocăieşte-te... altfel voi veni la tine şi-ţi *voi lua sfeşnicul din locul lui*”. (*Apocalipsa 2*: *5*) Dacă nu aveau să se pocăiască, Iisus urma să îndepărteze acea biserică.

SURSA ISPITEI

Recunoaştem că sursa tuturor ispitelor, încă de la căderea lui Adam şi a Evei, este însuşi Satan, dar în zilele noastre avem de-a face cu noi atacuri frontale din partea lui. La o recentă întâlnire de rugăciune ni s-a raportat cazul unei femei creştine care s-a aşezat lângă o altă femeie care a refuzat masa de prânz, pe motiv că posteşte.

„O, deci sunteţi şi dumneavoastră creştină?”

„Nu”, a replicat aceasta iritată, „eu postesc şi mă rog lui Satan ca să destrame căsniciile şi lucrările pastorilor creştini prin infidelitate”.

Ni **s-**a relatat, de asemenea, despre un bărbat creştin care stătea aşezat în avion lângă un altul care refuzase mâncarea. Şi acesta a fost întrebat dacă este creştin. El a răspuns: „Nu, postesc şi mă rog lui Satan ca să aducă alţi bărbaţi în vieţile soţiilor de pastori creştini”.

Chiar în această dimineaţă, timpul meu de rugăciune a fost întrerupt de un apel telefonic din Anglia. Mă suna o soţie şi mamă a doi copii, care se străduia să fie soţia plăcută lui Dumnezeu şi soţului ei. „Dar”, plângea ea, „cu toate că a fost un bun creştin, mâine pleacă în America şi vrea să divorţeze pentru a se recăsători”. Acest fel de păcat mă supără rău de tot.

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune POCĂINŢA GENEREAZĂ TREZIREA

Ce crezi că răspunde Dumnezeu când tu, ca şi creştin, te rogi: „Doamne, trimite trezire”? Surprinzător, El nu trimite ploi de binecuvântări şi nici nu îi aduce pe alţii la El spre a-L cunoaşte ca Domn şi Mântuitor, ci mai întâi El ne spune *nouă* să ne pocăim. Rezultatul trezirii noastre va consta în faptul că alţii îl vor găsi pe Cristos.

Comitetul nostru naţional de rugăciune a experimentat pe propria piele ceea ce spune istoria cu privire la fiecare trezire spirituală. Simţisem povara necesităţii trezirii naţiunii noastre şi am avut prima întâlnire naţională pentru a ne ruga în acest scop în noiembrie 1982, la Washington, D.C. Dar urma să avem parte de o surpriză. Am solicitat participarea liderilor de rugăciune de pe întreg teritoriul S.U.A., gândi**ndu-**ne că ne vom ruga pentru *trezire*, dar **s-**a dovedit că am petrecut prima jumătate a timpului alocat convenţiei *pocăi***ndu-***ne* de păcatele noastre.

Trebuia să aduc un mesaj despre viaţa curăţită; dar la întâlnirea de comitet din ziua anterioară conferinţei, ştiam că va fi nevoie să cunoaştem motivul pentru care să cerem o viaţă curată. Aşa că am rugat-o pe Joy Dawson, de

la organizaţia *Youth with a Mission* („Tineri pentru misiune”, n.tr.), să ne spună ce este trezirea. Joy ne-a pus două întrebări: „Ce este trezirea?” şi „Acum că ştiţi ce este, o vreţi cu adevărat?”

Aici este definiţia ei: „Trezirea este revărsarea suverană a Duhului Sfânt în felul agreat de Dumnezeu şi la timpul Lui, mai întâi peste poporul lui Dumnezeu, prin amplificarea deosebită a revelaţiei sfinţeniei lui Dumnezeu care are ca rezultat descoperirea punctului de vedere divin asupra păcatului... Trezirea este atunci când Dumnezeu mişcă, scutură şi transformă poporul Său din**tr-**unul apatic, egoist şi dornic de afirmare, **într-**unul rugativ, smerit, sincer şi ascultător, pasionat numai pentru Dumnezeu şi pentru slava Sa”.

L-am întrebat pe Dumnezeu ce să vorbesc după mesajul lui Joy Dawson. El mi-a pus pe inimă *2 Cronici 7*: *14*. Am sperat că îmi va da ceva mai nou şi mai proaspăt, deoarece îl folosisem deja până la epuizare, an după an, în cadrul întâlnirilor noastre. Cu toate acestea, se pare că omisesem cu toţii ceea ce ne transmitea de fapt versetul. Dumnezeu mi-a spus: „Pune accentul aşa cum L-am dorit Eu în acest verset”. Iată-l, deci: „Dacă poporul *Meu* peste care este chemat Numele *Meu* se va smeri, se va ruga, şi va căuta Faţa *Mea* şi se va abate de la căile *lui* rele, *îl* voi asculta din ceruri, *îi* voi ierta păcatul şi-i voi tămădui ţara”. (sublinierea autoarei) Pentru problemele noastre naţionale am dat vina şi am arătat cu degetul spre umanişti, partizani ai avortului, regi ai pornografiei şi atei; însă Dumnezeu, în Cuvântul Său, îşi îndreaptă degetul spre noi – poporul Său – şi aşază responsabilitatea pe umerii noştri.

În urma mesajului despre viaţa curăţită, am început să ne mărturisim păcatele cam pe la 16: 30 în acea primă după-masă. Nu ne-am oprit decât pentru o scurtă pauză de cină, după care am continuat cam până la miezul nopţii să ne rugăm şi să ne plângem păcatele pe care Dumnezeu ni le aducea în minte. A doua zi a decurs la fel până după-masa. Am fost şocaţi de atitudinile şi de faptele inconsecvente pe care Dumnezeu continua să le ceară

acestor lideri naţionali să le mărturisească.

Îmi aduc aminte că seara târziu am fost solicitată să conduc adunarea în rugăciune, dar plângeam aşa de tare, încât aproape nu puteam vorbi. De ce? Deoarece Dumnezeu mă atenţionase asupra unui păcat pe care nu îl recunoscusem până atunci. Pentru mine fusese un lucru banal, pe care nu-l considerasem păcat, până când Dumnezeu m-a cercetat. Fusese o umbră de satisfacţie, nevăzută, adânc ascunsă în mine, generată de faptul că un oponent de-al meu ajunsese să înţeleagă scopul lucrării mele. „Pocăiţi-vă mai întâi, voi liderilor!”

Au fost momente în care nu eram foarte siguri dacă mai vrem trezire, dar puterea pe care am simţit-o atunci când Dumnezeu ne-a călăuzit spre a ne ruga pentru alţii, a reprezentat una din cele mai mari bucurii din viaţa mea. Adevărata trezire este întotdeauna caracterizată de adevărata pocăinţă. De fapt, nici nu există trezire fără ea.

EVANGHELIZARE SAU TREZIRE

America are nevoie de mult timp de o trezire. Începând cu anii 1600, a existat câte o trezire undeva în ţara noastră, în medie o dată la 20 de ani. Însă în secolul douăzeci am avut doar „focuri de paie” pe ici, pe colo, fără vreo trezire majoră. Am avut parte de multe evanghelizări, dar nu de trezire adevărată.

Care este diferenţa? Evanghelizarea, de altfel corectă din punct de vedere scriptural şi chiar poruncită, este iniţiată de către om; trezirea însă este strict iniţiativa lui Dumnezeu. Evanghelizarea, după cum sperăm, este inspirată şi împuternicită de către Duhul Sfânt, dar în cazul trezirii, Dumnezeu acţionează din proprie iniţiativă şi trimite Duhul Său ca răspuns la rugăciune extraordinară.

Spre deosebire de evanghelizare, trezirea produce întotdeauna pocăinţă în primul rând în creştinii care se roagă pentru ea. Evanghelizarea se focalizează asupra celor care nu îl cunosc pe Cristos ca Domn şi Mântuitor personal; trezirea însă, după ce a determinat pocăinţa şi revitalizarea creştinilor, are ca rezultat ulterior pocăinţa celor nemântuiţi şi întoarcerea lor spre Cristos.

Mă rog pentru trezire de 40 de ani. Acum trei ani m-am rugat în mod special pentru ea cu ocazia zilei mele de naştere. Inima mea era din ce în ce mai împovărată de necesitatea şi urgenţa acestei treziri. Ştiind că aceasta va trebui să înceapă mai întâi în rândul creştinilor şi că aceştia trebuie să caute sfinţenia lui Dumnezeu, m-am rugat: „Doamne, arată-mi sfinţenia Ta – şi trimite trezire".

Aşteptând în linişte răspunsul Său, El mi-a direcţionat gândurile spre acea porţiune binecunoscută din Scriptură despre sfinţenie, din *Isaia 6*. Deschizând şi citind, inima mea nu-şi mai încăpea în piept, la fel ca în dimineaţa aceea cu vreo trei ani în urmă, pe plaja Lacului Michigan, când am notat în Biblia mea: „Explozie de închinare şi adorare! Spontan! Mi **s**-a tăiat respiraţia văzând *imaginea lui Dumnezeu*".

Pe marginea Bibliei mele la *Isaia 6*: *1 – 4* erau şi însemnările mele cu un an înainte, de la Deerfield Beach, Florida: „Citind cuvintele lui Isaia «un scaun de domnie foarte înalt», mi **s**-au umplut ochii de lacrimi. Am închis ochii şi mi-am ridicat faţa spre soarele care pătrundea prin fereastra deschisă împreună cu freamătul oceanului. Lacrimile mi se rostogoleau încet pe obraji, iar inima mi se înălţa spre El". Am continuat să scriu: „Ce slabe sunt cuvintele. Oare cum e Dumnezeu cu adevărat? Nu sunt cuvinte îndeajuns! Doar: *Sfânt, sfânt, sfânt*".

Nu au fost cuvinte pentru rugăciunea mea din acea dimineaţă din Florida. Am fost pur şi simplu învăluită şi copleşită de cine este Dumnezeu. Mi-a pătruns întreaga-mi fiinţă – precum soarele care îmi încălzea trupul – acesta era Dumnezeu. Sfânt! Din nou, în acea dimineaţă aniversară, am văzut puritatea Sa unică, grandioasă. Am văzut împreună cu Isaia serafimii de deasupra, strigând unul celuilalt singurul atribut al lui Dumnezeu repetat de trei ori: „Sfânt, sfânt, sfânt!" (*Isaia 6*: *3*)

Văzusem doar o licărire a sfinţeniei Sale!

Dar la aniversarea aceasta am cerut mai mult – trezire. Şi atunci când am privit sfinţenia Sa, am exclamat cu Isaia: „Vai de mine". (*Isaia 6*: *5*) Tot ce puteam vedea

era păcătoşenia mea, nevrednicia mea de a fi în prezenţa Sa sfântă. Timp de două săptămâni această stare a continuat, pe măsură ce Dumnezeu mă cerceta şi mă curăţa – pregătindu-mă pe *mine* pentru trezire. Aşadar, când creştinii se roagă sincer pentru trezire, Dumnezeu întotdeauna le arată sfinţenia Să şi le răspunde: „Trebuie să vă pocăiţi voi mai întâi!”

Recent, am fost rugată să conduc un dejun cu rugăciune al unei mari companii de televiziune creştine. Peste câteva zile urmau să demareze o săptămână de stăruinţă după trezire în cadrul campusului lor şi mă rugaseră să îi conduc în rugăciunea de pregătire. Subliniind diferenţa dintre trezire şi evanghelizare, le-am vorbit apoi despre nevoia de a vedea sfinţenia lui Dumnezeu şi de a ne vedea pe noi la fel ca Isaia – păcătoşi.

Înainte de a ne mărturisi cu voce tare păcatele, am întrebat câţi dintre cei de faţă care tocmai ridicaseră mâinile cântând cântări de laudă, ridicaseră de fapt mâini pline de păcat. Mâini care răsfoiseră paginile unei reviste pornografice, care apăsaseră telecomanda căutând filme murdare sau care atinseseră fructul interzis – când Biblia ne spune explicit că trebuie să ridicăm spre cer „mâini *curate*”. (I *Timotei 2*: *8*) îngroziţi, mulţi dintre ei plângeau în timp ce se rugau pentru iertare.

IERTAT!

Deoarece există două feluri de păcat – starea de păcat în care se naşte întreaga omenire şi păcatele individuale pe care le comitem după ce devenim creştini – există, de asemenea, două feluri de pocăinţă. Cuvântul lui Dumnezeu cheamă păcătoşii de ambele feluri să se pocăiască.

Ce se întâmplă după ce am parcurs paşii recunoaşterii înaintea lui Dumnezeu a faptului că am păcătuit, a răspunsului lui Dumnezeu că trebuie să ne pocăim şi a pocăinţei reale? Ce vine după? Vine ceva asemănător întâmplării cu chirurgul din Etiopia care ne-a invitat pe soţul meu şi pe mine să asistăm la o operaţie. Chirurgul a agăţat un umeraş astfel încât lampa prinsă de

acesta să poată lumina abdomenul unei femei micuţe şi firave, întinsă pe o masă de operaţie improvizată. Femeia fusese abandonată de familie pe un maldăr de gunoi şi lăsată să moară acolo. Chirurgul şi-a introdus cu grijă mâinile în cavitatea abdominală scoţând din ea o tumoare uriaşă. Uitându-se în jur în încăperea mică şi sărăcăcioasă, îşi spuse cu voce tare: „Unde s-o pun?” Apoi păşind spre mine, zise: „Aici”. Mi-a fost scârbă de acea tumoare canceroasă, de mărimea unei mingi de fotbal, care îmi fusese pusă în mâini.

Aşa de mult seamănă Dumnezeu cu acel chirurg! Acum un an, am avut o zi deosebit de grea, lăsând să iasă la suprafaţă nişte suferinţe vechi de ani de zile, într-o confruntare cu o persoană care mă rănise adânc. După întâlnire, m-am prăbuşit în fotoliu, plângând. Eram plină de autocompătimire şi totodată epuizată fizic şi emoţional. În dimineaţa următoare, la rugăciune, m-am căit de reacţiile mele fireşti şi L-am rugat pe Dumnezeu să îmi înlăture toate atitudinile necreştineşti. Deodată am simţit ca şi cum mâinile Sale sfinte şi pline de dragoste pătrund în lăuntrul meu, adânc, extrăgând toate atitudinile mele canceroase.

Nu, Dumnezeu nu ne lasă pe maldărul de gunoi să suferim şi să murim atunci când păcătuim. El ne spune: „Pocăieşte-te!”, şi atunci când o facem şi îl rugăm să ne ierte, El pătrunde blând, dar ferm, în interiorul inimilor noastre, asemănător chirurgului la masa de operaţie, scoţând afară în întregime păcatul aducător de moarte!

Când ne pocăim cu adevărat şi ne îndepărtăm de păcatul mărturisit, Dumnezeu răspunde dând la o parte cortina; iar noi păşim într-o nouă stare minunată, aceea de a fi iertaţi!

Rugăciune de încheiere

O, *Dumnezeul meu, recunosc că rugăciunea mea fugitivă*: *„Da, admit că am păcătuit”*, *nu este de ajuns. Mă pocăiesc acum cu adevărat de păcatele mele. Ele îmi repugnă, Tată. Îmi pare aşa de rău. Şi, Doamne drag, îmi dau seama că pocăinţa reală include îndepărtarea mea*

absolută de aceste păcate. Mi-am făcut partea mea şi îţi mulţumesc pentru că Tu Ţi-ai făcut partea Ta, iertându-mă.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Împacă-te cu Mine*!

J tund când ne rugăm: „Am păcătuit!" Dumnezeu nu numai / / că răspunde: „Pocăieşte-te!", dar El, de asemenea, continuă: „Împacă-te cu Mine!"

Reconcilierea este necesară atunci când o relaţie a fost ruptă. Şi orice păcat înfăptuit de om rupe relaţia dintre Dumnezeu şi cel care a păcătuit.

În timp ce această împăcare cu Dumnezeu vine, într-adevăr, simultan cu adevărata pocăinţă şi cu iertarea, există două laturi ale acestei tranzacţii. Pocăinţa reprezintă acţiunea întreprinsă de om; reconcilierea cu Dumnezeu este acţiunea întreprinsă de Dumnezeu. De aceea, iertarea lui Dumnezeu atunci când ne pocăim trebuie să includă împăcarea noastră cu El.

Doar atunci când au fost încălcate jurăminte, au fost spulberate legături sau rănite persoane avem nevoie să ne împăcăm. Aceasta devine o necesitate atunci când cineva este îndurerat, rănit sau supărat – sau toate trei laolaltă.

Cu o seară înainte de un seminar, serveam cina împreună cu gazda mea, soţia pastorului, în casa acestora, când sună telefonul. Ea ridică receptorul salutând, se pare, o bună cunoştinţă, dar se opri înainte de a termina propoziţia. Vocea agitată de la celălalt capăt al firului vorbea necontenit, neoferind gazdei posibilitatea de a spune mai mult decât „Nu", „Chiar?", „Ce?" Expresia de pe chipul acesteia se tot schimba, de la surprindere la grimasă, apoi la şoc evident, ca în final să explodeze: „Doar n-ai făcut aşa!"

Se pare că femeia aflase totul despre prietena soţului ei şi o sunase pe soţia pastorului pentru a-i relata ceea ce tocmai făcuse. Soţul ei, explodase ea, cumpărase recent două maşini Cadillac noi, una pentru el, iar cealaltă pentru prietena lui. Într-atât de intrigată a fost soţia înşelată, încât s-a urcat la volanul maşinii soţului, s-a deplasat

fierbând spre casa prietenei, a ţintit atent maşina nou-nouţă a acesteia, care se afla parcată în faţa casei, a apăsat pedala de acceleraţie până în podea şi le-a trosnit pe amândouă.

Soţia pastorului **s-**a lăsat pe scaun, în stare de şoc. Pe măsură ce realizam realitatea şi amplitudinea celor desfăşurate, exclamaţiile noastre treceau de la: „O, nu” şi „Asta e o încălcare a legii”, la „N-ar fi trebuit să procedeze aşa, dar nu o condamn”, ca în final, fără să ne mai putem reţine zâmbetul, să concluzionăm: „Bine i-a făcut!”

Cine ar fi putut să o învinuiască de drept pe această soţie pentru furia ei necontrolată? Nu au fost lezate jurămintele de căsnicie, drepturile şi însăşi persoana ei? Am răsuflat uşurată la gândul că nu sunt eu cea care trebuie să judec un astfel de caz din banca juraţilor.

„CINE ESTE MÂNIOS?”

Deoarece reconcilierea se impune numai atunci când există duşmănie şi ostilitate între persoane sau grupuri, va trebui să întrebăm: „Cine este supărat?” Răspunsul surprinzător este: „Dumnezeu!”

De ce insistă Dumnezeu asupra reconcilierii? Deoarece El este mânios pentru că am păcătuit.

Biblia nu vorbeşte niciodată despre Dumnezeu ca fiind reconciliat cu omul, ci numai despre oameni reconciliaţi cu Dumnezeu. Cu toate că oamenii sunt deseori supăraţi pe Dumnezeu, El nu trebuie să se împace niciodată cu noi pentru faptul că suntem supăraţi. Dumnezeu nu păcătuieşte şi nici nu greşeşte vreodată în relaţia Lui cu noi, pentru ca să aibă nevoie de o împăcare cu omul. Numai noi suntem aceia care păcătuim împotriva Lui.

Am auzit odată un pastor **întrebându-**şi elevii de la şcoala duminicală: „Mai suntem noi, ca în zilele lui Jonathan Edwards, nişte păcătoşi în mâinile unui Dumnezeu mânios?” Această perspectivă biblică asupra lui Dumnezeu a fost neglijată sau tratată doar la nivel intelectual în ultimii ani. Însă predicarea acestui adevăr nepopular de către acel titan spiritual al anilor 1700 a dus

la Marea Trezire din anii de început ai ţării noastre (S.U.A., n.tr.), iar acea trezire a schimbat cursul istoriei naţiunii americane. Da, Dumnezeu continuă să ceară reconcilierea noastră cu El, deoarece El a fost şi încă mai este mânios pe aceia care păcătuiesc.

Dumnezeu a fost aşa de îndurerat şi mâniat din cauza păcatului, încât El a fost gata să şteargă omenirea de pe faţa pământului – cu excepţia neprihănitului Noe (*Geneza 6*: *5 – 8*). De asemenea, Dumnezeu **S-**a mâniat pe copiii lui Israel care au păcătuit în vremea când Moise îi conducea spre ţara promisă. Din cauza păcatului lor, Dumnezeu nu le-a permis să intre în ţara aceea timp de patruzeci de ani (*Evrei 3*: *17*). Nici David nu a fost în necunoştinţă de mânia lui Dumnezeu atunci când a plâns în *Psalmul 6*: *1*: „Doamne, nu mă pedepsi cu mânia Ta şi nu mă mustra cu urgia Ta”.

Acelaşi adevăr se transmite şi în învăţătura Noului Testament. Ioan Botezătorul, spunând aproape aceleaşi cuvinte ca şi Iisus când i **S-**a adresat lui Nicodim în *Ioan 3*: *18*, le explică ucenicilor săi: „Cine crede în Fiul are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”. (*Ioan 3*: *36*)

După ce Iisus **şi-**a dat viaţa pentru omenire, Pavel a avertizat în *Romani 1*: *18*: „Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor”. Iar puţin mai încolo: „Ce vom zice? Nu cumva Dumnezeu este nedrept când îşi dezlănţuie mânia?” (3: 5) Apoi Pavel ne spune: „Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îţi aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei şi a arătării dreptei judecăţi a lui Dumnezeu”. (*Romani 2*: *5*)

Cu o altă ocazie, în cadrul unui dineu dinaintea unui seminar, o tânără drăguţă mi-a relatat povestea ei. Cu toate că era dependentă puternic de droguri, ea şi-a dorit să aibă casete audio cu Biblia. Prietenii ei hippişti o tachinau, zicâ**ndu-**i: „Pentru ce asculţi *aşa ceva*?” Iar ea, sub influenţa drogurilor, râdea şi le răspundea nonşalant:

„O, e doar Biblia!”

Însă **într-**o zi, pe când trăgea din ţigara ei cu marijuana, a auzit pe casetă: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (*Evrei 10*: *31*)

„O”, a strigat ea speriată, „nu vreau să mi se întâmple aşa ceva!” Imediat L-a acceptat pe Cristos în viaţa ei.

DE CE ESTE MÂNIOS DUMNEZEU?

Dumnezeu este mânios pentru că sfinţenia Lui a fost încălcată prin păcătuirea noastră. Sfinţenia? Da – atributul lui Dumnezeu care reprezintă propria Sa puritate morală. Nu este doar simpla absenţă a păcatului din El, ci este faptul că Dumnezeu e sursa şi standardul purităţii morale. Deci, Dumnezeu nu este numai deranjat de păcatul nostru, ci El e îngrozit de acesta.

Da, sfinţenia este singurul atribut al lui Dumnezeu enunţat de trei ori consecutiv în Biblie. Nu citim despre El ca fiind „dragoste, dragoste, dragoste” şi nici „adevăr, adevăr, adevăr”, ci serafimii, pe care Isaia i-a văzut deasupra tronului lui Dumnezeu în viziunea sa, strigau unul către celălalt: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oştirilor!” (*Isaia 6*: *3*)

Aşadar, pocăinţa reală trebuie să includă conştientizarea faptelor noastre, nu numai faţă de alte persoane implicate, ci faţă de Dumnezeu. Trebuie să realizăm că prin păcătuirea noastră noi am încălcat sfinţenia Sa, determinând astfel mânia Lui. Numai în baza pocăinţei noastre şi a iertării Lui poate avea loc reconcilierea dintre El şi noi.

PE CINE ESTE MÂNIOS DUMNEZEU?

Deoarece sunt două tipuri de păcate, există două tipuri de păcătoşi pe care Dumnezeu este mânios. Astfel, sunt două categorii de păcătoşi care au nevoie de pocăinţă şi de reconciliere cu Dumnezeu, fie că se împacă cu El pentru prima dată, fie că revin după o prealabilă îndepărtare.

Prima categorie de păcat este acea stare de păcat în care toţi oamenii intră prin naştere.

Pavel, în *Romani 5*: *18*, ne spune de ce suntem deja judecaţi, în timp ce ne explică cum toţi au păcătuit prin păcatul lui Adam şi al Evei: „Astfel dar, după cum print**r-**o singură greşeală a venit o osândă care a lovit pe toţi oamenii...” Apoi el ne arată foarte clar procesul de reconciliere cu Dumnezeu, în *Romani 5*: *8 – 11*:

„Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiţi neprihăniţi prin sângele Lui, vom fi mântuiţi prin El de *mânia lui Dumnezeu*. Căci dacă atunci când eram vrăjmaşi am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui. Şi nu numai atât, dar ne şi bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Cristos, prin care am căpătat împăcarea”. (sublinierea autoarei)

Deci, din moment ce toţi am fost născuţi **într-**o stare de păcat, dacă sângele lui Iisus nu ne-a curăţit prin mântuire, atunci noi încă mai trăim în acea stare de păcat şi suntem sub mânia lui Dumnezeu. Noi continuăm astfel să avem nevoie de reconcilierea cu El.

Când ne rugăm, acceptâ**ndu-**L pe Cristos ca Mântuitor, este necesar ca noi să ne recunoaştem mai întâi nevoia de împăcare cu Dumnezeu şi să ne pocăim înaintea Lui, deoarece El este mânios pentru că sfinţenia Sa a fost încălcată. Iisus a spus-o atât de direct în *Luca 13*: *3, 5*: „Dacă nu vă pocăiţi, toţi veţi pieri la fel”, iar în *Ioan 3*: *18*: „Dar cine nu crede, a şi fost judecat”.

Această categorie de păcătoşi este compusă fie din cei care refuză deliberat mântuirea în Iisus, indiferenţi fiind şi nerealizând că sunt pierduţi fără credinţa în El, fie din cei aflaţi în câmpurile ascunse ale bisericilor noastre care se încred în calitatea lor de membri, dar care nu au avut niciodată o relaţie personală cu Iisus.

Una din membrele bisericii noastre din Rockford era învăţătoare de studiu biblic în cartier. Ea ne-a surprins **într-**o duminică, anunţâ**ndu-**ne că în timpul ei personal de

studiu biblic a descoperit că nu-L cunoştea cu adevărat pe Iisus. „După douăzeci şi nouă de ani de îngrijire prenatală, în sfârşit m-am născut”, a declarat ea.

În cadrul seminarelor mele, după citirea listei cu cele douăzeci şi trei de păcate scripturale şi întrebări – printre care şi: „Eşti cumva un prefăcut, afirmând doar că eşti un creştin adevărat?” – Dumnezeu înlătură inhibiţiile culturale, rezervele şi scuzele lor de tipul „noi nu ţinem seminarele niciodată în felul acesta”. Uneori parcă are loc o explozie generală, toţi rugându-se cu voce tare, concomitent, în grupurile lor; alteori, rugăciunile vin una după alta, cuprinzându-i pe toţi din sală, după cum s-a întâmplat odată în Bristol, Anglia, timp de douăsprezece minute. La un seminar recent, cu o participare de 2.700 de oameni, cam două treimi dintre ei s-au rugat simultan, asigurându-se de o relaţie personală cu Iisus.

Este posibil ca unii dintre cei care s-au rugat să fi fost creştini adevăraţi, dar care nu erau siguri de relaţia lor personală cu Iisus. Biblia ne spune că putem fi siguri. Rostind o rugăciune de pocăinţă şi primindu-L pe Iisus, ne putem alătura celor care sunt siguri de împăcarea lor cu Dumnezeu şi de eliberarea din acea stare de păcătoşenie în care ne-am născut fiecare: „V-am scris aceste lucruri ca *să ştiţi* că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică”. (I *Ioan 5*: *13*, sublinierea autoarei)

În Australia, în 1980, aproape toţi participanţii la seminarul meu de rugăciune erau deja membri ai unei mişcări ample de studiu biblic, dar cu toate acestea nu mai puţin de 25% dintre aceşti oameni s-au rugat cu voce tare, asigurându-se că îl cunosc pe Iisus ca Mântuitor şi Domn. În timp ce plecam, conducătorii organizaţiei internaţionale de studiu biblic mi-au spus: „Cel mai important lucru pe care l-am învăţat noi, în calitate de autori de studii biblice şi lideri, de la tine, a fost faptul că noi nu includeam în materialul nostru oportunitatea de a face un legământ personal cu Cristos. Noi doar presupuneam că toţi cei care studiază Biblia sunt deja mântuiţi”. Iar cel mai surprinzător lucru pe care eu l-am aflat, a fost că aceşti

oameni din biserici aşteaptă pur şi simplu ca să-i întrebe cineva.

În dimineaţa aceasta am primit un apel din partea unei soţii de pastor care mi-a spus că în ziua următoare seminarului meu de rugăciune ţinut în biserica lor, un bărbat a venit în faţă pentru a solicita să fie primit în rândurile bisericii. Când a fost întrebat de către comitet când L-a acceptat pe Cristos ca Domn şi Mântuitor, el a răspuns: „Ieri, la seminarul Evelynei”.

În Japonia, sunt oameni necredincioşi care participă la serviciile bisericilor creştine în mod frecvent, timp de mai mulţi ani, în calitate de căutători, fără a face însă un legământ. Dar, după ce am ţinut mai multe seminare de rugăciune acolo, am observat că mulţi oameni au venit la

Cristos. Am aflat explicaţia de la un credincios: „Motivul pentru care au fost aşa de multe hotărâri pentru Cristos, a constat în faptul că Evelyn a fost directă şi i-a pus în faţa unei decizii”. Reconciliere cu Dumnezeu prin Iisus! „Dumnezeu [...] porunceşte acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate”. (*Faptele Apostolilor 17*: *30 – 31*)

Dacă îl vei întreba pe Iisus în ziua judecăţii: „Doamne, când nu Te-am vizitat în închisoare, nu Ţi-am dat de mâncare şi aşa mai departe?”

— Ce vei face dacă Iisus va răspunde: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor”? (*Matei 25*: *41*) Ce răspuns groaznic va fi acesta pentru cei care au fost doar creştini cu numele şi care au aparţinut unor biserici de renume sau care au crezut că sunt nepoţii lui Dumnezeu, pentru că au avut părinţi credincioşi.

INCREDIBILA PURTARE DE GRIJĂ A LUI DUMNEZEU

Mai este încă un aspect. Sfinţenia lui Dumnezeu cere împăcarea pe baza unei jertfe pentru păcatul nostru, iar dragostea Sa a pus la dispoziţie această jertfa!

Dumnezeu ne-a iubit **într-**atât, încât a trimis mijlocul de reconciliere

— Pe Fiul Său, Iisus. *Romani 5*: *8* spune: „Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Cristos a murit pentru noi". Iisus a fost jertfa care a satisfăcut cerinţele sfinţeniei încălcate a lui Dumnezeu. Iar aceasta – însăşi dragostea lui Dumnezeu – ne-a salvat de mânia Lui.

Cristos nu a venit numai să predice Evanghelia, ci şi pentru ca să existe o Evanghelie de predicat! „Pe Cel [Iisus] ce n-a cunoscut niciun păcat, EI L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El". (*2 Corinteni 5*: *21*) Copleşită, inima mea exclamă: „Cum de nu **şi-**a cruţat propriul Fiu, ci L-a dat pentru noi, iar asta încă pe când îi eram duşmani?"

Reconcilierea reprezintă îndepărtarea mâniei lui Dumnezeu faţă de om prin intermediul sângelui lui Iisus vărsat pe cruce. Prin Iisus, statutul nostru în faţa lui Dumnezeu este schimbat. Stăm în prezenţa Dumnezeului celui sfânt al cerurilor, justificaţi, îndreptăţiţi – ca şi cum nu am fi păcătuit niciodată – şi împăcaţi – mânia lui Dumnezeu faţă de noi fiind ştearsă, stinsă. „[...] neţi**nându-**le în socoteală păcatele lor". (2 *Corinteni 5*: *19*) împăcaţi cu Dumnezeu!

Charles Colson, **într-**un discurs prezentat la începutul unui an universitar, a afirmat astfel: „Evanghelia lui Iisus Cristos trebuie să fie vestea rea a convingerii de păcat, mai înainte de a putea fi vestea bună a mântuirii".

În mai 1983, în Anglia, în timp ce mă îndreptam spre un interviu la BBC, taxiul meu mergea în urma unui autobuz pe care era lipit un afiş care zicea: „Deci, fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Cristos". (*Romani 5*: *1*) Uitându-mă la el câteva minute bune, am realizat brusc importanţa prepoziţiei „cu". Când suntem îndreptăţiţi prin mântuire, noi nu primim pacea *lui* Dumnezeu, ci pace *cu* Dumnezeu.

În cadrul aceluiaşi seminar din Insulele Britanice, citeam Biblia în Belfast şi am subliniat *Romani 8*: *1*: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Cristos

Iisus”. Cu lacrimi şi adâncă recunoştinţă m-am rugat: „Mulţumesc, Doamne, că ai îndepărtat condamnarea mea pe când aveam nouă ani!” împăcată cu Dumnezeu! „Cine crede în Fiul are viaţă eternă; dar cine nu se supune Fiului nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (*Ioan 3*: *36*).

Eşti tu sigur că ai fost împăcat cu Dumnezeu, prin acceptarea lui Iisus ca Mântuitor şi Domn? Dacă nu, te-ai gândit vreodată că Dumnezeu este mânios, deoarece tu continui să trăieşti în acea stare de păcătoşenie în care te-ai născut? Şi că El este mânios pentru că tu îi încâlci sfinţenia? Dar te-ai gândit totodată că El te iubeşte aşa de mult, încât aşteaptă şi doreşte să îşi schimbe relaţia Lui cu tine? împacă-te cu Dumnezeu!

SLUJBA DE RECONCILIERE

Acelora care sunt deja creştini adevăraţi li **s**-a dat slujba de reconciliere cu Dumnezeu. Odată ce am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin Iisus, El ne dă imediat slujba reconcilierii altora cu El. „Căci dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi **s**-au dus, iată că toate lucrurile **s**-au făcut noi. Şi toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care *ne*-a împăcat cu El prin Iisus Cristos, şi care *ne*-a încredinţat slujba împăcării”. (2 *Corinteni 5*: *17 – 18,* sublinierea autoarei)

Pentru primul simpozion anual *Prison Fellowship* al lui Charles Colson din Belfast, în 1983, am ales tema *în Cristos – Reconcilierea* din *2 Corinteni 5*: *17 – 20*. Când am luat cuvântul, le-am reamintit oficialilor din justiţie, lucrătorilor din închisori, foştilor deţinuţi şi membrilor comitetului internaţional că trebuie să identificăm ce anume este această slujbă a împăcării. Apoi am explicat că Pavel a făcut aceasta prin intermediul cuvântului „adică” din următorul verset. „Adică, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 *Corinteni 5*: *19*) Lumea – adică toţi cei care nu aparţin Trupului lui Cristos.

Întotdeauna vor exista multe învăţături valabile şi necesare, însă acest cuvânt şi această slujbă de reconciliere date nouă de către Dumnezeu, trebuie să fie

pe primul loc. Am reamintit celor prezenţi la simpozion că trebuie să privim pe fiecare condamnat la închisoare ca pe un condamnat al lui Dumnezeu, indiferent care ar fi statutul acestuia în sistemul judiciar al ţării sale, până în momentul în care a fost împăcat cu Dumnezeu prin credinţa în Cristos. Chiar dacă au fost graţiaţi, eliberaţi condiţionat sau eliberaţi la termen, ei continuă să rămână condamnaţi la moarte de către Dumnezeu, dacă nu se împacă cu El.

La ultima noastră şedinţă de comitet *Prison Fellowship*, am evidenţiat din nou importanţa întregului nostru material, afirmând, iar reprezentanţii din teren recunoscând, că adevărata reabilitare a unui deţinut începe doar atunci când el sau ea **s-**au împăcat cu Dumnezeu prin Iisus. Orice altă învăţătură este subordonată acesteia.

Într-o dimineaţă de martie, la timpul meu de părtăşie, mă rugam ca Dumnezeu să îndepărteze tot păcatul din mine. Apoi, ştiind că El nu mă lasă niciodată ca o cochilie goală şi fragilă, ci mă umple, am început să îi spun toate lucrurile de care ştiam că am nevoie să mi le dea. Dar brusc m**-**am răzgândit: „Nu, Doamne, nu ceea ce cred eu că am nevoie. În această dimineaţă mă umpli, Te rog, cu ceea ce ai Tu pe inimă? Doamne, care este prioritatea Ta numărul unul pentru mine astăzi?” Şi, de îndată, înaintea ochilor mei am văzut două cuvinte enorme, ca şi când ar fi fost scrise cu litere mari de tipar: CÂŞTIGĂ SUFLETE!

De multe ori mă întreb, de ce petrecem atât de mult timp în cadrul întâlnirilor de rugăciune din biserică rugâ**ndu-**ne pentru creştini bolnavi care, dacă mor **–** şi vor muri cândva **–**, vor merge în prezenţa veşnică a lui

Iisus, dar nu alocăm aproape deloc timp de rugăciune pentru cei păcătoşi care, atunci când vor muri, vor avea parte de o eternitate fără Cristos., i Vorbind la întâlnirea de rugăciune de miercuri seara din**tr-**o biserică binecunoscută pentru spiritualitatea ei, am menţionat în treacăt conţinutul alarmant al listelor noastre de

rugăciune din biserici. Când a sosit timpul pentru rugăciunile pe grupuri, pastorul interimar a venit cu un teanc de liste de rugăciune multiplicate. Jenat, a îngăimat: „Mi-e ruşine să le împart”. Şi pe bună dreptate. Toate cererile, cu excepţia uneia, erau pentru persoane bolnave. Vă rog să nu vă opriţi să vă rugaţi pentru bolnavii din bisericile voastre, însă adăugaţi-i pe toţi aceia care mor fără Cristos – pierduţi – neîmpăcaţi cu Dumnezeu.

Dumnezeu, dâ**ndu-**ne slujba reconcilierii, ne-a făcut ambasadori pentru Cristos. „Ca şi cum Dumnezeu ar îndemna *prin* noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcaţi-vă cu Dumnezeu!” (2 *Corinteni 5*: *20*, sublinierea autoarei)

În zilele apostolului Pavel, ambasadorii erau soli responsabili cu aducerea popoarelor cucerite în familia Imperiului Roman. Astăzi, ambasadorul creştin pentru Cristos face cunoscute condiţiile lui Dumnezeu altora, pentru ca aceştia să poată deveni cetăţeni ai împărăţiei Sale şi membri ai familiei Lui. Totodată, onoarea Imperiului Roman se afla în mâinile ambasadorului; iar astăzi, onoarea lui Cristos se află în mâinile noastre. Prin vieţile noastre, noi determinăm oamenii să reflecteze mai mult sau mai puţin asupra lui Cristos, pe măsură ce căutăm să îi aducem în familia lui Dumnezeu. Să deţinem onoarea lui Cristos şi a bisericii în mâinile noastre, reprezintă un privilegiu enorm, dar totodată şi o responsabilitate aproape înspăimântătoare.

Am înţeles privilegiul şi responsabilitatea de a fi o ambasadoare pentru Cristos, în cursul ultimului meu tur al Insulelor Britanice. Având parte de zile întregi de interviuri cu presa laică, înainte de fiecare mă rugam: „O, Doamne, fă ca ei să-L vadă doar pe Iisus în mine”.

„Presa vă aşteaptă la bar”. M-am făcut mică. Totul în mine se răzvrătea auzind cuvintele funcţionarului de la hotel. Era singura mea zi pentru a depăşi fusul orar, iar după un tur de fotografieri de patru ore prin zona marcată de conflicte a Belfastului, eram epuizată. Pozele în faţa zidurilor cu graffiti, pozele cu soldaţi, pozele cu mama

primului tânăr ucis în războiul irlandez, toate fiind luate afară, în ploaie rece şi vânt, mă făcuseră să nu-mi mai doresc decât o farfurie cu supă caldă şi un pat. Oare asta era semnificaţia biblică a termenului ambasador pentru Cristos? Am strâns din dinţi şi am rostit o rugăciune lăuntrică disperată, în timp ce mă duceam ca să-i întâlnesc: „O, Doamne, fă ca ei să-L vadă doar pe Iisus în mine”.

Ultimul interviu al acelei zile era condus de o reporteră care îşi ştergea lacrimile, strădui**ndu-**se să se concentreze asupra muncii ei. Agentul nostru de presă îmi şopti: „A aflat acum două zile că fratele ei, un jucător internaţional de rugby, are cancer. Medicii i-au mai dat două săptămâni de viaţă”. Întrebările ei au fost acelea pe care cu toţii le adresăm în astfel de momente ale vieţii. Întrebări despre Dumnezeu, eternitate, vindecare. Mi-am dorit să mă rog cu ea chiar atunci, dar am ştiut că nu era pregătită pentru aşa ceva. I-am strâns mâna **într-**a mea, **întrebând – o**: „Ai dori să mă rog pentru tine când voi reveni în camera mea?” Lacrimile i-au umezit caietul de însemnări, acceptâ**ndu-**mi oferta cu recunoştinţă.

În următoarea săptămână, ajungând în Birmingham, Anglia, şi confruntâ**ndu-**mă cu încă una din acele zile pline de întâlniri cu presa laică, mi-am extins rugăciunea: „O, Dumnezeule, păstrează-mă un ambasador curat, cu chipul lui Cristos, vorbind doar cuvintele Tale şi înfăţişâ**ndu-**L pe Iisus, având reacţiile Sale, dragostea Sa, toleranţa, răbdarea, bucuria şi povara Lui pentru lume”.

Pe măsură ce, timp de o lună de zile, acele patru până la opt ore libere dintre sesiunile zilnice ale seminarelor erau ocupate treptat cu interviuri acordate ziarelor şi staţiilor de radio şi televiziune, am început să observ un tipar uimitor. Nu mi-a fost adresată nici măcar o singură întrebare obraznică, jenantă sau peiorativă. Nicio întrebare imposibil de răspuns despre atitudinea preşedintelui Reagan faţă de cursa înarmării nucleare. Au apărut întrebări de genul: „Nu este jenat Reagan pentru că voi americanii socotiţi că are nevoie de rugăciune?” Şi:

„Am putea să ne rugăm aşa şi pentru Margaret Thatcher?” Dorinţa de a afla mai multe despre ceea ce credeam eu, a caracterizat, în mare parte, atmosfera interviurilor. Cei din mass-media erau însetaţi să îl cunoască pe Iisus, pe care îl vedeau în mine.

Apoi, la întâlnirea de pregătire a comitetului din seara dinaintea ultimului seminar, un reporter de presă, extaziat aproape, a explodat cu veştile. „Acea reporteră din Belfast L-a acceptat pe Cristos în ziua următoare interviului dumneavoastră, iar doctorii au descoperit că tumoarea canceroasă a fratelui ei a dispărut în mod miraculos!” Un ambasador pentru Cristos! Slujba la care Dumnezeu îi cheamă pe toţi cei care au fost reconciliaţi cu El. Aceea de împăciuitori. Privilegiul, dar şi responsabilitatea.

Această responsabilitate este explicată de Pavel. Imediat după chemarea de a fi ambasadori, el descrie purtarea care se aşteaptă din partea celui care a fost investit cu slujba reconcilierii. „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu… noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privinţele, arătăm că suntem nişte vrednici slujitori ai lui Dumnezeu.” (*2 Corinteni 6*: *3 – 4*)

Exemplele specifice, referitoare la stilul deosebit de viaţă ce se aşteaptă de la un ambasador care împacă lumea cu Dumnezeu, continuă:

„Prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniţe, în răscoale; în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăţie, prin înţelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire şi de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă şi în ocară, în vorbire de rău şi în vorbire de bine. Suntem priviţi ca nişte înşelători, măcar că spunem adevărul; ca nişte necunoscuţi, măcar că suntem bine cunoscuţi; ca unii care murim, şi iată că trăim; ca nişte pedepsiţi, măcar că nu suntem omorâţi; ca nişte întristaţi, şi totdeauna suntem

veseli; ca nişte săraci, şi totuşi îmbogăţim pe mulţi; ca neavând nimic, şi totuşi stăpânind toate lucrurile”. (2 *Corinteni 6*: *4 – 10*)

În timp ce Dumnezeu ne cheamă să fim oameni ai împăcării, El uneori trebuie să ne reamintească de nevoia noastră proprie de a fi împăcaţi din nou cu El. Orice lucru care pângăreşte lucrarea noastră este păcat în ochii lui Dumnezeu. Fiind creştini care îi împacă pe alţii cu Dumnezeu, trebuie să fim atenţi la orice aspect din viaţa noastră pe care Dumnezeu l-ar considera păcat.

A doua categorie de păcat cuprinde păcatele comise de creştini.

Acestea sunt „păcate”, şi nu acea stare singulară de păcat în care ne naştem cu toţii. Acestea sunt comise ulterior reconcilierii originale cu Dumnezeu de la momentul mântuirii. Iar această păcătuire necesită, de asemenea, împăcare cu Dumnezeu, fiindcă El Se mânie şi când păcătuim în calitate de creştini.

De ce n-ar fi Dumnezeu mânios? La urma urmei, El ne-a încredinţat onoarea lui Cristos şi a bisericii, însă păcatul nostru a adus batjocură Cristosului neprihănit, pe care îl reprezentăm în calitate de ambasadori.

După ce am fost curăţiţi prin pocăinţă şi prin acceptarea lui Iisus ca Mântuitor şi Domn – împăcaţi cu Dumnezeu – noi creăm duşmănie între El şi noi atunci când păcătuim. Aceasta nu înseamnă că am rupt relaţia noastră iniţială de reconciliere cu El, pe care am obţin**ut-**o odată cu mântuirea, ci înseamnă că am creat o prăpastie între Dumnezeu şi noi prin păcatele noastre. Păcatele noastre au rupt comunicarea stabilită mai dinainte şi părtăşia cu Dumnezeu. Astfel, reconcilierea devine necesară.

Petru, adresâ**ndu-**se creştinilor, spune: „Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul”. (i *Petru 3*: *12*) Apostolul Ioan, scrii**ndu-**ne nouă, creştinilor, ne transmite că „sângele lui Iisus Cristos ne curăţeşte de orice păcat” (i *Ioan 1*: *7*) – dacă îl mărturisim. Şi că „El [Dumnezeu] este credincios şi drept

ca să *ne* ierte şi să *ne* curăţească [pe noi, nu pe cei aflaţi încă în starea de păcat originar] de orice nelegiuire”. (*1 Ioan 1*: *9*, sublinierea autoarei)

Deci, întrebăm din nou, cine este mânios? Dumnezeu! Nu este important că am fi noi mânioşi pe Dumnezeu, ci că Dumnezeu este mânios pe noi. Chiar şi în calitate de creştini noi putem încălca sfinţenia Sa în repetate rânduri.

În *Romani 1*, Dumnezeu redă o listă înfiorătoare de păcate ale celor pe care i-a lăsat, în cele din urmă, în voia minţii lor depravate – femei şi bărbaţi care „au schimbat întrebuinţarea firească a lor **într-**una care este împotriva firii” (v. 26), plini de „orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înşelăciune, de porniri răutăcioase; sunt şoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufaşi, lăudăroşi, născocitori de rele, neascultători de părinţi, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecaţi, fără milă”. (v. 29 – 31) Dar în capitolul 2, el trece de la păcatele lumii şi se adresează direct creştinilor cărora le scrie epistola. Pavel le zice astfel:

Pe care păcate ale creştinilor este mânios Dumnezeu? Pe toate! Pavel le-a explicat creştinilor din Colose: „De aceea, consideraţi mădularele trupului vostru pământesc ca fiind moarte faţă de imoralitate, necurăţie, patimă, poftă rea şi lăcomie, care conduce spre idolatrie. Căci din cauza acestor lucruri vine *mânia lui Dumnezeu*”. (*Coloseni 3*: *5 – 6*, New American Standard Bible) Nu asupra păcatului, ci asupra păcătosului. Dumnezeu nu pedepseşte păcatul, ci pe păcătos.

Pe când eram soţie de pastor, îmi amintesc cum mă plimbam în numeroase rânduri prin biserica goală şi găseam pe vreunul din membrii noştri care îşi părăsise soţia şi copilul pentru o altă femeie, suferind în tăcerea semiîntunericului clădirii. Ţi**nându-**şi capul în mâini, suspina din când în când, nu numai pentru ceea ce îi făcuse familiei sale, ci şi pentru ceea ce îi făcuse lui Dumnezeu, încălcând sfinţenia Sa.

Ce gând cumplit este acesta pentru mine. Toate

păcatele mele încalcă sfinţenia lui Dumnezeu! Este vorba de mine, copilul Său! Toată mândria, sensibilitatea mea egoistă, răutatea, teama, lipsa de credinţă – şi lista pare infinită – încalcă sfinţenia Tatălui meu ceresc!

Biblia conţine multe liste cu păcatele pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să le evite. Lista lui Iisus din *Marcu 7*: *21 – 22* cuprinde un număr mare de păcate „obişnuite", lustruite, pe care creştinii le comit, precum şi pe cele oribile pe care le putem găsi *chiar* şi în familiile şi bisericile noastre. Scriptura este modul lui Dumnezeu de a ne admonesta. „O, de ar ţinti căile mele la păzirea orânduirilor Tale! Atunci nu voi roşi de ruşine la vederea tuturor poruncilor Tale!" (*Psalmul 119*: *5 – 6*)

Când am citit acestea, inima mea a exclamat împreună cu psalmistul: „O, de-aş ajunge în starea în care să nu mai am nevoie să fiu admonestată

Je Scriptură şi să nu mai roşesc când mă uit în ea – pentru că respect toate poruncile Sale!"

SFINŢENIA PREZENŢEI LUI

Aşa de puţini oameni, creştini sau nu, sunt conştienţi de faptul că ei nu sunt împăcaţi cu Dumnezeu. Deşi Dumnezeu îi iubeşte, cu siguranţă că Lui nu îi sunt plăcuţi, atâta timp cât ei trăiesc în păcat.

Când mă simt departe de Dumnezeu şi mă rog: „Tată, tânjesc după o umblare mai profundă, mai apropiată cu Tine", Dumnezeu îmi răspunde: „Copilul meu, ai destrămat părtăşia noastră prin păcatul tău. Trebuie să te împaci cu Mine mai întâi".

Atunci când eforturile mele de a reconcilia lumea cu Dumnezeu sunt ineficiente, iar eu plină de frustrare îl întreb pe Dumnezeu de ce, El deseori mă atenţionează: „Trebuie ca tu să te împaci cu Mine mai întâi!"

Când mă rog: „Doamne, dă-mi putere în rugăciune", El uneori răspunde literal: „Dacă ai cugetat lucruri nelegiuite în inima ta, nu te pot asculta". (vezi *Psalmul 66*: *18*) „Pocăieşte-te şi lasă-Mă să te împac din nou cu Mine – şi să restabilim relaţia noastră puternică".

Singurul motiv pentru care Dumnezeu ne convinge

de păcat şi cere pocăinţă, este acela de a ne reconcilia cu El şi de a ne relua părtăşia cu El. Astfel, putem păşi în acea sală denumită „sfinţenia prezenţei Lui”. „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată”. (*Psalmul 24*: *3 – 4*)

Da, când am păcătuit, partea noastră este să ne pocăim, iar partea lui Dumnezeu este să ne împace cu Sine.

Când Dumnezeu răspunde: „Te iert şi te împac cu Mine”, avem parte de extraordinarul privilegiu de a păşi în însăşi prezenţa sfântă a Dumnezeului universului, fără restricţii şi temeri. Orice piedică spre prezenţa Sa este îndepărtată, iar noi păşim mână în mână cu El – ca şi când nu am fi păcătuit vreodată! „El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină”. (*Coloseni 1*: *22*)

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

O, Doamne, mărturisesc că am încălcat sfinţenia Ta şi astfel relaţia noastră este ruptă. Te rog, Dumnezeule, curăţeşte-mă de orice păcat conştient sau inconştient. Şi îţi mulţumesc, Tată, că eşti atât de sfânt, încât Te mânii pe păcatul meu – dar atât de iubitor, încât mă ierţi şi mă împaci cu Tine.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: **Împacă-***te cu ceilalţi*!

J reconciliere completă cu Dumnezeu nu este posibilă dacă nu există dorinţa de a te împăca şi cu ceilalţi. De ce? Deoarece una din poruncile explicite din Biblie este să ne împăcăm cu ceilalţi. Atâta timp cât nu respectăm poruncile biblice ale lui Dumnezeu, noi păcătuim şi, deci, nu suntem reconciliaţi cu El. „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?” (*1 Ioan 4*: *20*)

Deseori sunt întrebată: „Vrei să spui că te rogi împreună cu *ăiav* Oamenii se miră cu voce tare cum de pot să mă umilesc, rugându-mă împreună cu creştini din denominaţii sau forme de închinare diferite.

La întâlnirea Internaţională de Rugăciune de la Seul, din Coreea de Sud, din iunie 1984, am fost rugată să fac parte din comitetul care avea să alcătuiască Chemarea Internaţională la Rugăciune pentru *Comitetul Lausanne pentru Evanghelizare Mondială*. În timp ce discutam pe care dintre creştinii de pe glob să îi chemăm la rugăciune, reprezentantul unei ţări europene a spus: „Dacă îi includem pe *aceia*, oamenii care se roagă în ţara mea vor respinge această chemare”.

În calitatea mea de secretară la această secţiune, eram exasperată şi îngrozită la auzul unei astfel de discuţii. Într-un final, glumind, dar fiind hotărâtă, am întrebat: „În procesul-verbal al discuţiei să-i trec pe toţi aceia cu care vom petrece împreună veşnicia în cer sau...” A urmat o tăcere lungă, adâncă. Apoi toţi au aprobat la unison faptul că rugăciunea internaţională este pentru *toţi* creştinii. Roşind de ruşine, delegatul european şi-a cerut scuze insistent.

„Vreau dar ca bărbaţii să se roage în orice loc şi să ridice spre cer mâini curate, *fără mânie şi fără îndoieli*”. (i *Timotei 2*: *8*)

În ciuda faptului că suntem fiinţe carnivore, un lucru care ne deosebeşte de majoritatea celorlalte fiinţe carnivore este că nu ne devorăm unii pe alţii. Însă există momente când acest lucru se întâmplă, totuşi, în Trupul lui Cristos.

Îmi aduc aminte de o perioadă, cu zece ani în urmă, când două mari organizaţii naţionale îşi disputau supremaţia privind potenţialul puterii de rugăciune al celor două oraşe gemene (Minneapolis şi St. Paul). Ambele aveau lucrări rodnice, dar numai că nu se împingeau şi se bruscau în încercarea lor de a-i determina pe creştinii locali să se înscrie pe listele lor de rugăciune. În mijlocul controverselor, am strigat spre Dumnezeu: „O, Tată,

rezolvă această competiţie urâtă pentru mine. Care este răspunsul Tău?” El m-a şocat cu cuvântul Său atât de relevant din *Galateni 5*: *15*: „Dacă vă muşcaţi şi vă mâncaţi unii pe alţii, luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii”.

NU EXISTĂ RECONCILIERE CU DUMNEZEU FĂRĂ ACEASTA

Spre sfârşitul vieţii Sale pământeşti, Iisus **S**-a rugat Tatălui în rugăciunea Sa de Mare Preot în legătură cu această cerinţă ca noi, creştinii, să fim împăcaţi unul cu celălalt. Iar atâta vreme cât nu suntem reconciliaţi unul cu celălalt, noi păcătuim deoarece încălcăm această cerinţă a Domnului Iisus. Şi, câtă vreme mai este păcat în vieţile noastre, nu suntem împăcaţi cu Dumnezeu. Iisus **S**-a rugat:

„Şi Mă rog nu numai pentru ei [pe care I i-a dat Tatăl], ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog *pentru ca* toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu în Tine; *pentru* ca şi ei să fie una în Noi, *pentru ca* lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, *pentru ca* ei să fie una, cum şi noi suntem una. Eu în ei şi Tu în Mine – *pentru ca* ei să fie în chip desăvârşit una, *pentru ca* să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. (*Ioan 17*: *20 – 23*, sublinierea autoarei)

Contrar unor concepţii populare, Iisus nu le-a cerut copiilor Săi reconcilierea pentru ca ei *să devină una*, ci pentru că ei *erau deja una!* Aşadar, ori de câte ori îl întrebăm, cerându-l lui Dumnezeu creştini cu care să ne rugăm, El va răspunde: „Dar voi *sunteţi deja* una!” „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Cristos Iisus”. (*Galateni 3*: *28*)

Cerinţa de reconciliere a lui Dumnezeu vizează însă mai mult decât Trupul lui Cristos. Ea cuprinde reconciliere *individuală* cu soţul sau soţia, părinţii, rudele, copiii, fraţii, surorile, pastorii, vecinii, angajaţii, şefii, concurenţii şi duşmanii, care pot fi sau nu creştini. Deci, câtă vreme nu suntem împăcaţi chiar şi numai cu unul dintre aceştia, noi

ignorăm planul lui Iisus pentru noi. „Dacă unul are pricină să se plângă *de altul*, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, aşa iertaţi-vă şi voi”. (*Coloseni 3*: *13*)

Acest „altul” include reconcilierea şi *în societate*, însemnând oameni din orice rasă, de orice culoare, sex, denominaţie, partid politic, stare economică, poziţie socială, tineri sau bătrâni. *Prima Epistolă a lui Ioan 2*: *9* afirmă clar: „Cine zice că este în lumină şi urăşte pe fratele său, este încă în întuneric până acum”.

Astfel, refuzul de a ne împăca cu alţii constituie un păcat care trebuie mărturisit, de care trebuie să ne pocăim, care necesită iertare şi de care trebuie să ne îndepărtăm, dacă vrem să ne împăcăm din nou cu Dumnezeu.

În 1983, cu puţin timp înainte de a pleca din Belfast spre America, după un simpozion internaţional *Prison Fellowship* cu tema *Reconcilierea*, mi **s-**a cerut un interviu din partea unui post local de televiziune. „Care este cuvântul dumneavoastră de rămas bun pentru telespectatorii din Irlanda?”, m-a întrebat moderatorul.

Privind direct înspre aparatul de filmat, am răspuns: „Împăcaţi-vă. Iertaţi şi cereţi-l lui Dumnezeu să vă ierte!”

Îngrozită, simpatica mea gazdă, care era o creştină protestantă, a replicat: „După tot ce ne-au făcut *eiv* Apoi roşi jenată, amintin**du-**şi cuvintele lui Dumnezeu şi tema simpozionului nostru: „Împăcaţi-vă!”

DECI, CINE ESTE MÂNIOS?

La nivel uman, chiar nu are importanţă cine este mânios. Dacă noi suntem mânioşi pe careva sau altul este mânios pe noi sau dacă sentimentul este reciproc, răspunsul lui Dumnezeu este acelaşi: „împăcaţi-vă!”

Atunci când Cel supărat, pentru faptul că am păcătuit şi am încălcat sfinţenia Lui, este Dumnezeu, noi trebuie să ne împăcăm cu El. Însă, de fiecare dată când există relaţii rupte aici pe pământ, instrucţiunile Sale sunt valabile în egală măsură pentru toate părţile implicate: „Împăcaţi-vă unul cu celălalt!”

Iisus, în *Matei 5*: *22 – 24*, ne oferă o atenţionare

extrem de dură: „Dar Eu vă spun că *orişicine se mânie pe fratele său* va cădea sub pedeapsa judecăţii; şi oricine va zice fratelui său: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice: «Nebunule!» va cădea sub pedeapsa focului gheenei”. (sublinierea autoarei)

Apoi Iisus priveşte spre partea cealaltă – cineva este mânios pe tine. „Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar şi acolo îţi aduci aminte că *fratele tău are ceva împotriva ta*, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul”. (v. 23 – 24) Iisus nu tolerează mânie împotriva altora şi nici mânie din partea altora.

CUM ESTE POSIBILĂ RECONCILIEREA?

În lumea aceasta, cu dorinţe, scopuri şi dogme atât de diferite, este oare realist să credem că adevăratul Trup al lui Cristos poate fi reconciliat? în calitate de membri ai rasei umane, răspunsul nostru va fi: „Nu, nu se va realiza asta niciodată”. Acest răspuns este însă greşit deoarece reconcilierea a fost deja înfăptuită pe cruce de către Cristos.

Iisus *a fost* răspunsul la această întrebare. Pavel ne spune în *Efeseni 2* că sângele lui Cristos a dărâmat zidul de despărţire ridicat între neamuri şi evreii Vechiului Testament, „ca să facă pe cei doi să fie în El un singur om nou, făcând astfel pace, şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu **într**-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia”, (v. 14 – 16)

El ne spune, de asemenea, că aceia care au fost uniţi în Trupul lui Cristos **s**-au „îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte… aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici schit, nici rob, nici slobod, ci Cristos este totul şi în toţi”. (*Coloseni 3*: *10 – 11*) Astfel, responsabilitatea noastră este de a trăi efectiv zi de zi, ceea ce **s**-a înfăptuit deja pentru noi de către Iisus. Reconcilierea este aplicarea lucrării lui Cristos de pe cruce.

IISUS ESTE RĂSPUNSUL

O scrisoare din partea lui Charles Colson cuprindea o

istorisire care, spunea el, demonstra aşa de frumos puterea de împăcare a lui Iisus Cristos. (Eu am schimbat numele personajelor.) El scria:

„Este vorba de 2 prizonieri. Unul este Steve, un bărbat musculos de patruzeci de ani care ispăşeşte o pedeapsă de cinci ani pentru implicare în pornografie. Când a intrat în puşcărie era dur şi iute, iar viaţa în închisoare l-a înăsprit şi mai mult, făcându-l acru şi plin de resentimente.

Pe durata procesului lui Steve, martorul principal împotriva lui a fost un om mai în vârstă, John, un membru respectabil al unei echipe speciale de intervenţie împotriva pornografiei. Ca o ironie, patru ani mai târziu, John însuşi a fost condamnat pe baza unor acuzaţii morale. A fost închis în aceeaşi instituţie în care se afla Steve.

De îndată ce Steve a aflat de faptul că fostul său acuzator este în aceeaşi închisoare cu el, a devenit obsedat de găsirea de căi prin care să se răzbune. A început prin hărţuire şi tentativă de şantaj. Cu toate acestea, ura lui Steve era de nestăvilit şi, într-un final, s-a întâmplat inevitabilul: Steve a anunţat că îl va ucide pe John”.

„După cum pot să vă mărturisesc din propria mea experienţă în închisoare”, a scris Colson, „în spatele zidurilor nu există niciunul care să fie mai urât de către toţi decât un informator sau un martor guvernamental; iar John, un om mic şi firav, se temea că va fi doar o chestiune de timp până să fie bătut sau înjunghiat.

Însă, la sfârşitul acelei săptămâni, între 3 – 5 mai 1985, am ţinut unul din seminarele noastre de evanghelizare în închisori exact în locul acela. Incredibil, atât Steve, cât şi John s-au înscris ca să participe. Cu toate că Steve o privea probabil ca pe o oportunitate să-şi atace prada, Dumnezeu a avut alte planuri. După ce la sfârşitul acela de săptămână instructoarea Lorraine Williams a predat învăţătura clară despre iertarea care ne este disponibilă prin Iisus Cristos, ea a încheiat printr-o provocare specială.

«Dacă se află aici cineva care are nevoie să ierte o

altă persoană, vă provoc să faceţi ceva în acest sens – chiar acum.»

După un minut de tăcere apăsătoare, Steve se ridică în picioare. Oare va lovi? Sau poate toată vorbăria asta religioasă devenise de nesuportat pentru firea lui acră? Nimeni nu era prea sigur, privin**ndu-**l cum se îndrepta spre John. Tremurând, John şedea cu capul plecat.

În fine, Steve se opri drept în faţa celui pe care voia să-l omoare. John îşi ridică privirea, iar cei doi duşmani se uitau acum unul la celălalt în faţa întregului grup de la seminar. «Îmi pare rău,» spuse Steve timid, «mă ierţi?» Şocat, John a încremenit o clipă, apoi a aprobat uşor din cap. «Te iert», zise el. Steve **s-**a aşezat alături de John, iar cei doi au jurat să lucreze la diferendele lor în calitate de fraţi *creştini*”.

Fără răzbunare, fără achitare de poliţe, ci reconciliere în Iisus!

RECONCILIERE ÎN CADRUL SEMINARELOR DE RUGĂCIUNE

De-a lungul anilor, în cadrul seminarelor de rugăciune, am văzut şi noi înşine nenumărate cazuri de împăcări uimitoare. Eforturile depuse şi apoi bucuria care izbucneşte sunt uluitoare. Lacrimi, îmbrăţişări, fugit la telefon sau abordarea unui prieten pentru primirea sau acordarea iertării – toate acestea umplu fiecare seminar cu experienţe de viaţă aducătoare de schimbări. Una din cele mai mari bucurii ale noastre o avem atunci când vedem adevăratul Trup al lui Cristos rugâ**ndu-**se în cursul unui seminar de rugăciune. Vedem cum dispar diferenţele politice, culturale, rasiale şi personale şi cum apare unitatea Trupului lui Cristos, uneori lentă şi timidă, dar fără îndoială, începută.

Un episod de reconciliere culturală, care m-a mişcat profund, a avut loc în Madras, India. Comitetul de acolo a programat cu înţelepciune desfăşurarea seminarului de rugăciune în splendida catedrală din acel oraş, atrăgând multe doamne din elita societăţii. Aşa că ele au venit, purtâ**ndu-**şi sari-urile lor strălucitoare din mătase pură,

decorate cu modele din fir de aur şi argint. Au venit însă şi femeile sărace, unele în zdrenţe. Edilii oraşului mi-au spus că, având în vedere sistemul de caste încă destul de activ în cultura lor, era prima dată când aceste două grupuri **s-**au întâlnit şi, mai mult de atât, **s-**au rugat împreună în repetate rânduri de-a lungul zilei, ţi**nându-**se de mână în grupuri mici.

Când seminarul **s-**a încheiat, a trebuit să plec spre o altă întâlnire, însă ele nu au dorit să plece. Au spus că nu terminaseră rugăciunea împreună. Întorcâ**ndu-**mi capul de la uşa catedralei, am avut ocazia să văd reconcilierea. Mi **s-**a tăiat respiraţia văzând femeile îngenuncheate în cercuri peste tot în biserică, cu frunţile atingând podeaua şi sari-urile acoperi**ndu-**le capul, **într-**un magnific efect caleidoscopic. Un minunat pas în destrămarea unei diviziuni de secole create de oameni.

În mare parte, această unitate este rezultatul unor reguli de bază asupra cărora insistăm să fie respectate în cadrul seminarelor noastre. Mai întâi, înainte de a accepta o invitaţie de a conduce un seminar de rugăciune, noi solicităm comitetului organizator să găsească un creştin născut din nou din fiecare biserică participantă din comunitate pentru a fi în comitetul de conducere. De obicei, mi se răspunde cu uimire, cam aşa: „Vrei să zici că există un creştin adevărat în acea biserică?” (Desigur, avem grijă să explicăm diferenţa dintre un membru adevărat al Trupului lui Cristos şi un membru cu numele.) Apoi sunt plăcut surprinşi să afle că sunt surori şi fraţi adevăraţi în Cristos în *toate* bisericile.

Însă motivul pentru această componenţă a comitetului de conducere nu este numai pentru munca necesară a fi depusă, ci pentru îndeplinirea cerinţei de a exista rugăciune concentrată în întâlnirile lor, timp de şase luni anterior seminarului. Apoi am parte de privilegiul nespus de a participa la cina de comitet şi întâlnirea de rugăciune din seara dinaintea seminarului, unde mă simt înconjurată de dragostea lor şi de puterea rugăciunii comune.

Le spun că după ce au învăţat să se roage împreună în acest fel, ei nu prea mai au nevoie de mine să vin pentru un seminar! Rugâ**ndu-**se, ei descoperă deja, de obicei pentru prima dată, unitatea Trupului lui Cristos în zona lor – o necesitate absolută pentru lanţurile telefonice mari de rugăciune din metropole sau pentru orice alte asociaţii comunitare pe care plănuiesc să le înfiinţeze în urma seminarului nostru.

Nu am să uit niciodată cum m-am rugat în 1981, cu comitetul din Glasgow, Scoţia, în seara precedentă seminarului nostru de rugăciune de acolo. Comitetul era compus din femei, lidere remarcabile, şi, în ciuda unor diferenţe doctrinare, a existat o unitate în Cristos unică şi puternică, la care se ajunsese de-a lungul lunilor de rugăciune împreună. Dar, în acea seară, ele îi invitaseră şi pe soţii şi pastorii lor. Unele dintre acele femei au fost chiar nevoite să ceară permisiunea de a se ruga în prezenţa acelor bărbaţi (care, în unele dintre cazuri, a fost acordată cu reţinere). Dar pe când am îngenuncheat pentru rugăciunea comună, soţul meu şi cu mine am devenit conştienţi în mod clar de apariţia unei frumoase unităţi în Iisus. În final, plin de minunea prezenţei lui Dumnezeu în acel loc, Chris al meu a început să cânte, conducâ**ndu-**ne pe toţi în cântare pe genunchi: „*El* e Domn, *El* e Domn!” Toţi eram una – uniţi împreună în El!

O altă regulă pe care o folosim la seminare şi care produce această reconciliere uimitoare este de *a-i invita pe toţi* – rase, culori, denominaţii, partide politice. O zonă din ţara noastră părea că mai luptă încă în Războiul Civil, atunci când m-au rugat să ţin un seminar de rugăciune. Când au remarcat că una din condiţiile premergătoare seminarului era să fie bine primite toate bisericile din comunitate, ei au spus: „Dar niciodată în istoria noastră nu am procedat aşa”.

„Atunci, nu vin”.

„O, Evelyn”, **s-**a lamentat una dintre liderele lor spirituale, „îmi cade rău această situaţie; dar ştiu deja care dintre membrele noastre se vor ridica şi vor ieşi dacă vine

o negresă în biserica noastră”.

Cu mare emoţie, dar totodată cu mult curaj, această drăguţă doamnă preşedintă a sunat-o pe lidera femeilor din biserica negrilor din vecinătate. I-a adresat invitaţia de a veni la biserica lor, iar lidera negreselor a replicat încurcată: „Dar noi nu suntem binevenite în biserica voastră”.

„Ştiu că nu sunteţi, dar, cu toate acestea, eu vă invit”.

Şi au venit. Au luat loc, ezitante şi atente, aruncând priviri fugitive în dreapta şi în stânga pentru a vedea cum reacţionează „ele”. Dar, înainte ca să ne dăm seama, Domnul. Se afla deja în lucrarea Sa de reconciliere, iar barierele vechi de ani de zile începeau să cadă. A început să se aştearnă bucuria. La sfârşitul zilei îmi ştergeam lacrimile, privindu-le cum se ţineau de mână în cercuri de rugăciune, cu dragostea lui Iisus strălucind pe aşa de multe chipuri. împăcate? Era cu siguranţă un început!

Situaţia a fost exact pe dos atunci când *Asociaţia pastorilor şi lucrătorilor negri* a sponsorizat seminarul de rugăciune dintr-un stat sudist. A fost un timp excelent cu o părtăşie grozavă. Şi toţi pastorii lor au venit, luându-şi notiţe de-a lungul zilei. Am fost primită cu deosebită căldură şi acceptare de către toţi – cu excepţia câtorva femei care erau furioase pe faptul că pastorul lor s-a înjosit lăsându-se învăţat de o femeie albă. Însă, chiar acum am pe birou o nouă invitaţie – chiar din partea *acelor* femei!

În recentele noastre seminare din Guam şi Australia de vest, a ieşit la iveală un tipar familiar. Pentru prima dată, creştini din toate cultele s-au strâns pentru a învăţa să se roage. Şi în Taiwan, tot pentru prima dată, ambele tabere politice s-au întâlnit pentru a învăţa rugăciunea alături de reprezentanţi din patruzeci şi trei de organizaţii creştine diferite şi parabisericeşti, având ca rezultat faptul că acum sunt mai mult de 10.000 de oameni care se roagă în mod organizat, în ambele părţi ale acelei insule.

Eram în 1981 la seminarul nostru de rugăciune din Belfast, Irlanda de Nord, când s-au înălţat atât de multe

rugăciuni pentru Liam şi alţi prizonieri, încât am văzut o reconciliere spectaculoasă. Am solicitat atunci audienţei să formeze grupuri de câte patru, cu componenţă mixtă de protestanţi şi catolici – care se aflau în război unii cu ceilalţi. Echipa mea de presă şi soţul meu priveau totul de la un balcon înalt. Şi au putut vedea pentru prima dată în viaţa lor, ca şi mine de altfel, cum oamenii tremurau efectiv în rugăciune, în timp ce îi iertau pe alţii. Îi iertau pe aceia care le bombardaseră casele sau sediile de afaceri şi îi uciseseră sau mutilaseră pe cei dragi. Astfel se ivea o sclipire de speranţă spre o reconciliere viitoare.

Împăcarea de la încheierea seminarului. Ultima rugăciune pe care o facem la seminarele noastre reprezintă un pas activ spre împăcare. La sfârşit, cei care s-au rugat împreună toată ziua în grupuri de câte patru, primesc o ultimă însărcinare. Rog pe unul din membrii grupului să numească biserica din care face parte şi pe pastor sau preot. Apoi cel din dreapta persoanei respective se va ruga pentru ei pe nume, cu voce tare, în timp ce restul membrilor se roagă în tăcere. Aşa trecem prin toate cercurile, iar fiecare biserică şi pastor sau preot reprezentaţi la seminar vor fi beneficiarii rugăciunilor de mijlocire. Frecvent, aceasta este pentru prima dată când mulţi dintre ei se roagă pentru o altă biserică, mai ales dacă ea este considerată concurentă sau are un mod uşor diferit de închinare.

În încheierea seminarului ne dăm mâinile cu toţii – atât cei care au o relaţie personală cu Cristos de ani de zile, cât şi cei care tocmai în acea zi şi-au asigurat apartenenţa lor la Trupul Domnului. Şi cântăm împreună:

Binecuvântată fie legătura
Care ne uneşte inimile în dragoste creştină;
Părtăşia celor ce sunt una
Este asemenea părtăşiei din ceruri.[7]

În timp ce ne mai ţinem încă de mâini unul cu celălalt, eu le zic: „Strângeţi-vă mâinile!” Ultima expresie

7 Din Tabernacle Hymns Number Five, 1953, de Tabernacle Publishing Co., Chicago, Illinois, 1963.

de unitate se manifestă prin această strângere de mână, odată cu apariţia zâmbetelor largi pe feţe – unii fiind surprinşi chiar de ei înşişi. Mulţi alţii se întorc pentru a-şi îmbrăţişa noii fraţi în Cristos. Sau pentru a plânge. Sau ambele. împăcaţi în Trupul adevărat al lui Cristos!

Cred că Dumnezeu mi-a dat o slujbă de reconciliere, nu doar a păcătosului cu Dumnezeu, ci şi a fraţilor şi surorilor unii cu alţii. Şi chiar este eficientă! Dar ştiu, de asemenea, că această unitate reprezintă unul din răspunsurile uimitoare ale lui Dumnezeu la miile de rugăciuni făcute de-a lungul anilor, înălţate pentru aceste seminare, atât de către mine, cât şi de către comitetele locale care le organizează.

SECRETELE RECONCILIERII

Există multe secrete ale reconcilierii pe care le predăm şi le practicăm, însă cel mai important se pare că este *iertarea*.

Primisem un apel telefonic din partea unei femei care fusese la unul din seminarele mele în ziua precedentă. O ascultam cum ţipa la mine şi mă gândeam că poate acesta este un apel de „sinucigaş”. (Aveam să aflu mai târziu că încercase într-adevăr să îşi ia viaţa anterior, în două rânduri.)

„Doamna Christenson”, ţipă ea, „chiar aţi vorbit serios ieri despre ceea ce a spus Iisus?” **întrebând**-o despre ce era vorba, ea urlă la telefon: „Aţi spus că Iisus a afirmat că dacă nu iert pe alţii, acum că am devenit creştină, nici Dumnezeu nu-mi va ierta păcatele pe care le-am comis în calitate de creştină”.

Asigurâ**nd**-o că Iisus a spus într-adevăr aşa, atât în *Matei 6*, cât şi în *Marcu 11, am* întrebat-o: „De ce, ce **s**-a întâmplat?”

„Dacă aţi cunoaşte copilăria mea”, a continuat ea, „nu aţi mai predica asta niciodată!” Apoi mi-a descris cu groază: „Fratele meu mai mare m-a violat aproape în fiecare seară de când aveam şapte ani. Iar tatăl meu, cu consimţământul mamei, mă lega de pat şi abuza de corpul meu. **Într**-o zi m-a dezbrăcat de tot, m-a legat de un copac

şi mi-a mutilat corpul în aşa hal încât nu mai pot avea niciodată copii. Sunt programată pentru cea de-a doua operaţie corectivă la sfârşitul acestei săptămâni".

O, cât de mult îmi doream să-i pot spune că Iisus nu a rostit în realitate acea frază şi că eu inventasem totul. Dar nu puteam **s-**o mint. Iisus a spus acele lucruri. Aşa că am ţin**ut-**o la telefon, vorbind şi rugându-mă cu ea, străduin**du-**mă din răsputeri, timp îndelungat, să o fac să se răzgândească. Apoi brusc, ea spuse: „Tocmai am cumpărat un exemplar al cărţii dumneavoastră *să pierzi şi totuşi să câştigi*. Mă va ajuta în vreun fel?"

Uşurată de schimbarea ei bruscă de atitudine, am replicat: „Da. În cadrul seminarului, noi am învăţat numai despre responsabilitatea voastră, a participanţilor, de a ierta, dar este mai mult de atât. Este un capitol în acea carte care vorbeşte despre ce ţi se întâmplă dacă nu îi vei ierta pe cei ce ţi-au greşit".

Ea a încheiat discuţia telefonică promiţând să citească acel capitol, iar două zile mai târziu mă sună din nou. Cu o voce fericită exclamă: „Ei bine, am **făcut-**o. I-am iertat!" Ne-am bucurat împreună, iar eu am informat lanţurile de rugăciune despre vestea cea bună, mulţumindule pentru mijlocire. După alte două zile, ea mă sună din nou. „Ei bine", mă anunţă victorioasă, „am dus lucrurile până la capăt! Familia mea se află la o depărtare de 1.000 mile, dar i-am sunat să le spun că i-am iertat şi", adăugă ea cu seriozitate, „pentru a le cere să îmi ierte atitudinea de neiertare faţă de ei".

Pastorul ei fusese plecat din ţară în acea săptămână şi eu m-am interesat dacă se întorsese. El, alături de alţi consilieri profesionişti, au încercat să o ajute timp de doi ani. Când am întrebat-o ce a zis pastorul când a văz**ut-**o, ea mi-a raportat mândră: „Judy Rae, aceasta este cea mai rapidă transformare pe care am văz**ut-**o vreodată!" împăcată prin iertare.

Revista *Time* din 9 ianuarie 1984, a scris **într-**un articol despre Papa Ioan Paul al II-lea, care a petrecut câteva minute în închisoare cu presupusul său asasin,

Mehmet Ali Ağca, aceste cuvinte remarcabile: „Papa Ioan Paul ţinea în mâna sa, cu gingăşie, mâna care a ţinut arma ce ar fi trebuit să îl ucidă – acesta a fost un moment dramatic al iertării şi reconcilierii”.

Nu este uimitor cum îndemnul din *Efeseni 4*: *31 – 32* funcţionează cu adevărat? „Orice amărăciune, şi supărare, şi mânie, şi strigare, şi defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate. Şi fiţi buni unii cu alţii, miloşi, iertându-vă unii pe alţii, după cum şi Dumnezeu v-a iertat în Cristos”. [traducere D. Cornilescu, 1931]

Pe lângă iertare, alt secret al reconcilierii este *dragostea*. În seminarele noastre *Ce se întâmplă când ne rugăm*, noi am practicat formula de împăcare biblică din *2 Corinteni 2*: *5 – 11*, de ani de zile, cu rezultate remarcabile. După ce am iertat pe cineva, noi cerem de la Dumnezeu toată dragostea pe care El vrea să o avem faţă de acea persoană, aşteptăm în rugăciune pentru a o simţi, iar apoi mergem acasă pentru a confirma acea nouă dragoste.

O scrisoare venită din partea unei participante la unul dintre seminare ne împărtăşeşte minunea pe care Dumnezeu a făcut-o în viaţa ei:

Dragă Evelyn.

Nu pot să-ţi povestesc cât de mult mi-au influenţat viaţa mesajul tău şi viaţa ta! Am pierdut-o pe scumpa mea mamă acum cinci ani, ea fiind o femeie şi o mamă iubitoare şi spirituală exact ca tine.

Tata s-a recăsătorit în urmă cu trei ani… cu o femeie care pur şi simplu nu putea să mă iubească. M-a durut adânc şi intens de fiecare dată când, în loc să-mi arate dragoste, a folosit fiecare oportunitate de a-şi exprima respingerea şi resentimentele… aproape chiar ura. M-am rugat mult din cauza asta, însă în mine a început să crească un lăstar de amărăciune, care s-a extins spre celelalte relaţii ale mele, făcându-mă foarte irascibilă şi instabilă emoţional.

Când am venit la seminarul tău din Reno, Nevada, aveam trei oameni pe inimă faţă de care nutream multă

amărăciune. I-am iertat în cursul seminarului (vărsând multe lacrimi), iar în următoarele două săptămâni Domnul a adus iertarea autentică între noi patru şi, de asemenea, a creat oportunităţi pentru reconciliere sinceră şi adevărată.

Am primit prima mea scrisoare, adresată vreodată mie, din partea mamei vitrege, reprezentând o încercare sinceră de exprimare a dragostei sale faţă de mine. Domnul m-a ajutat şi pe mine să îmi exprim dragostea faţă de ea prin faptul că a permis ca ea să treacă prin**tr-**o perioadă de lipsuri!

Nu pot să descriu îndeajuns libertatea, bucuria şi roadele de care beneficiază viaţa mea ca urmare a iertării şi eliberării de amărăciune.

Îţi mulţumesc aşa de mult pentru că te-ai lăsat folosită de Dumnezeu. Te iubesc în Cristos! Dumnezeu să te binecuvânteze nespus de mult!

Tressa în noaptea în care a fost vândut, Iisus le-a spus aceste cuvinte ucenicilor Săi: „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiţi unii pe alţii… Prin aceasta vor cunoaşte toţi că îmi sunteţi ucenici, dacă aveţi dragoste unii faţă de alţii”. (*Ioan 13*: *34 – 35*)

Am văzut felul în care o minunată mamă creştină a trăit aceste versete, având un fiu implicat puternic în crima organizată. Iubind necondiţionat, iertând în repetate rânduri, dar nu scuzâ**ndu-**l, ea a avut în permanenţă braţele şi casa deschise pentru el de-a lungul anilor de aşteptare şi rugăciune agonizantă. Cât de uşor i-ar fi fost să îl dea pur şi simplu afară din casă sau să îl dezmoştenească, cum procedează deseori mulţi părinţi supăraţi şi jigniţi. Dar a meritat. Fiul **s-**a întors la Domnul; iar acum el, soţia şi mama sa trăiesc ca prieteni inseparabili.

UNITATE ÎN CĂSNICIE

Atât de des auzim: „Căsnicia mea **s-**a terminat de mult”. Nu, nu este adevărat. Incompatibilitatea, dragostea răcită sau interesele diferite nu dizolvă acel „un singur trup” creat de Dumnezeu la momentul căsătoriei. Ceea ce cuplului îi trebuie, în primul rând, este reconcilierea.

După seminare sunt solicitată să ofer autografe, iar mulţi dintre cei care mi le cer, cu ochii sclipind de bucurie, îmi explică felul în care căsnicia lor a fost salvată, în urma aplicării principiilor prezentate la seminarele noastre sau în cartea *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, acelea de a ierta, iubi şi de a confirma dragostea lor.

Într-o frumoasă scrisoare care mi-a fost adresată, o femeie se scuza pentru că nu mi-a spus despre împăcarea cu soţul ei, petrecută cu şase ani în urmă. Fuseseră în prag de divorţ, certâ**ndu-**se în permanenţă şi fiind separaţi emoţional. „Tot ce mai lipsea era ca unul din noi să pronunţe cuvintele: «Am plecat.» Dar în seminarul tău de rugăciune ai spus că avem nevoie să cerem iertare de la cei pe care i-am rănit şi să-i iertăm pe cei care ne-au rănit". Şi-a adus aminte cum ea şi soţul **s-**au întors unul către celălalt, şi-au cerut iertare reciproc şi apoi **s-**au iertat. „În acea clipă Domnul ne-a vindecat căsnicia. Venisem la seminar ca doi oameni independenţi în căsnicie şi am plecat fiind una în inimă şi minte. Lăudat fie Dumnezeu! Avem doi băieţi, care ar fi fost distruşi de un eventual divorţ".

Cineva mi-a spus odată: „O căsnicie bună nu este compusă din doi care ştiu să iubească bine, ci din doi care ştiu să ierte bine!" însă rupturile familiale şi căsniciile proaste nu se repară întotdeauna prin iertare şi dragoste. Inima mi **s-**a frânt când ni **s-**a cerut să ne rugăm pentru o creştină de treizeci şi cinci de ani care îşi creştea singură copilul pe care l-a avut ca adolescentă necăsătorită. Ostracizată de familie şi prieteni, aproape că a clacat emoţional sub povara presiunii. Chiar şi mama ei a refuzat să îi mai vorbească de atunci încolo.

CÂND NU VOR SĂ SE ÎMPACE

Indiferent cât de mult ne străduim, există unii care refuză să se împace cu noi – partenerul de viaţă care intentează divorţ şi se căsătoreşte cu altcineva, părintele care nu îl va mai accepta vreodată pe copilul dezmoştenit, copilul fugit de acasă care taie toate legăturile, membrul familiei care refuză să rupă tăcerea mânioasă care durează

de ani.

Ce facem în acest caz? *Romani 12*: *18* ne explică responsabilitatea noastră în aceste situaţii. „Dacă este posibil, *atât cât depinde de voi*, trăiţi în pace cu toţi oamenii”. (sublinierea autoarei) Cu alte cuvinte, trebuie să facem tot posibilul pentru a ne reconcilia cu acea persoană. Dar, în viaţa cotidiană, acest lucru nu este întotdeauna posibil. Cu toate acestea, fie că ceilalţi vor sau nu să se împace cu noi, Dumnezeu ne spune că trebuie să trăim în pace cu ei.

Un promiţător absolvent de seminar, care tocmai îşi preluase slujirea în prima sa biserică, a fost distrus când mireasa lui l-a părăsit în favoarea carierei ei, iar acum susţine că este foarte îndrăgostită de un alt bărbat. Visele lui, speranţele lui şi probabil cariera lui zac sfărâmate. În agonia sufletului său el a căutat motive şi soluţii. El a epuizat fiecare cale de implorare şi cucerire, fiind respins din nou şi din nou.

Şi atunci ce-i de făcut? Vine o vreme când nu mai rămâne nimic de făcut decât să ne rugăm – două feluri de rugăciuni.

Prima, o *rugăciune de renunţare*. Chiar înainte de a lua cuvântul la un dineu al unei biserici, nu înţelegeam de ce atât de mulţi plângeau în timp ce o doamnă drăguţă prezenta un scurt devoţional despre „Rugăciunea de renunţare” a Catherinei Marshall. Soţia pastorului bisericii respective mi-a şoptit motivul: „Aceasta a fost soţia pastorului anterior, care a fugit cu secretara lui şi tocmai **s-**a căsătorit cu ea”. Da, când cel pe care Dumnezeu l-a unit **într-**un singur trup cu tine este căsătorit cu alta, este timpul pentru rugăciunea de renunţare.

Un pastor din cadrul Adunării Naţionale de Rugăciune din India a plâns în public în timp ce împărtăşea cu noi cum tocmai în acea zi iertase un membru al bisericii sale care îi pusese în două rânduri cuţitul la gât pentru a-l omorî. Apoi mi-a scris: „Acel om bogat mi-a închis uşa predicării mele aici... dar m-am rugat cu lacrimi şi cu inima zdrobită:

«O, Doamne, iartă greşelile şi păcatele acestui om. Ajută-mă, Doamne, să îl accept ca frate al meu.» „Apoi mi-a povestit cum s-a dus la omul acela şi i s-a adresat: „Te rog, frate drag, iartă-mă; te iubesc mult şi mă rog pentru tine”.

Dar ofensatorul i-a replicat doar: „Nu ai ce căuta în casa mea. Pleacă de „aici.

Dar acest pastor din India a descoperit totodată şi cea de-a doua rugăciune ce trebuie folosită când totul pare fără speranţă – *rugăciunea de mijlocire* pentru ei. Iisus a zis: „Rugaţi-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi şi vă persecută”. [*Matei 5*: *44*, traducerea D. Cornilescu, 1931]

Continui să fiu surprinsă de avalanşa de apeluri pe care le primesc de la soţii creştine ai căror soţi şi-au găsit alte femei. În mod repetat îmi mărturisesc cum ele au rămas credincioase şi s-au rugat de-a lungul anilor pentru partenerii lor necredincioşi; chiar şi acum ele continuă să se roage pentru ei – indiferent cât de josnic au fost tratate. Apoi sunt apelurile şi scrisorile din partea celor care au fost trataţi urât la locul de muncă, la şcoală, în comunitate, chiar şi în cadrul organizaţiilor creştine – şi care continuă să se roage pentru cei care i-au ofensat – veşti care nu încetează să mă uimească. Aceştia aplică îndemnul lui Iisus de a se ruga pentru cei care s-au purtat urât cu ei!

UIMITOARELE EFECTE ALE UNITĂŢII

Iisus ştia de ce a cerut reconciliere şi unitate. El cunoştea efectele fantastice ale împăcării. În rugăciunea Sa de Mare Preot, pe care o avem în *Ioan 17*, El ne oferă motivele care stau la baza rugăciunii de a fi una (*Ioan 17*: *20 – 23*). Iisus ştia că aşa de multe din lucrurile de care avem nevoie şi pe care le sperăm, sunt de fapt rezultate ale reconcilierii. Acestea se referă la faptul că *în unitatea noastră unul cu altul*, putem avea aceeaşi relaţie care există între Tatăl şi Fiul. Că noi putem să ne bucurăm de poziţia privilegiată de a fi *chiar acum* în acea relaţie de unitate a Tatălui cu Fiul. *Unitatea noastră* va dovedi că Dumnezeu L-a trimis pe Iisus. Iar Iisus ne-a dat nouă slava pe care a primit-o de la Dumnezeu, *pentru ca şi noi să fim*

una. *Pentru ca noi să ne desăvârşim în unitate* astfel ca *lumea să afle că* Dumnezeu *L-a trimis pe Iisus* şi *că El iubeşte lumea la fel precum îl iubeşte pe Fiul Său, Iisus*. Ce putem cere mai mult?

Dar, fapt şi mai uimitor, credibilitatea lui Iisus în lume depinde de unitatea noastră! Deci, atunci când vom fi tentaţi să ne rugăm: „Doamne, cu cine ar trebui să mă împac?” El va răspunde fără ezitare: „Cu toţi!”

Rugăciune de încheiere

Tată, îmi pare rău că am trăit crezând că relaţiile mele rupte cu cei din jur nu Te-ar afecta. Te rog, iartă-mă. Ajută-mă să mă împac, atât cât ţine de mine. Promit să mă rog pentru cei care **s-***au purtat urât cu mine*.

Îţi mulţumesc pentru faptul că Iisus a insistat pentru reconcilierea membrilor Trupului Său, nu pentru ca să fim una, ci tocmai pentru că suntem una. Promit să caut Trupul adevărat al Fiului Tău, Iisus, şi să practic unitatea pe care ne-a dăruit-o El, prin moartea Sa.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *îndreaptă lucrurile*!

Chiar dacă în faţa lui Dumnezeu nu mai suntem vinovaţi de păcatele pe care El ni le-a iertat, noi rămânem responsabili faţă de oamenii pe care i-am rănit.

După ce ne-am rugat: „Doamne, am păcătuit” şi am urmat paşii pocăinţei şi împăcării cu Dumnezeu şi cu ceilalţi, suntem noi oare absolviţi de orice altă responsabilitate şi acţiune? Nu. Ne mai rămâne o responsabilitate faţă de cel împotriva căruia am păcătuit.

Acesta este pasul îndreptării lucrurilor, al restaurării. Este vorba de compensările şi binele care trebuie făcute în schimbul pierderii sau pagubei pricinuite. Este acea restituire către beneficiarul de drept a ceea ce i-a fost luat. Atunci când am păcătuit, ne revine nouă obligaţia de a o despăgubi pe victima păcatului nostru.

Pe cât de adevărat este că trebuie să fim reconciliaţi cu Dumnezeu atunci când păcătuim, pe atât este de adevărat că restaurarea se realizează doar faţă de persoanele împotriva cărora am păcătuit. Nu există nicio

modalitate prin care să compensăm faţă de Dumnezeu răul pe care I l-am făcut încălcând sfinţenia Sa. Tot ceea ce putem face este să ne pocăim pentru că L-am rănit atât de profund. În acelaşi timp însă, noi îl iubim aşa de mult, încât vom întreprinde tot ce ne stă în putinţă pentru a reface relaţia cu El. Astfel îl vom putea sluji cu o nouă pasiune, răscumpărând zilele şi oportunităţile pierdute. Însă relaţiile noastre umane sunt diferite. Reconcilierea cu persoanele faţă de care am păcătuit, include de obicei restaurarea de un fel sau altul.

GÂNDINDU-NE LA VICTIMA NOASTRĂ

Când studiem şi le spunem şi altora istoria biblică a păcatului lui David, noi tindem să o ignorăm pe Batşeba. Însă nu şi David; în cele din urmă el s-a gândit şi la ea.

Când Domnul l-a trimis pe Natan la David să-l mustre pentru păcatul comis cu Batşeba şi pentru uciderea soţului ei, Natan i-a spus lui David o poveste. Era vorba despre un om bogat care dăduse poruncă să fie tăiat singurul miel al unui vecin sărac, pentru ca bogatul să-şi ospăteze musafirii, în loc ca acesta să-şi ia un miel din propria lui turmă. David s-a aprins de mânie şi a strigat: „Viu este Domnul că omul care a făcut lucrul acesta este vrednic de moarte. Şi *să dea înapoi* patru miei, pentru că a săvârşit fapta aceasta, şi n-a avut milă”. (2 *Samuel 12*: *5 – 6*, sublinierea autoarei) Apoi, după ce Natan i-a replicat: „Tu eşti omul acesta!”, David a fost copleşit şi s-a pocăit de păcatul său groaznic.

Dar efectele păcatului său s-au extins asupra victimei, a Batşebei. După ce David şi-a recunoscut starea de păcat şi s-a pocăit, Natan i-a zis: „Domnul îţi iartă păcatul, nu vei muri. Dar pentru că ai făcut pe vrăjmaşii Domnului să-L hulească, săvârşind fapta aceasta, fiul care ţi s-a născut va muri”. Deci, cu toate că Dumnezeu i-a iertat păcatul lui David, din cauza acestui păcat, victima inocentă, Batşeba, a pierdut două fiinţe care îi erau cele mai apropiate – soţul şi copilul.

David a înţeles, în final, că pocăinţa înaintea lui Dumnezeu nu reprezenta sfârşitul responsabilităţilor sale.

În calitate de rege, el a decretat că omul bogat care tăiase mielul săracului trebuia să compenseze. David, realizând că el însuşi era omul despre care vorbea Natan, trebuia să compenseze. Aşa că se întoarce spre persoana rănită – spre Batşeba. 2 *Samuel 12*: *24* ne relatează că după ce copilul a murit, „David a mângâiat pe nevastă-sa Batşeba".

A existat un moment după moartea copilului în care David a încetat să îşi mai plângă de milă. Nu **s-**a mai uitat numai la ceea ce i se întâmplase lui. El a văzut că pofta sa pentru Batşeba a cauzat o durere dublă în inima ei. Atunci când el i-a ucis soţul, trimiţâ**ndu-**l în prima linie pe front, Batşeba a plâns, în agonie, ca oricare altă soţie îndoliată. Păcatul lui David nu numai că a **făcut-**o văduvă, dar a dus şi la decesul copilului ei conceput în păcat.

DUREREA VICTIMEI

Telefonul meu sună de multe, multe ori, cu apeluri pentru ajutorarea victimelor deznădăjduite ale copiilor şi soţilor care păcătuiesc şi ale altora care cer sprijin în rugăciune. Aştept în tăcere, în timp ce durerea se manifestă în cel care sună, până când cuvintele nu mai pot fi rostite. Sau îi ascult cu inima îndurerată pe cei care plâng fără a mai avea puterea de a se abţine, încercând să solicite rugăciune. Vieţile lor au fost năruite; chiar dacă eu admit că niciun copil, părinte sau partener de viaţă nu este perfect, de obicei există unul care păcătuieşte grav şi cauzează multă durere. Există *într-adevăr* victime nevinovate, în suferinţă.

După un seminar, am ţinut în braţe o mamă îndurerată, în timp ce îmi relata cum fiica ei, aparent creştină, îi întorsese spatele lui Dumnezeu şi încerca acum orice senzaţie oferită de lume, pe străzile unui mare oraş. Simţeam cum întreg corpul mamei se cutremura la imaginea mentală a păcatului oribil care sălăşluia în scumpul ei copil. Fiica ei era o adolescentă care îşi satisfăcea propriile ei dorinţe rele, ignorând complet sau nepăsâ**ndu-**i de durerea pe care le-o provoca părinţilor ei.

Îmi aduc aminte de durerea sfâşietoare a unei mame lângă care am stat **într-**o secţie de poliţie. Era acolo cu fiul

ei de clasa a noua, acesta având de ispăşit o pedeapsă prin muncă în folosul comunităţii, pentru a compensa „lucrurile mici” furate de la angajatorul său. „Unde am greşit?”, suspina ea. „Ce n-am făcut bine? M-am străduit aşa de tare să trăiesc conform valorilor biblice şi să le spun despre ele şi celor din casa mea”. Aveam în faţă o mamă care îşi dăduse viaţa pentru binele copilului – doar pentru e şi răsplătită cu un stil de viaţă care să-i producă angoasă şi chiar vină.

Fiica sau fiul care păcătuieşte trebuie să vadă durerea devastatoar* pe care o cauzează părinţilor afectaţi. Angajatul vinovat trebuie să se confrunte cu pierderea încrederii angajatorului; partenerul de căsnicie infidel trebuie să recunoască rana produsă prin încălcarea jurămintelor; pastorul care a păcătuit trebuie să fie pus în faţa durerii pricinuite congregaţiei sale. Părintele care păcătuieşte trebuie să fie conştient de chinul produs copiilor săi, iar criminalul de pierderea posesiunilor, demnităţii sau vieţii victimei sale.

Mai mult de un an m-am rugat la telefon împreună cu Kaye, al cărei soţ se îndrăgostise de o altă femeie din biserică. Kaye observa, de la locul ei, din corul bisericii, cum relaţia progresa de la cea de prietenă la cea de iubită, apoi ajungâ**ndu-**se la divorţ, iar acum la statutul de proaspătă soţie stând în bancă alături de fostul soţ al lui Kaye. Pastorul a privit totul de la amvonul său, ca mai apoi să conducă serviciul de cununie, dând binecuvântarea – evident fără a se întreba dacă nu cumva este voia lui Dumnezeu ca un cuplu deja căsătorit să şi rămână aşa. Şi, evident, pastorul a procedat astfel, fără a-şi aminti de învăţătura lui Iisus din *Matei 19*: *6*, unde El zice: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”. Şi nici de cuvintele din *Maleahi 2*: *16*: „Căci Eu urăsc despărţirea în căsătorie – zice Domnul”.

Acele luni cumplite în care a văzut cum povestea de iubire progresa, au fost un timp de profundă autoexaminare pentru Kaye – cum de altfel se întâmplă cu majoritatea celor cu care mă rog. Mă întreba în continuu

cu ce a greşit, unde a falimentat şi ce ar putea să îmbunătăţească, astfel încât să repare dărâmăturile. Unul din cele mai grele lucruri cu care mă confrunt în timpul acestor convorbiri telefonice, este dorinţa victimei de a afla răspunsurile din partea lui Dumnezeu cu privire la schimbarea ei personală, în timp ce partenerul aflat în păcat pare să nu observe nici măcar o umbră de problemă în propria-i viaţă.

Aceste femei cu care stau de vorbă, nu doar că se străduiesc să devină partenere mai bune, dar se luptă totodată pentru a-şi păstra copiii laolaltă şi pentru a se îngriji de nevoile lor fizice şi emoţionale – în timp ce continuă să-şi verse inima în rugăciune pentru partenerul lor de viaţă rătăcit.

Propria mea mamă mi-a mărturisit sentimentele ei atunci când tatăl meu i-a adus la cunoştinţă infidelitatea lui. „Întotdeauna mi-am zis că soţul meu nu ar face una ca asta niciodată. Am crezut că nu va fi în stare de nimic greşit. Am avut deplină încredere în el, în mirele meu”, a plâns ea. „Ceea ce m-a durut cel mai tare a fost încrederea pierdută. Am fost trădată de cel în care am avut deplină şi absolută încredere. Mirele meu! Mi-am dorit să mor – să mă arunc de pe un pod – să îmi iau viaţa”.

În timp ce îmi povestea, în mine luau amploare cuvintele lui Dumnezeu din *Maleahi 2*: *15*, unde Domnul aproape că tună: „Luaţi seama dar în mintea voastră, şi niciunul să nu fie necredincios nevestei din tinereţea lui!” însă pentru partenerul care încă mai crede în sanctitatea căsătoriei ca şi una din posesiunile cele mai preţioase ale vieţii, jurămintele de căsătorie sunt încălcate, puritatea trupească este pângărită, iar promisiunile de-o viaţă sunt uitate.

Deseori, victima rămâne neîncrezătoare, incapabilă de a mai acorda vreodată încredere cuiva. Dar în cazul mamei mele nu a fost aşa. Cu toate că tata nu era creştin, am putut vedea cu uimire cum l-a iertat şi cum, încetul cu încetul, l-a reabilitat pe el şi căsnicia lor, prin iubirea ei minunat de jertfitoare.

LA CE TE AŞTEPŢI?

Deţinuţii se aşteaptă deseori să fie amniştiaţi sau eliberaţi condiţionat, curând după ce au fost condamnaţi, indiferent de gravitatea daunelor aduse victimei. Un pastor, vorbitor la o recentă *Convenţie a posturilor de radio religioase naţionale*, a spus un lucru important: „Delincventul ar trebui să stea în închisoare, atâta timp cât victima este nevoită să stea în spital”.

Povestea pe care o aud cel mai adesea este cea a soţului care pleacă de acasă, trăieşte o perioadă cu altă femeie, apoi se reîntoarce în cămin şi se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Crede că are dreptul justificat de a primi tot confortul acasă – la fel cum a fost mai înainte. Una dintre femei chiar mi-a relatat că soţul ei vine şi pleacă în felul acesta şi se supără dacă ea îşi permite cumva să facă aluzie la faptul că nu este corect ceea ce face şi că ea suferă.

Iisus ne-a spus despre o aşteptare cu mult mai realistă din partea fiului risipitor care, după ce şi-a risipit averea dată de tatăl, trăind o viaţă destrăbălată într-o ţară îndepărtată, şi-a venit în fire şi s-a reîntors acasă – *aşteptându-se* să fie primit doar în calitate de servitor. Cu toate că tatăl l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat, fiul a exclamat: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău”. (*Luca 15*: *21*)

Nici noi nu ar trebui *să ne aşteptăm* să fim reprimiţi cu braţele deschise dacă am produs durere şi zbucium în viaţa cuiva. Ar trebui să înţelegem că răspunsul omenesc, firesc, ar fi mai degrabă cel al fratelui fiului risipitor, care a fost supărat şi nedoritor să restaureze relaţia. Ar trebui să fim extrem de recunoscători atunci când victima este dornică să ierte, să ne accepte din nou şi să refacă relaţia.

ACCEPTAREA RESPONSABILITĂŢII

Atunci când predau despre responsabilitatea biblică de a ierta a celui împotriva căruia s-a păcătuit (din *Ce se întâmplă când femeile se roagă*) şi care sunt consecinţele grave pentru noi dacă nu iertăm (din *să pierzi şi totuşi să câştigi*), oamenii îmi spun: „Dar cum rămâne cu ei?” Ei

bine, acest capitol este despre „ei” – despre responsabilitatea păcătosului care a cauzat durerea.

De fapt, egoismul celui care păcătuieşte este cel ce cauzează rana victimei. Filosofia populară actuală, chiar şi printre creştini, este aceea de a te gândi la propria împlinire, la a face ceea ce îţi cade bine, preocupându-te puţin sau deloc de cei pe care i-ai putea răni. Este filosofia umanistă sau aşa-numitul umanism creştin, în baza căruia aceşti creştini trăiesc diametral opus regulilor lui Dumnezeu aflate în Biblie.

Îmi reamintesc profunzimea rugăciunilor noastre pentru o soţie însărcinată care se afla în prag de colaps emoţional, deoarece soţul ei avea o legătură amoroasă. Prietena soţului hotărâse să dea o petrecere în cinstea bebeluşului care avea să se nască – dar nu o invitase şi pe viitoarea mămică! Apoi, după plecarea tuturor invitaţilor, aceasta **s-**a culcat cu soţul acesteia chiar în mijlocul cadourilor primite pentru bebeluş. Sarcina în sine, plus acest tratament inuman şi incredibil, i-a făcut pe mulţi să se îngrijoreze cu privire la sănătatea soţiei, care era deja depăşită din punct de vedere emoţional. Pentru soţ, acesta era sensul paternităţii – fără cea mai mică grijă sau responsabilitate pentru prejudiciul emoţional pe care îl cauza soţiei sale şi copilaşului nenăscut!

Cei care păcătuiesc trebuie să se vadă în lumina răului pe care îl fac. Ei trebuie să accepte faptul că sunt vinovaţi de rănirea altei persoane sau poate chiar a mai multora. Cel sau cea care a determinat suferinţa emoţională, mentală şi poate chiar şi cea fizică trebuie să accepte responsabilitatea pentru cel pe care l-a distrus – să realizeze că această victimă are nevoie de vindecare şi că despăgubirea acelei persoane reprezintă un imperativ.

Ai păcătuit furând reputaţia cuiva, transmiţând informaţii false sau parţial adevărate despre o persoană? Ai subminat vreun lucrător al lui Dumnezeu din cauza criticii continue la adresa acestuia? Ai distrus stima de sine a cuiva, deoarece aceasta a fost singura cale prin care puteai să îţi satisfaci propria mândrie şi egoismul? Ai

promovat şi ai reuşit în viaţă călcând peste un coleg de serviciu? Păcatul tău, în faptă sau în gând, cu o persoană de sex opus, îţi distruge partenerul de căsnicie? Este zdruncinată bunăstarea emoţională a copilului tău din cauza trăirii tale egoiste în păcat? Produci cumva chin şi vinovăţie nemeritată în sufletul părinţilor tăi prin stilul tău de viaţă? Reuşeşti să obţii ceea ce vrei şi ceea ce te împlineşte doar strivind pe altul în calea ta? Atunci despăgubirea faţă de acea persoană este absolut necesară.

DESPĂGUBEŞTE!

Pe vremea Americii coloniale, Jonathan Edwards a considerat despăgubirea o obligaţie continuă, iar lipsa ei un păcat continuu. El a spus: „Sfătuiesc pe cei care sunt conştienţi de faptul că au greşit faţă de aproapele lor să despăgubească. Aceasta este o sarcină a cărei obligativitate este extrem de clară... Un om care a obţinut ceva de la altul **într-**o manieră greşită continuă să îi greşească în fiecare zi în care neglijează să îl despăgubească, atunci când are prilejul să o facă."[8]

După ce am realizat responsabilitatea pe care o avem faţă de suferinţa victimei noastre, este timpul să întreprindem paşi concreţi pentru a aduce îmbunătăţiri. Există păcătoşi şi delincvenţi care au acceptat această responsabilitate şi au acţionat curajoşi, despăgubind.

Frison Fellowship sponsorizează proiecte de servicii pentru comunitate, în cadrul cărora, deţinuţii care au devenit creştini sunt eliberaţi în comunităţi timp de două săptămâni pentru a repara casele cetăţenilor nevoiaşi şi a participa la alte proiecte utile – în scopul de a despăgubi.

Un binecunoscut pastor din Washington, D.C., Sam Hines, a cărui biserică oferă îngrijire pentru copiii lipsiţi de adăpost şi mic dejun 5 zile pe săptămână pentru sute de oameni ai străzii, a găzduit un proiect de servicii în folosul comunităţii al organizaţiei *Prison Fellowship*. Cinci deţinuţi creştini au petrecut două săptămâni reparând casa unei familii sărace formată din nouă membri. Reacţia din partea

---

8 Henry Rogers, The Works of Jonathan Edwards, voi. 2, rev. Edward Hickman (London: Ball, Arnold, and Co., 1840), 226.

comunităţii a fost copleşitoare, însuşi primarul Districtului Columbia lăudând serviciile *Prison Fellowship*.

După încheierea proiectului, pastorul Hines a spus: „Oamenii privesc condamnaţii în mod negativ – însă acest proiect a spulberat acest mit”. Oamenii i-au putut vedea pe puşcăriaşii schimbaţi de Cristosul cel viu, punând în practică dragostea cu ajutorul ciocanelor, cuielor şi vopselei, acolo unde era nevoie.

Dar cel mai important, aceasta a oferit privilegiul deţinuţilor înşişi de a despăgubi şi de a compensa o parte din durerile pe care le provocaseră acelei comunităţi. Nu pentru că erau obligaţi să o facă – ci pentru că doreau. În plus, ei şi-au format astfel şi o imagine pozitivă despre sine. Despăgubire!

Daniel Van Ness, preşedintele organizaţiei *Justice Fellowship* din Washington, D.C., m-a informat că, în timp ce eu scriu această carte, unul din congresmenii Statelor Unite a propus un proiect de lege conform căruia „condamnaţii din instituţiile federale de minimă securitate să poată ieşi din închisoare în timpul zilei pentru a lucra. Desigur”, scrise el, „vor fi bine supravegheaţi. Banii pe care îi vor primi se vor împărţi victimei, familiei condamnatului, guvernului (pentru adăpost şi hrană) şi celui arestat. Beneficiile pentru victimă şi comunitate sunt evidente”, a continuat el. „Victimelor li se va rambursa câte ceva pe această cale, iar comunitatea se va bucura de o reducere a cheltuielilor. Cred însă că este totodată şi un mare beneficiu pentru cel condamnat, gândindu-ne doar la oportunitatea de a îndrepta răul făcut”.

Ce minunat ar fi să avem, în sfârşit, un program de compensare de pe urma căruia să aibă de câştigat victima, familia condamnatului, guvernul şi delincventul!

John Calvin spunea: „Aşadar, indiferent în ce fel a comis un om ofensa în urma căreia altul a sărăcit, cel dintâi are obligaţia de a îndrepta răul pricinuit.”[9]

Mary Kay Beard este una care a îndreptat multe rele,

---

9 John Calvin, Commentary on the Four Last Books of Moses, voi. 5 (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co.), 149.

iar acum îşi dedică întreaga viaţă celor condamnaţi. La una din reuniunile personalului *Prison Fellowship* am petrecut multe ore cu Mary Kay, o apreciată şi eficientă directoare **într-**un anumit stat, a acestei organizaţii. „Întreaga mea viaţă înseamnă acum compensare”, îmi spuse ea.

Ea nu L-a dus însă dintotdeauna pe Cristos în închisori şi nu a lucrat cu persoane arestate, familiile acestora sau cu cei eliberaţi. Mary Kay este ea însăşi o fostă deţinută, condamnată la douăzeci şi unu de ani de închisoare pentru jaf armat cu sustragere de bani şi diamante. Fusese dată în urmărire în cinci state şi totodată de guvernul federal, iar mafia pusese un preţ pe capul ei.

Ea fusese abuzată în copilărie de către tatăl alcoolic, care îi fracturase spatele, toate coastele şi nasul de două ori. A fugit de acasă la cincisprezece ani, apoi **s-**a măritat cu un bărbat despre care a aflat ulterior că este un împătimit al jocurilor de noroc şi un hoţ. A călătorit timp de cinci ani împreună cu acesta în anturaje dubioase. îmbrăcămintea frumoasă, blănurile, bijuteriile şi maşinile unicat i-au îndeplinit toate visele copilăriei, însă bărbatul pe care îl adora a părăsit-o şi a fost curând arestat. După alte opt luni avea să se afle şi ea după gratii.

Mary Kay a fost însă transformată **într-**o zi, când a îngenuncheat pe podeaua de beton a celulei sale şi şi-a predat viaţa lui Iisus. Ea a scris: „Cu lacrimile şiroi**ndu-**mi pe obraji, un val de bucurie mi-a inundat întreaga-mi făptură. Mă simţeam uşoară, de parcă aş fi fost dezlegată de o ancoră imensă. În acea clipă, pe 16 martie 1973, Dumnezeu m-a eliberat de o enormă apăsare a vinei şi ruşinii, de robia păcatului!”

A absolvit *cum laude*, făcând parte din primul grup de condamnaţi care participa la programul de învăţământ superior din închisori, în cadrul puşcăriei pentru femei Julia Tutwiler, fiind prima femeie din Statele Unite care a primit o diplomă de absolvire în perioada de executare a sentinţei.

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune MAI MULT DECÂT RESPONSABILITATE

LEGALĂ

Mary Kay îşi dedică acum viaţa atât celor aflaţi în închisori făcute de oameni, cât şi în închisori spirituale. Iar exuberanţa şi bucuria cu care se exprimă şi pe care le răspândeşte în jurul ei, mi-au dat de înţeles că nu este vorba doar de o responsabilitate legală – ci este dorinţa ei de a face aceasta, este motivaţia ei.

„Angel Tree” (Pomul îngerilor, n.tr.) – unul din programele *Prison Fellowship* cu cel mai mare succes, a fost creat de Mary Kay. Deoarece condamnaţii arareori pot cumpăra vreun cadou de Crăciun pentru copiii lor, copilaşilor li se cere să scrie patru lucruri pe care şi le doresc cel mai mult de Crăciun. Cererile sunt apoi inscripţionate pe îngeraşi de hârtie care sunt ulterior agăţaţi în pomii de Crăciun din biserici, mall-uri sau alte locuri publice, de către voluntarii *Prison Fellowship*. Persoanele care iau unul sau mai mulţi îngeraşi din pom, cumpără aceste cadouri care sunt apoi împachetate şi livrate copiilor prin intermediul personalului şi voluntarilor *Prison Fellowship*.

Este incredibilă amploarea pe care a ajuns să o cunoască acest proiect devenit naţional. Copiii care se simt abandonaţi, revin dintr-odată în memoria oamenilor, se îngustează prăpastia căscată între părinţii închişi şi copiii acestora şi multe nevoi disperate sunt împlinite. În iarna anului 1985, Angel Tree a oferit daruri de Crăciun pentru 31.500 de copii ai condamnaţilor. Reacţiile acestor copii atunci când li s-au înmânat cadourile au fost absolut copleşitoare.

Am întrebat-o pe Mary ce şi-au dorit copiii şi ea mi-a spus: „Este surprinzător. Uneori a fost pur şi simplu un penar de şcoală, pe care un părinte nu şi l-a putut permite. O adolescentă a cerut un articol *nou* de lenjerie, de care nu a avut parte niciodată în viaţa ei. Altă fetiţă ceruse doar un singur lucru – să poată să-şi viziteze tatăl de Crăciun, aflat în închisoare în alt stat. Majoritatea oamenilor au fost derutaţi de acest „îngeraş” şi l-au lăsat în pom. Dar copiii dintr-o clasă de-a opta de şcoală duminicală au luat

îngeraşul, au lucrat cu toţii pentru a strânge banii şi au trimis-o pe fetiţă în vizită la tata de Crăciun!”

Am întrebat-o pe Mary dacă acest proiect nu însemna cumva felul ei de a despăgubi. Surprinsă de această posibilă motivaţie, ea mi-a spus că ar avea nevoie de ceva timp de gândire asupra acestui subiect.

Când ne-am întâlnit a doua zi, avea răspunsul: „Nu mă îndoiesc de asta. Da, acesta este felul meu de a ajuta întreaga populaţie din închisori”. Apoi Mary a reflectat cu tristeţe: „Crăciunul este cea mai dificilă perioadă a anului atunci când eşti departe de copii şi nu ai cum să le aduci niciun strop de fericire în viaţă. Mi-a fost deosebit de greu să văd mame în închisoare cum primeau în dar o neînsemnată pastă de dinţi din partea unor credincioşi sau grupuri creştine, ca mai apoi să trimită darul primit copilului lor de Crăciun – singurul dar pe care îl aveau”.

Aceasta depăşeşte responsabilitatea legală. Mary Kay a fost un minunat exemplu de împlinire a îndemnului lui Ioan, din *1 Ioan 3*: *18*, de trăire a dragostei lui Iisus: „Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu *fapta* şi cu adevărul”.

Mary Kay a avut de compensat mult în cadrul propriei familii. Ea mi-a explicat: „Am creat dezbinare între surorile mele pe vremea când locuiam cu ele, prin faptul că minţeam în legătură cu ceea ce spunea una sau alta în anumite situaţii”.

Mi-a spus că atunci când **s**-a rugat: „Doamne, unde am greşit?”, El i-a răspuns cerâ**ndu-**i să scrie o scrisoare, despăgubi**ndu-**le pe cele două surori mai în vârstă, reabilitâ**ndu-**le. Ea a scris şi rescris scrisoare după scrisoare, întotdeauna inserând ceva, în fiecare dintre ele, pentru a-şi justifica purtarea. Dar Dumnezeu îi spunea de fiecare dată că nu este corect. „Doar atunci când, **într-**un final, am mărturisit în scris întreaga minciună, Duhul Sfânt m-a lăsat să pun scrisoarea la poştă”. Cu toate că aveau să treacă patru ani până când una dintre surori să răspundă, acceptâ**ndu-**i cererea de iertare, Mary Kay a ascultat de răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea ei – acela de a

despăgubi.

Trecuseră deja doi ani de la înfăptuirea unui delict, când Dumnezeu i-a adus în minte lui Mary Kay că este nevoie să despăgubească pentru utilizarea frauduloasă a mai mult de 100 de dolari de pe un card de credit telefonic. Dar trebuia să îl roage pe Dumnezeu să îi reamintească data exactă şi numărul de telefon de care avea nevoie pentru a putea despăgubi. Dumnezeu i-a răspuns că mama ei ar putea să verifice toate facturile ei telefonice vechi care, surprinzător, includeau şi numărul de telefon în contul căruia Mary încărcase toate cheltuielile. Mary Kay câştiga 25 de dolari pe lună în închisoare prin serviciul ei în folosul comunităţii şi i-au trebuit exact patru luni pentru a putea compensa paguba, dar a **făcut-**o!

Restituirea nu reprezintă doar plata amenzilor, trimiterea pensiei alimentare, executarea unei pedepse în închisoare sau rambursarea frustrată a ceea ce am furat. Ea izvorăşte din dorinţa inimii. Restituirea nu se realizează din obligaţie – ci din dragoste.

NU ESTE ÎNTOTDEAUNA UŞOR

„Când despăgubeşti, **s-**ar prea putea să te expui unei răspunderi mai mari decât ai crezut că poţi face faţă”, mi-a spus Mary Kay. „Când eram căutată în patru state, dar încă nu ajunsesem la tribunal, ştiam că dacă mărturiseam un delict, acesta ar fi indicat faptul că fusesem în Raleigh, Carolina de Nord, şi m-ar fi implicat în numeroase alte delicte. Însă, **într-**un final, i-am putut scrie şerifului respectiv şi am admis furtul maşinii din localitatea aceea, astfel încât obiectele să poată fi returnate posesorului de drept”. Ea mi-a spus că fusese dispusă să plătească în plus, dar că Dumnezeu a protejat-o prin harul Lui şi de alte învinuiri ce i **s-**ar fi putut aduce în partea aceea a ţării. Despăgubirea **s-**ar putea să nu fie uşoară!

Una din despăgubirile pe care le-a trăit, **s-**a dovedit deosebit de dificilă pentru ea, din cauza *vinovăţiei parţiale a victimei*. După ce a devenit creştină, Mary Kay şi-a recunoscut vinovăţia privitoare la un furt de bani şi

bijuterii de la o membră a unei renumite biserici din oraş. Însă victima a acuzat-o pe Mary Kay că ar fi furat şi un inel pe care acea femeie l-a avut, de fapt, tot timpul în seiful de valori, dar a încasat totuşi asigurarea pentru presupusa sustragere. Mary Kay i-a cerut femeii iertare atât pentru spargerea casei, pentru faptul că a speriat-o şi pentru furtul posesiunilor, cât şi pentru punerea în pericol a siguranţei acesteia. Dar victima a refuzat să o ierte pe Mary Kay, afirmând că pierderea cea mai mare a fost aceea a inelului – pe care ea, de fapt, îl avusese tot timpul.

La mai mult de un an după această întâmplare, i s-a permis lui Mary Kay să vorbească în cadrul unui Club al femeilor creştine din acel oraş, iar această femeie fusese şi ea invitată să participe. Mary şi-a povestit mărturia în timp ce reporterii şi şeful închisorii erau şi ei de faţă. Vecina victimei a întrebat-o pe Mary Kay dacă nu intenţiona să-şi ceară iertare, deoarece femeia afirmase că viaţa ei a început să se destrame din momentul furtului şi – cu toate că soţul victimei o iertase pe Mary Kay înainte să moară – femeia se afla şi acum în postura unei văduve extrem de înverşunate.

Mary Kay ştia că i se refuzase iertarea şi, înghiţind în sec, s-a abţinut de a nu da în vileag adevărul şi de a incrimina victima. În acest caz era rândul victimei să despăgubească, cerându-i iertare lui Mary şi returnând banii încasaţi de la asigurare. Responsabilitatea lui Mary se încheiase odată cu propria-i cerere de iertare şi cu restituirea celor furate. Problemele victimei îi aparţineau acesteia, din cauza vinei pe care o avea în delict şi a neiertării ei.

Soţul lui Mary Kay, Don, un fost condamnat închis de două ori pentru fraudă şi delicte în afaceri, ni s-a alăturat la acea reuniune *Prison Fellowship*. împreună, mi-au explicat *programul lor de despăgubire în colaborare*.

Mai întâi s-au rugat, cerând lui Dumnezeu să le arate cum să procedeze cu despăgubirea. El le-a răspuns printr-un plan specific, pe care ei l-au pus în practică de îndată. Primele 10 procente ale bugetului lor le direcţionau către

Dumnezeu, apoi au convenit că 60% le-ar fi fost suficient pentru bugetul casei, iar restul de 30% urma să se întoarcă înapoi la cei de la care furaseră.

Cu multă grijă au căutat să găsească victimele, începând cu cei care au avut de suferit în mod personal, împărţind cele 30 de procente încetul cu încetul, lună de lună. Despăgubirea nu reprezintă o amendă pe care o plăteşti trezoreriei comunităţii, ci este compensarea pe care o faci direct victimei.

IISUS FACE DIFERENŢA

Mary Kay şi Don mi-au amintit de Zacheu, vameşul bogat care **s-**a suit **într-**un pom pentru a-L vedea pe Iisus. Zacheu şi ceilalţi colectori de taxe nu primeau un salariu pentru munca lor, ci strângeau cât de mulţi bani puteau de la oameni astfel încât să le rămână o sumă frumuşică în urma predării taxelor colectate către guvernul roman.

Atunci când Zacheu „L-a primit cu bucurie" pe Iisus în casa lui, el şi-a declarat în mod uimitor intenţia de restituire. „Iată, Doamne, jumătate din avuţia mea o dau săracilor; şi dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit". (*Luca 19*: *8*)

Surprinzător, nu există vreo indicaţie că Iisus i-ar fi cerut lui Zacheu să despăgubească. Pur şi simplu, atunci când a ajuns **într-**o relaţie corectă cu Domnul său, i-au trecut prin faţa ochilor toate înşelătoriile trecutului său; şi primul său gând a fost acela de a repara răul făcut.

Este evident faptul că el nu a făcut compensarea doar pentru liniştirea conştiinţei sale, ci datorită dragostei şi compasiunii care se înfiripa în el pentru cei pe care-i înşelase. În schimbul lăcomiei, Zacheu părea că descoperă bucuria de a-şi vedea victimele despăgubite, poate chiar eliberate de sărăcia lor.

Oare astăzi ar trebui să facem mai puţin decât Zacheu? Nu ar trebui ca, pe lângă dragostea dintâi care vine odată cu noua viaţă în Iisus, să fim mai conştienţi de felul în care producem pagubă, durere şi răni victimelor noastre în viaţa cotidiană?

Deoarece cuvintele lui Zacheu „dau" şi „îi dau" sunt

la timpul prezent în limba greacă, noi ştim că el a intenţionat un proces viitor continuu de despăgubire. Nu ar trebui să ne străduim şi noi să fim sensibili la suferinţa pe care o provocăm altora – chiar şi acelora pe care îi iubim?

ÎN BENEFICIUL PĂCĂTOSULUI

Discutând cu Don Beard la reuniunea *Prison Fellowship*, am fost impresionată de concluzia lui asupra importanţei actului despăgubirii în cazul delincventului însuşi. „Am ajuns acum la un stadiu al despăgubirii în viaţa mea, în care nu îmi mai este frică de cei cu care s-ar putea să mă întâlnesc pe stradă”, a spus el zâmbind victorios.

„Toţi aceia pe care i-ai despăgubit au reacţionat la fel?”, l-am întrebat pe Don.

„O, nu. Când m-am dus la ei şi le-am spus că eram răspunzător pentru o faptă din trecut, dar că nu aveam posibilitatea să compensez decât sume mici odată, reacţiile lor au variat. Un om a fost jignit. Un fost partener de afaceri pe care îl înşelasem mult, a fost copleşit. Mi-a spus că vede din felul în care mă comport că sunt sincer şi că îmi iartă toată datoria. Uimitor”, a continuat Don, „acei oameni pe care i-am rănit cel mai tare mi-au iertat cel mai mult!”

Apoi Don a fost de acord cu mine că reacţia victimei nu avea nimic de-a face cu responsabilitatea lui de a despăgubi. Responsabilitatea este a celui care a provocat răul – dar şi răsplăţile sunt tot ale lui.

„Faptul de a despăgubi este ceva ce mă recompensează pe mine însumi” a spus Don. „*Validează pocăinţa mea înaintea lui Dumnezeu*”. El a explicat mai departe: „Despăgubirea oferă consistenţă pocăinţei tale”. Apoi, parcă reflectând asupra acestui întreg proces, el adăugă încetişor: „Pocăinţa lipsită de actul compensării este destul de găunoasă”.

Don cunoştea pocăinţa. El se pocăise atunci când L-a acceptat pe Cristos ca Salvator, pe când era în închisoare. În calitate de creştin el s-a pocăit profund de suferinţele pe care le-a cauzat atâtor oameni. Şi a învăţat că o

restabilire completă a celui ce a greşit, nu este posibilă câtă vreme nu şi-a ispăşit vina în propriii săi ochi, prin gestul despăgubirii.

Mary Kay şi Don au conchis: „Despăgubirea este în beneficiul celui ce a produs paguba. Ea înseamnă vindecare şi curăţire!”

Ai de despăgubit pe cineva?

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Dumnezeul meu, iartă-mă pentru lipsa mea de sensibilitate faţă de cei pe care i-am îndurerat. Iartă-mi egoismul.

Tată, adu-mi în minte toate persoanele cărora trebuie să le acord despăgubire. Doamne, voi aştepta în tăcere ca Tu să-mi indici paşii pe care vrei să-i întreprind.

Te rog, dă-mi dragostea lui Iisus pentru aceştia, precum şi curajul Tău, ca să pot împlini ceea ce-mi ceri.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Ajută-l să se ridice*!

J tund când vedem un frate sau o soră păcătuind, întrebăm deseori / / în rugăciune: „Doamne, eu ce trebuie să fac acum?” Răspunsul surprinzător din partea lui Dumnezeu este deja scris în Biblie: „Ajută-l să se ridice!”

„Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea vreodată în vreo greşeală, voi, care sunteţi duhovniceşti, să-l ridicaţi cu duhul blândeţii”. (*Galateni 6*: *1*)

Ce înseamnă restaurare? Pavel s-a gândit aici la repararea a ceva ce a fost deteriorat. Restaurarea este responsabilitatea acelor creştini care se află în jurul păcătosului. Pocăinţa, reconcilierea şi restituirea sunt toate responsabilităţi ale celui care a păcătuit; dar, fapt şocant, restaurarea va trebui făcută de cel împotriva căruia s-a comis păcatul, fiind poate chiar îndatorirea victimei.

Cu toate acestea, lucrarea de restaurare nu începe atâta timp cât persoana continuă să păcătuiască. Procesul începe în momentul în care el sau ea sunt „prinşi în delict”. Nu poate avea loc o restaurare autentică fără ca păcătosul să împlinească cei trei paşi premergători – pocăinţa,

reconcilierea şi restituirea. Pavel nu lasă loc de pretexte în învăţătura sa cu privire la creştinii care păcătuiesc, ci afirmă limpede că persoana care a greşit poate fi reabilitată. Însă numai acei păcătoşi trebuie reprimiţi şi reabilitaţi pe care Dumnezeu însuşi i-a reprimit prin iertarea Sa.

Aceasta pare a fi o învăţătură care s-a pierdut în ultimii ani. Noi îi tratăm pe fraţii sau surorile care au greşit în două posibile feluri. Fie le ignorăm păcatul, socotind că este mult mai confortabil să nu ne implicăm, fie urmăm porunca scripturală de a-i mustra, fără însă a ne mai păsa de starea celor care s-au pocăit şi de reabilitarea acestora.

Cu toate că păcatul nu poate fi tolerat, există paşi bine definiţi în cadrul bisericii creştine pe care trebuie să îi urmăm atunci când unul dintre noi păcătuieşte. Pasul final al acestui proces îl reprezintă restaurarea părtăşiei cu cel care a păcătuit şi reintroducerea sa în lucrare.

Iisus a spus urmaşilor Săi în *Luca 17*: *3*: „Luaţi seama la voi înşivă! Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-l! Şi *dacă-i pare rău*, iartă-l!" Tratarea într-o manieră creştină a situaţiei începe numai în momentul în care păcătosul se pocăieşte.

CINE ÎL RIDICĂ PE PĂCĂTOS?

În cadrul unui seminar *Doamne, schimbă-mă* desfăşurat cu câţiva ani în urmă, în timpul unui exerciţiu de citire a Bibliei, Dumnezeu m-a oprit în dreptul versetului *Galateni 6*: *1*, „să-l ridicaţi cu duhul blândeţii". Rugându-mă pentru a afla pe cine vrea El să reabilitez, răspunsul imediat al Domnului a fost numele unei prietene foarte apropiate. De fiecare dată când Dumnezeu îmi dă o poruncă aşa de clară precum aceasta, eu îi promit imediat că voi împlini – ceea ce am şi făcut în acea zi.

Apoi L-am întrebat pe Dumnezeu ce trebuie restaurat, iar răspunsul Său îmi copleşi mintea: „Entuziasmul, calităţile de lider, stima de sine, hotărârea şi atitudinea de încredere". Aşa că, mai bine de doi ani, am participat activ la reabilitarea prietenei mele. Şi cu toate

că preţul a fost mare, bucuria şi răsplata mea au fost indescriptibile pe măsură ce observam revenirea în forţă a acestor calităţi în prietena mea.

Dumnezeu, prin Pavel, le-a încredinţat creştinilor „duhovniceşti” ai bisericii din Galatia lucrarea de ridicare a păcătoşilor. Ţin minte că m-am cam ferit de cuvântul *duhovnicesc*. Cu toată sinceritatea, nu mă vedeam ca fiind „duhovnicească”. Chiar dacă ştiam că Dumnezeu a împărţit creştinii în aceste categorii, mi se părea o mândrie groaznică să privesc astfel. Este adevărat că niciun creştin nu e perfect, însă unii se străduiesc să trăiască creştineşte, pe când alţii sfidează legile divine. Acestor creştini „spirituali” le atribuie Dumnezeu rolul de a reabilita.

De asemenea, în măreaţa formulă de iertare din *2 Corinteni 2*: *5 – 11*, creştinul trecut prin întristare este acela care trebuie să-l mângâie şi să-l sprijine pe cel care este acum întristat. Şi, la fel, creştinul împotriva căruia un frate are ceva, este cel care să iniţieze împăcarea înainte de a-şi aduce darul în faţa lui Dumnezeu.

Acum, dacă noi nu dorim să ascultăm de Dumnezeu şi să-l reabilităm pe păcătos, atunci evident că nu suntem duhovniceşti în ochii lui Dumnezeu. **S**-ar putea să preferăm să rămânem înverşunaţi, în special dacă păcatul a fost îndreptat împotriva noastră. În acest caz noi încălcăm porunca lui Dumnezeu din *Efeseni 4*: *31*, conform căreia „orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie... Şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru”. Aceasta, de asemenea, ne caracterizează drept nespirituali. Iar un creştin care trăieşte în păcat, nu se află în postura şi nici nu se califică să reabiliteze pe altul care a greşit.

„NU VREAU”.

Există, de asemenea, şi posibilitatea să nu dorim reabilitarea păcătosului. Poate preferăm să zicem: „Foarte bine, primeşti ce ţi se cuvine! Stai cu urmările păcatului tău! Din partea mea vei vedea revanşa, nu reabilitarea!” însă porunca lui Dumnezeu pentru noi în Noul Testament este restaurare, nu revanşă sau represalii. „Luaţi seama că

nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutaţi întotdeauna să faceţi ce este bine, atât între voi, cât şi faţă de toţi”. (I *Tesaloniceni 5*: *15*) La fel, în *Romani 12*: *17*: „Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău”.

Sunt mai multe motive pentru care, conştient sau nu, noi de fapt nu vrem să îl ridicăm pe păcătos. Atâta vreme cât acesta nu este reabilitat, noi apărem mult mai spirituali în contrast cu el sau ea. Nouă, victimelor, ni se acordă mult mai multă simpatie pentru povara pe care o purtăm, atâta timp cât cel ce ne-a rănit rămâne în starea păcătoasă. Iar cei din jur **s**-ar putea chiar să ne complimenteze pentru efortul nemaipomenit pe care îl depunem pentru suportarea lui.

Ar mai fi un alt motiv, acela de a-l ţine pe păcătos dependent de noi. Simţim nevoia de a fi acel lider puternic, victorios şi iertător. Ajută imaginii noastre de sine atunci când cel care a greşit se târăşte la picioarele noastre cuprins de remuşcări, ruşine şi înfrângere.

Am fost surprinsă de avertismentul pe care l-am primit în *Galateni 6*: *1*: „Şi ia seama la tine însuţi, *ca să nu* fii ispitit şi tu”. Citind versetul 3, am plâns: „O, Doamne, iartă-mă pentru impresia mea că sunt mai bună decât cel pe care îl reabilitez. Cercetează-mi inima, ca să nu fiu ispitită şi eu – înainte de a-mi da seama”.

Mai apare, desigur, şi posibilitatea ca să fim geloşi pe păcătosul care se pocăieşte şi care este ridicat la o lucrare mai înaltă. Avem impresia că acesta nu are niciun drept să se implice din nou, cu atât mai puţin să ne depăşească. Însă, indiferent de pretextele noastre, Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său: „*Ridică-l pe păcătos?*

CINE ARE NEVOIE DE REABILITARE?

Trebuie să avem grijă în identificarea păcătosului despre care vorbeşte Pavel în *Galateni 6*: *1*. Reabilitarea sau ridicarea este posibilă doar în viaţa unui creştin. Ridicarea spre o stare integră, dreaptă, nu este posibilă pentru cineva care persistă în starea de păcat în care **s**-a născut. Ceea ce au nevoie necreştinii este regenerare – iertarea tuturor păcatelor în urma pocăinţei şi acceptării

lui Cristos. Apoi ei sunt acceptaţi în Trupul lui Cristos spre creştere.

Pavel a avut grijă să ne spună în *1 Corinteni 5*: *12 – 13* să nu judecăm pe cel de afară, căci de asta. Se ocupă Dumnezeu. Iisus, de asemenea, a menţionat în *Ioan 3*: *18* că acela care nu crede în El a şi fost condamnat deja. Procesul de reabilitare nu i se adresează lui. Pe acesta noi trebuie să îl câştigăm pentru Cristos – singurul care îl va transforma **într-**o fiinţă nouă, prin El însuşi.

Tatăl meu necreştin a păcătuit împotriva mamei mele ani de-a rândul; cu toate că ea l-a iertat – şi a existat reconciliere completă în căsnicia lor – şi cu toate că el **s-**a străduit să îndrepte lucrurile faţă de ea – tatăl meu nu a putut fi ridicat la o stare integră, dreaptă. Numai după ce I-a cerut lui Dumnezeu să îi ierte toate păcatele şi L-a rugat pe Iisus să devină Mântuitorul şi Domnul lui (*Marcu 1*: *15*), noi am putut, ca şi familie, să fim martori ai începutului reabilitării sale.

CUM REABILITEAZĂ OAMENII UN PĂCĂTOS?

Acum, aflând că ridicarea unui frate sau unei surori care a păcătuit nu este un act opţional, îl întrebăm pe Dumnezeu: „Dar cum să realizăm reabilitarea lor?” Biblia e plină de instrucţiuni divine cu privire la acest subiect, deseori neglijat.

Mustrarea celui care a păcătuit este prima instrucţiune a lui Dumnezeu. Aşa cum El l-a trimis pe Natan să-l mustre pe David, la fel trimite oameni şi azi. Uneori El ne trimite un Natan în vieţile noastre, alteori ne cheamă pe noi să fim Natan.

Când Natan i-a spus lui David că nu a păcătuit numai faţă de Urie, dar că a dispreţuit cuvântul Domnului făcând ce este rău înaintea ochilor Săi, David a exclamat: „Am păcătuit împotriva Domnului!” (2 *Samuel 12*: *13*) Apoi David, acceptând mustrarea lui Natan, a întreprins primii paşi spre reabilitare.

Cât este de important să îi ascultăm pe cei pe care Dumnezeu ni-i trimite! Iisus, în *Luca 16*: *19 – 31*, le-a spus celor care îl urmau istoria unui om bogat care striga din

locul său de chin după moarte, implorându-l pe Avraam să-l trimită pe Lazăr înapoi pe pământ pentru a-i avertiza pe fraţii lui să se pocăiască. Dar Avraam le răspunde: „Nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva dintre morţi”. (*Luca 16*: *31*)

Pavel, dând instrucţiuni despre felul în care să procedăm cu un frate sau o soră căzuţi în greşeală, încheie astfel: „Să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci să îl mustraţi ca pe un frate”. (2 *Tesaloniceni 3*: *15*)

Iisus le spune ucenicilor Săi în *Luca 17*: *3*: „Luaţi seama la voi înşivă! Dacă fratele tău păcătuieşte împotriva ta, mustră-l!” Aşadar, primul pas în procesul ridicării unui frate sau a unei surori care a păcătuit este mustrarec sau atenţionarea.

Reabilitarea prin iertare. Mustrarea fratelui în cauză nu este singuru’ lucru pe care trebuie să îl facem pentru a-l ridica. Iisus continuă observaţi: Lui referitoare la mustrare cu următoarele cuvinte: „Şi dacă-i pare rău iartă-l!” (*Luca 17*: *3*)

Procesul de reabilitare îi impune celui care ridică să îl ierte pe cel care este ridicat. În lipsa iertării autentice, întregul proces va fi o prefăcătorie; nesinceritatea celui care reabilitează va fi percepută de îndată de cel care speră să fie reabilitat.

S-ar putea ca pasul iertării în reabilitarea păcătosului să fie cel mai greu de făcut. Uneori avem sentimente de respingere faţă de persoana care este reabilitată, sentimente adânci, nerezolvate, de genul „el/ea nu merită să fie iertat (a) şi ridicat (a) după acel păcat îngrozitor”. Însă nu putem să începem reabilitarea unui păcătos care s-a pocăit decât după ce l-am iertat.

Am fost martora suferinţei unui prieten apropiat, când soţia lui s-a implicat într-o legătură amoroasă cu un prieten de familie comun, ca într-un final să îşi părăsească soţul şi copiii. Apoi a venit vremea reconcilierii, când soţul a reprimit-o în cămin. Într-o zi m-am întâlnit cu soţul respectiv, din întâmplare. Plin de emoţie şi cu ochii în lacrimi, el a zâmbit, arătându-mi un pasaj din Biblie. „Uite

ce mi-a dat Domnul! Vezi, îmi spune cum să o iert. Şi, doamna Christenson, aşa am făcut! Am iertat-o!” Ce minunat e să văd acum, la câţiva ani după acea întâmplare, că această căsnicie şi soţia rătăcitoare sunt deplin şi minunat reabilitate!

În lucrarea mea cu persoana pe care Dumnezeu mi-o dăduse pentru reabilitare, mi-a fost cel mai greu să ascult, **într-**o după-masă, când aceasta pur şi simplu a explodat, mărturisi**ndu-**mi că eu eram acea prietenă împotriva căreia ea păcătuise. Cu toate că aflasem acest lucru cu ani în urmă, a existat acea stare de negare a realităţii. În ciuda faptului că o iertasem cu adevărat atunci când se întâmplase, reauzirea detaliilor urâte mi-a creat o stare de şoc. Numai Dumnezeu m-a ajutat să rămân fermă pe poziţia iertării anterior acordate; nu am simţit în acea zi nici măcar o singură umbră de neiertare în inima mea.

În ultimii zece ani, în cursul seminarelor noastre despre iertare, am văzut efectiv sute de căsnicii reabilitate şi smulse din ghearele divorţului datorită actului iertării partenerului de viaţă.

Ridicarea la nivelul de deplină utilitate în împărăţia lui Dumnezeu este posibilă numai după ce creştinii implicaţi îl iartă pe cel care se pocăieşte, fie că acesta e conducător sau doar membru în biserică. Stăteam şi o ascultam **într-**o zi pe o lideră creştină în timp ce îmi povestea despre circumstanţele triste pe care le avea acasă. Fiica ei de paisprezece ani avea să dea naştere în curând unui copilaş conceput în urma unei relaţii avute cu directorul lucrării cu tinerii al bisericii respective – care era însurat şi tată, la rândul lui. El venise odată la ei acasă pentru a o consilia pe fată, după care o duse apoi în dormitor şi o lăsă însărcinată.

Distrus, el **s-**a pocăit adânc înaintea lui Dumnezeu, a venit în faţa bisericii cerând iertare şi a făcut în mod perseverent tot ce i-a stat în putinţă pentru a îndrepta lucrurile faţă de familie şi de fată.

Cu puţină vreme în urmă, bărbatul trecu pe la casa fetei pentru a vedea cum se simte. Mama mi-a relatat apoi

cuvintele incredibile pe care i le-a adresat acestuia: „Ai o educaţie teologică şi ai fost chemat de Dumnezeu să îl slujeşti tot restul vieţii. Acum, dacă cumva Satan îi va determina pe oameni să îţi spună că ai pierdut dreptul de a-L mai sluji pe Dumnezeu din cauza groaznicului păcat înfăptuit, să te uiţi direct în ochii lor şi să le zici: «O, dar până şi mama ei m-a iertat!»”.

Un administrator cu înaltă calificare a fost angajat de către o facultate creştină, dar la scurt timp a fost concediat la insistenţa comitetului de conducere a instituţiei, din cauza unui act imoral din trecut. Cu toate că se pocăise adânc înaintea lui Dumnezeu, a soţiei şi a bisericii, fiind iertat şi reprimit de toţi, membrii comitetului au rămas sceptici şi inexplicabil de protectori faţă de reputaţia şcolii lor şi a posibilelor influenţe negative asupra studenţilor. În ciuda faptului că el îşi schimbase definitiv stilul de viaţă, nu i **s**-a oferit oportunitatea de a fi reabilitat în lucrare.

Câţi creştini, dăruiţi de Dumnezeu pentru lucrarea împărăţiei Sale, îşi folosesc darurile şi talentele în lume, după ce au păcătuit, deoarece creştinii refuză să îşi facă partea lor în ascultarea poruncii lui Dumnezeu de a ierta şi a ridica, cu toate că persoana care a greşit, a trecut prin etapele pocăinţei, reconcilierii şi îndreptării?

Reabilitaţi prin ceea ce suntem. Nu este important numai ceea ce spunem, ci şi ceea ce suntem în relaţia noastră cu Dumnezeu în cadrul reabilitării umane a celor care au păcătuit şi **s**-au pocăit. Cei care sunt în proces de ridicare vor intui ceea ce suntem noi, mult mai mult decât ceea ce le vom spune. Credinţa şi încrederea noastră neclintită în Dumnezeu; străduinţa noastră de a fi sfinţi, în ciuda circumstanţelor nefavorabile în care trăim sau a persoanelor cu care venim în contact; o atitudine victorioasă asupra vieţii; un duh frumos de blândeţe care ne caracterizează întreaga fiinţă – acestea vor ajuta la ridicarea păcătosului.

Le-am observat pe toate acestea în mama mea – una din cele mai mari restauratoare pe care Dumnezeu le-a

pus pe pământ. O credinţă nezguduită, copilărească în Dumnezeu, indiferent de calamităţile vieţii ei; niciodată nu a şovăit în credinţa ei, reabilitând pe diferitele rude care i-au greşit şi pe tatăl meu, care **s-**a pocăit în cele din urmă; acestuia, mama mea i-a purtat de grijă cu gingăşie în ultimii lui ani de viaţă, bolnav fiind şi ţintuit la pat!

De fapt, **s-**a întâmplat că tocmai **într-**o perioadă în care căutam intens sfinţenia lui Dumnezeu pentru mine însămi şi mă rugam pentru trezire spirituală, cea pe care o reabilitam a spus: „M-am uitat la tine cum te străduiai să fii sfântă şi am realizat că nu mă calific spiritual să fiu parte a trezirii spirituale. Acest fapt m-a determinat să nu mai pot face faţă propriei mele înşelări – şi m-a condus în final spre mărturisire”.

*Reabilitează, rugâ***ndu-***te pentru cel care a păcătuit*. Rugăciunea este cel mai puternic lucru pe care îl putem face pentru a-l ridica pe păcătos. De ce? Deoarece prin ea, Dumnezeul universului întinde mâna şi îi oferă reabilitarea Sa atotputernică celui care a păcătuit şi **s-**a pocăit.

Totodată, vor exista momente, când vina şi remuşcarea vor fi adânc resimţite, şi când păcătosul va fi incapabil din punct de vedere spiritual şi emoţional să se roage pentru sine; atunci rugăciunile noastre vor fi singurele rugăciuni existente. De asemenea, vor exista momente când rugăciunea va fi singurul lucru pe care îl vom putea face.

Totuşi, aceasta înseamnă rugăciune *pentru* şi nu *despre* cel care a greşit. Iisus i-a îndemnat pe ucenici în *Matei 5*: *44*: „Rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc”. Este destul de uşor să te rogi *despre* persoana pe care o reabilitezi, însă mijlocirea sinceră *pentru* ea necesită mult mai mult de atât. Putem experimenta o adevărată agonie a sufletului, rugâ**ndu-**ne pentru aceştia. Mijlocind *pentru* creştinul păcătos, pătrundem realmente în lucrarea în care Cristos însuşi este implicat acum la dreapta Tatălui.

După ce a fost martorul multor păcate ale poporului ales al lui Dumnezeu, profetul Samuel le-a zis acestora:

„Departe iarăşi de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!” (J *Samuel 12*: *23*)

Acest lucru este valabil şi în cazul creştinilor „duhovniceşti” chemaţi de Dumnezeu pentru a-i ridica pe fraţii şi surorile care au păcătuit.

Aradam Tedia, a cărui evadare din Etiopia a fost relatată în ediţia din decembrie 1983 a revistei Reader's Digest, îmi zâmbea la sfârşitul seminarului *să pierzi şi totuşi să câştigi*, ţinut la Washington, D.C. După ce majoritatea prietenilor săi fuseseră executaţi sau închişi, neavând dreptul de a se apăra, şi în urma propriei sale eliberări din puşcărie, acest fost preşedinte al Tribunalului Suprem Etiopian al Locuitorilor Urbani şi şef al Comisiei de Consolidare a Proprietăţilor, a fugit din ţara sa. **S-**a strecurat printre gloanţele inamice şi câmpuri minate timp de cincisprezece zile. Epuizâ**ndu-**şi proviziile de apă şi hrană a reuşit cumva să treacă graniţa etiopiană şi să ajungă apoi în America. Vizibil emoţionat, el mi-a spus după seminar: „Astăzi am învăţat să iert – cu toate că ei mi-au luat absolut tot ce mi-a aparţinut vreodată. Şi”, a adăugat el, „Dumnezeu mi-a arătat că El va face ca toate acestea să lucreze înspre binele meu”.

Însă întâlnirea emoţionantă cu Aradam a venit după un an, când ne-am întâlnit la simpozionul internaţional *Frison Fellowship* la Queen's University din Belfast, Irlanda de Nord. După expunerea mea şi participarea tuturor la rugăciunea „pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc”, Aradam a venit după mine la lift cu paşi grăbiţi. „Acum am făcut totul! Am reuşit! Azi am fost în stare să mă rog *pentru* ei!”, mi-a spus el radiind de bucurie.

Adevărata *rugăciune pentru* un păcătos trebuie făcută cu dragoste, nu doar din**tr-**o preocupare umană sau obligaţie creştină. Noi ne putem ruga *despre* ei fără să-i iubim. Dar rugăciunea *pentru* ei necesită înlăturarea sentimentelor şi drepturilor noastre din mintea noastră şi focalizarea în rugăciune doar asupra nevoilor lor. Cu cât am fost mai adânc răniţi, cu atât tendinţa este de a ne ruga

despre ei şi nu *pentru* ei. Iisus însă a zis: „Dar Eu vă spun vouă, care Mă ascultaţi: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, rugaţi-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi”. (*Luca 6*: *27 – 28*)

Rugândunne împreună cu cel care a păcătuit, se pot înfăptui progrese mari în reabilitarea acestuia. De ce? Petrecem astfel timp împreună, interacţionând cu Restauratorul Suprem, Tatăl nostru din ceruri, şi nu oferind sau exersând consilierea umană, care poate sau nu să fie corectă şi la timp. Răspunsurile Lui sunt întotdeauna adevărate, potrivite exact în timp şi perfect adecvate fiecărei circumstanţe.

Orele preţioase pe care le-am petrecut în rugăciune împreună cu acea prietenă pe care o reabilitam, au fost, de departe, cel mai rodnic efort din toate cele depuse de mine. împreună am zăbovit în prezenţa Lui sfântă. Ce dulce a fost să ne deschidem inimile amândouă înaintea Iubitului sufletelor noastre şi să simţim învăluirea dragostei Sale şi susţinerea braţelor Lui puternice.

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la această rugăciune unită? Reabilitarea venită din partea Lui pare pur şi simplu că se revarsă – uimitor – nu doar peste cel care este ridicat, dar şi peste cel care ridică.

Reabilitează prin dragoste, nu prin legalism. Reabilitarea celui care se pocăieşte este legată în foarte mare măsură de dragostea noastră faţă de acea persoană. Dacă urmăm instrucţiunile biblice cu un legalism rigid, acest lucru va fi sesizat de către persoana respectivă, iar încercările noastre de a reabilita se pot solda cu respingere. Dar dacă iubim persoana sincer şi altruist, acţiunile şi atitudinile noastre vor fi automat unele de sprijin şi reparare.

În acest punct s-ar putea să zici: „Dar nu prea îl iubesc pe cel care a păcătuit. Cum pot să am dragostea pe care mi-o cere Dumnezeu?”

În cazul în care cineva ne-a îndurerat, unul din exerciţiile cele mai eficiente din cadrul seminarelor *Ce se*

întâmplă când ne rugăm a fost rugăciunea noastră pe baza formulei scripturale din *2 Corinteni 2*. Deşi noi o studiem din perspectiva responsabilităţii celui care a fost afectat, nevoile celui care a greşit sunt, de asemenea, avute în vedere în această porţiune a Scripturii. După ce am iertat şi am promis să-l mângâiem pe păcătos (pentru ca să nu fie copleşit de prea multă mâhnire), noi promitem apoi să-l asigurăm de dragostea noastră faţă de el sau ea.

Desigur, suntem conştienţi că nu este posibil să promitem ceva ce nu avem; aşa că, în rugăciune, îi cerem lui Dumnezeu să ne dea acea dragoste pe care doreşte El să o nutrim. Apoi aşteptăm în linişte în urma rugăciunii, simţind dragostea venind din partea lui Dumnezeu. Şi ea vine! Aşa că, dacă nu ai prea multă dragoste faţă de acel păcătos pe care îl ridici, puncte pe genunchi – şi aşteaptă până când Dumnezeu ţi-o dă.

Atunci când cel care este reabilitat este iubit cu adevărat, el sau ea răspunde de regulă la acea dragoste şi începe la rândul său să ne iubească şi, ce e cel mai important, să se iubească din nou pe sine.

CUM ÎL RESTAUREAZĂ DUMNEZEU PE CEL CARE A PĂCĂTUIT?

Oamenii, în cel mai fericit caz, pot doar crea mediul în care Dumnezeu să lucreze la reabilitarea sufletului. Restauratorul, în ultimă instanţă, este, desigur, Dumnezeu. Lucrarea completă de restaurare vine pe măsură ce El răspunde cererilor celui care a greşit, după cum a exclamat, în final, prietena pe care o restauram: „Tată, înalţă-mi sufletul!"

Această rugăciune trebuie să o urmeze pe cea de pocăinţă, deoarece un suflet iertat nu este tot una cu unul ridicat. Un suflet iertat este cel reconciliat cu Dumnezeu, dar **s**-ar putea să mai fie încă mult de restaurat.

Dumnezeu foloseşte Scriptura pentru a răspunde rugăciunilor de reabilitare. „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul". (*Psalmul 19*: *7*)

În versetul biblic: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte,

să dea înţelepciune în neprihănire” (2 *Timotei 3*: *16*), cuvântul „să îndrepte” înseamnă „a restaura (readuce) la o stare integră, dreaptă”. Dumnezeu restaurează prin Scriptură.

Prietena pe care o reabilitam ştia teoretic din *1 Ioan 1*: *9* că „dacă ne [noi, creştinii] mărturisim păcatele, El [Dumnezeu] este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire”, dar prietena mea se lupta de ani de zile încercând să accepte iertarea, făcând tot ce-i stătea omeneşte în putinţă pentru a se asigura de aceasta. După ce mi s-a confesat, timp de două luni ea încă s-a mai chinuit în legătură cu iertarea efectivă din partea lui Dumnezeu. Însă realitatea iertării a venit în mod dramatic prin Biblie.

Psalmul 32 a fost acela care a eliberat-o pe prietena mea. „Uită-te aici!”, a exclamat ea şi am început să citim împreună, rar:

„Ferice de cel cu fărădelegea iertată şi de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea, şi în duhul căruia nu este viclenie!” (v. 1 – 2)

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune Apoi Dumnezeu a redat atât de fidel imaginea vieţii prietenei mele:

„Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii”. (v. 3 – 4)

Dar victoria era acolo:

„Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: «îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!» Şi Tu ai iertat vina păcatului meu”. (v. 5)

Apoi versetul 11 i-a adus prietenei mele bucuria siguranţei:

„Neprihăniţilor, bucuraţi-vă în Domnul şi veseliţi-vă! Scoateţi strigăte de bucurie, toţi cei cu inima fără prihană!”

Iertată! Reabilitată la starea de neprihănire!

Bucuroasă!

Patru luni mai târziu, Dumnezeu i-a dat prietenei mele un cuvânt: „Căci Tu eşti bun, Doamne, gata să ierţi, şi plin de îndurare cu toţi cei ce Te cheamă”. (*Psalmul 86*: *5*) Pe marginea Bibliei mele am notat: „Prietena mea a deschis aici astăzi şi a luat aceste cuvinte ca pe o promisiune personală!”

Aşadar, Dumnezeu foloseşte cu putere Cuvântul Său cel scris, Biblia, pentru a răspunde rugăciunilor pentru reabilitarea celor care au greşit, atât rugăciunilor personale, cât şi celor de mijlocire.

IARTĂ-TE PE TINE!

Păcătosul iertat trebuie să accepte iertarea lui Dumnezeu. Deseori Dumnezeu. Se face auzit: „Te-am iertat. Nu Mă laşi să te conduc în minunata sală a iertării?” O sală umplută de mireasma iertării divine. Parfumul ei este surprinzător de plăcut întregii fiinţe. Ea satură, cuprinde şi învăluie, îndepărtând complet orice urmă a păcatului. Însă răspunsul depinde de noi.

O tânără care avusese un avort, se căsătorise ulterior şi încercase ani de-a rândul să rămână însărcinată. După teste medicale şi experimente complexe, concluzia finală a fost – sarcină imposibilă. În adâncul disperării ea plânse: „Am omorât singurul copilaş pe care l-am avut!” Ce tragic să nu poţi accepta iertarea lui Dumnezeu atunci când există pocăinţă reală. Ce trist să nu mai fi capabil de a te plimba cu Dumnezeu prin răcoarea grădinii – iertat.

Dumnezeu nu-l poate reabilita pe păcătos atâta timp cât acesta nu acceptă iertarea Sa. Ginerele meu, Skip, a spus-o astfel: „După ce Dumnezeu te-a iertat şi tu te-ai dus la fratele tău, dacă nu te poţi ierta pe tine însuţi, tu îţi impui nişte standarde mai înalte decât cele ale lui Dumnezeu”.

Cel mai mare duşman al reabilitării **s**-ar putea să fim noi înşine. Reabilitarea completă poate veni în viaţa păcătosului pocăit doar în momentul în care autoaversiunea şi uneori chiar atitudinea paranoică sunt înlocuite cu acceptarea plină de dragoste a lui Dumnezeu.

O ascultam pe văduva unui pastor proeminent care, după ce a păcătuit cumplit, s-a sinucis. „După ce s-a pocăit adânc, copiii şi eu l-am iertat, biserica l-a iertat, Dumnezeu l-a iertat – dar...” oftă ea cu capul plecat, „el nu s-a putut ierta”.

CE-AR FI FOST DACĂ...

Când am înfăptuit un păcat devastator în viaţă, noi zicem: „O, dacă nu l-aş fi făcut! Cum aş fi fost acum, câte nu aş fi realizat dacă nu aş fi păcătuit?” Acestea sunt cuvinte amare care îl chinuie pe păcătosul care se pocăieşte, un aparent nesfârşit „Ce-ar fi fost dacă...” al sufletului.

Putem fi siguri: păcatul are consecinţe cu care va trebui să trăim. „Căci cine umblă cu strâmbătate, îşi va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; şi nu se are în vedere faţa omului”. (*Coloseni 3*: *25*) Din nou, în *Galateni 6*: *7* ni se spune: „Nu vă înşelaţi, Dumnezeu nu. Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va şi secera”.

Va apărea inevitabila consecinţă a păcatului – relaţii rupte, trupuri distruse, un copil în afara căsătoriei, ani pierduţi, mâncaţi de lăcuste. Acestea le vom avea cu noi pentru totdeauna.

Un tânăr slăbuţ şi şovăitor care ajunsese la Cristos după ani de dependenţă grea de droguri, a venit la mine cu ocazia unei convenţii de tineret şi mi-a spus cu mare dificultate în exprimare: „Doamnă Ev-elyn, d-d-dumneata chiar m-ai a-a-ajutat astăzi”. Apoi mi-a mărturisit durerea sufletului său pentru trupul şi mintea ologite pentru tot restul vieţii. „O, dacă...!”

L

Un pastor care s-a pocăit, a întrebat: „Voi mai putea să beneficiez cândva din nou de încrederea celorlalţi?”

David, deşi iertat de Dumnezeu, a plătit preţul păcatului său împotriva Batşebei şi a soţului ei. Dumnezeu i-a spus că nou-născutul va muri – şi aşa s-a şi întâmplat (2 *Samuel 12*: *10 – 14*). De asemenea, lui David nu i-a fost îngăduit să construiască templul, iar familia sa a trebuit să

trăiască sub spectrul sabiei de atunci încolo. În pocăinţa sa adâncă, David, probabil, **s-**o fi gândit de multe ori „O, *dacă*...! *Dacă nu aş fi făcut*...!”

NUMAI DUMNEZEU REABILITEAZĂ SLUJIREA

În mod minunat, atunci când noi plângem: „O, dacă...!”, Dumnezeu răspunde cu un „deoarece”. „Acum, deoarece ai fost iertat, Eu pot să îţi reabilitez slujirea”.

David, în urma pocăinţei sale, a descoperit un cuvânt foarte important **–** *atunci*. *Psalmul 51* ne spune că şi**-**a recunoscut păcatul, **s-**a pocăit adânc de el, L**-**a implorat pe Dumnezeu să zidească în el o inimă curată şi L-a rugat să îi redea bucuria mântuirii. „*Atunci*”, zice David, „voi învăţa căile Tale pe cei ce le calcă şi păcătoşii se vor întoarce la Tine”. (*Psalmul 51*: *15*) Slujire reabilitată!

Şi **–** incredibil **–** Dumnezeu a folosit totuşi genealogia acestui păcătos pocăit şi reabilitat pentru a**-**L aduce pe Mesia, Iisus! Noul Testament începe cu aceste cuvinte: „Cartea neamului lui Iisus Cristos, fiul lui David, fiul lui Avraam”. (*Matei 1*: *1*)

Totuşi, trebuie să menţionăm că nu avem cum să ştim ce lucruri glorioase avusese Dumnezeu în plan pentru David dacă nu ar fi păcătuit. C.S. Lewis, în nuvela sa *Perelandra*, spune astfel: „Indiferent ce faci, El îl va transforma în bine. Dar nu va fi binele pe care El îl avea pregătit pentru tine dacă L**-**ai fi ascultat. Acela este pierdut pentru totdeauna.”[10] Nu vom şti niciodată cum **s-**ar fi derulat viaţa lui David dacă nu ar fi existat acel cumplit păcat.

Mulţi oameni îmi zic: „Dumnezeu nu mă va mai putea folosi vreodată din cauza păcatului acela groaznic pe care l**-**am comis”. Însă Dumnezeu nu doar că iartă acolo unde este pocăinţă veritabilă, ci El totodată poate restaura statutul şi poziţia cuiva în împărăţia Sa. Vom putea fi curăţiţi din nou pentru slujire sfântă.

Dar să nu pierdem din vedere că numai Dumnezeu este Acela care decide dacă şi ce slujire va restaura. Noi

---

10 C.S. Lewis, Perelandra, 1954, de Clive Staples Lewis (New York: Macmillan Co.,1958), 125.

oamenii nu avem nimic de-a face cu faptul că Dumnezeu îl recheamă pe un om. Noi putem să îl angajăm pe om **într**-o funcţie nouă, poate chiar să îi redăm statutul deţinut anterior, dar numai Dumnezeu este Acela care alege să reverse din nou puterea şi binecuvântarea Sa peste omul respectiv. Decizia îi aparţine lui Dumnezeu – nu nouă.

Petru este un exemplu elocvent al unuia a cărui slujire a fost restaurată de către Dumnezeu după o păcătuire gravă. După ce **s**-a lepădat de Domnul său în noaptea în care Iisus a fost vândut, Petru a ieşit afară şi a plâns cu amar. Cuvintele: „O, dacă nu aş fi **făcut**-o!” probabil că **s**-au repetat de multe ori printre lacrimi. Probabil că Petru era convins că slujirea lui pentru împărăţia Domnului se încheiase.

Ce durere sufletească enormă o fi simţit Petru în acea zi, pe malul mării, după înviere, când Iisus l-a întrebat de mai multe ori: „Mă iubeşti?” Dar ce confuzie şi apoi ce licăr de speranţă **s**-au născut în lăuntrul lui când Iisus i-a spus: „Paşte mieluşeii Mei”. (*Ioan 21*) în suferinţa lui, se prea poate că Petru nu a putut cuprinde măreţia reabilitării pe care a **făcut**-o Iisus slujirii sale.

El a fost reabilitat în slujire – a putut ţine fruntea sus, paşii i **s**-au înviorat, imaginea de sine i-a fost restaurată şi, cel mai important dintre toate – a avut o slujire rodnică pentru Dumnezeu.

DAR CINE ÎL RIDICĂ PE CEL CARE RIDICĂ?

În profunzimea lucrării de reabilitare a unui păcătos pocăit, ce se întâmplă când cel care ridică exclamă **într**-un final: „O, Tată, pe mine cine mă ridică?”

Poate că am fost făcuţi de ruşine de stilul de viaţă al copilului nostru adolescent, am fost sfâşiaţi de partenerul de căsnicie care a căutat păşuni mai verzi sau am fost umiliţi de cineva iubit în Cristos care pătează numele Lui sfânt şi pe al nostru. Oare. Se aşteaptă Dumnezeu să îl reabilităm pe acesta fără ca El să se îngrijească şi de nevoile noastre?

Întrucât „cel duhovnicesc”, căruia i se porunceşte în *Galateni 6*: *1* să se ocupe de reabilitare, este, probabil, cel

care a fost profund afectat de păcătos, se pune întrebarea: „Cine îl ridică pe cel care ridică?”

CEL CARE RIDICĂ ESTE DUMNEZEU

Îmi reamintesc cum m-am rugat şi am ridicat persoana pe care mi-a dat-o Dumnezeu spre reabilitare timp de nouă luni. Dar atunci când brusc am aflat detaliile păcatului îndreptat împotriva mea, am simţit o rană adâncă, sfâşietoare în lăuntrul meu. Continuând apoi lupta încă un an în cadrul procesului de reabilitare, povara părea să devină insuportabilă. Mi-am plecat capul şi am suspinat: „O, Doamne, cine mă ridică pe mine?”

Răspunsul lui Dumnezeu mi-a umplut imediat mintea. „Este *Psalmul 23*”, îmi spuse El. Siguranţa mi-a pătruns în suflet. Acolo scria: „*El* îmi înviorează sufletul!” Dumnezeu!

Ridicarea, înviorarea celui care ridică, a reprezentat intenţia originală a lui Dumnezeu atunci când ne-a indicat să îl reabilităm pe cel căzut, înainte de a ne spune să îl ridicăm pe acesta, în *Galateni 6*: *1*, El ştia deja că aceasta va cuprinde şi lucrarea Sa de ridicare a noastră – a celor care ridicăm la rândul nostru. Surprinzător, „să îl ridicaţi” este la timpul prezent continuu în greceşte, sugerând un posibil proces de lungă durată, nu doar o acţiune făcută o dată pentru totdeauna.

Apoi, în încheierea acestei porţiuni din Scriptură despre ridicare, Dumnezeu oferă o promisiune. Inima mi-a săltat de bucurie citind: „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală”. (*Galateni 6*: *9*)

Este admirabil şi extrem de folositor dacă păcătosul pocăit petrece timp şi depune efort încercând să se achite faţă de cel care a greşit. Bunătatea, mulţimea cuvintelor şi a faptelor amabile menite să îndrepte suferinţa cauzată, sunt minunate şi ajută aşa de mult. Însă golul lăuntric pe care îl simţim în urma loviturii primite nu poate fi reparat pe deplin decât de către Dumnezeu. Numai Dumnezeu poate umple vidul devastator lăsat de ruptura relaţiilor cu copiii, rudele şi prietenii şi de încălcarea jurămintelor de căsătorie. Doar Dumnezeu poate restaura *sufletul*.

NEVOILE CELUI CARE RIDICĂ

Ridicarea unui om care a păcătuit poate fi un proces extrem de epuizant. Cooperarea împreună cu acesta, rugăciunea împreună cu el sau susţinerea sa emoţională, îl poate lăsa pe cel care ridică stors din punct de vedere emoţional şi chiar fizic. **S-**ar putea să nu ne mai rămână nicio resursă prin care să facem faţă.

Imaginea de sine a celui care ridică poate că a fost profund afectată, mai ales dacă i-au fost chestionate abilităţile sale de părinte sau conducător sau dacă el sau ea nu mai sunt „numărul 1" în ochii partenerului de viaţă. Sau, poate, unuia i se va părea că nu mai e bun de nimic atunci când, indiferent cât de mult **s-**ar strădui, păcătosul nu îi va îngădui să îl reabiliteze, întrebarea chinuitoare: „Unde am greşit?" va părea fără răspuns. Aşadar, cine îl ridică pe cel care ridică?

Totodată, mulţi oameni tind să ignore sau chiar să nu fie conştienţi de înviorarea de care are nevoie cel care reabilitează. Doare atunci când oamenii laudă progresul celui care este ridicat, dar ignoră sudoarea, efortul şi lacrimile pe care le-am investit în reabilitarea acestuia. Doar câtorva le pasă de orele, zilele şi poate anii pe care i-am petrecut ţinând acel cap deasupra apei – încercând noi înşine să supravieţuim. Nici nu par să observe rănile adânci care ne-au fost făcute, mai ales dacă *părem* puternici şi ne „descurcăm de minune".

Alţi oameni văd probabil doar acele atitudini afişate în public de cel care este ridicat, pe când noi trebuie să suportăm, suferind în tăcere, schimbările de stare ale respectivului, depresiile sale, autoincriminarea, lupta cu recunoaşterea păcatului, lipsa de speranţă, poate chiar tendinţele de suicid. Alţii observă poate imaginea lor curajoasă în public, pe când noi suntem nevoiţi să suportăm colapsul lor inevitabil când ajung acasă. Deci, cine ne ridică pe noi?

Sau, poate chiar mai rău, să fii tu însuţi acuzat că ai fi cauzat problema celui pe care încerci să-l ridici, când de fapt noi cunoaştem adevărata cauză şi lipsa noastră de

vinovăţie. Dar datorită loialităţii noastre acerbe, noi îl protejăm pe cel pe care îl ridicăm şi nu ne vom apăra prin dezvăluirea faptelor sau a evenimentelor, chiar dacă în câteva cuvinte ne-am putea apăra reputaţia.

De asemenea, deseori, cel căzut nu vede decât nevoia sa proprie, neconştientizând vreo eventuală nevoie a celui care ridică.

Aşa că, cine îl ridică pe cel care ridică? Dumnezeu spune: „Eu îl ridic!"

ATUNCI CÂND CIRCUMSTANŢELE RĂMÂN NESCHIMBATE

Chiar dacă circumstanţele nu se schimbă, şi se întâmplă adesea aşa, Dumnezeu totuşi ne ridică.

„Dragă Evelyn", mi-a scris o participantă la seminar, „ajunsesem pur şi simplu la capătul puterilor mele. Nu mai puteam trăi în circumstanţele vieţii mele. Chiar eram gata să-mi pun capăt zilelor când am dat de cartea ta, *Doamne, schimbă-mă*! Mi-am pus la inimă acele principii, m-am întors spre cuvântul lui Dumnezeu – şi El m-a ridicat! Circumstanţele mele nu s-au schimbat, dar relaţia mea cu Dumnezeu, da. El m-a ridicat şi m-a umplut de bucurie!" Da, în ultimă instanţă, înviorarea celui care ridică trebuie să fie relaţia sa cu Dumnezeu.

„Soţul meu, care este doctor în psihologie", mi-a scris o altă participantă la seminar, „recomandă trei cărţi în consiliere; una dintre ele este *Doamne, schimbă-mă*! apoi le cere clienţilor ca să-l ţină la curent cu felul în care Domnul îi schimbă pe *ei*. Chiar dacă circumstanţele lor rămân neschimbate!"

O creştină drăguţă, care lucrează în televiziune, mi-a împărtăşit restaurarea ei incredibilă în urma sinuciderii soţului ei. Fusese un om inteligent şi un pastor de mare succes al unei biserici cu mii de membri. „Putea să predice în mod firesc mai bine decât mulţi alţii la un loc", spuse ea, „şi exact asta făcea când a căzut în păcat cu altă femeie".

Când şi-a dat seama că biserica sa, soţia, familia, tot ce învăţase şi pentru ce se pregătise şi lucrase erau distruse, a alunecat în prăpastia disperării. Şi, în final, în

loc să întreprindă paşii necesari şi să accepte iertarea lui Dumnezeu, el s-a sinucis.

„Noi toţi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a-l ridica", oftă ea trist, căutând înţelegere în privirea mea. „Dar nu a vrut să ne lase!" Ea însă L-a lăsat pe Dumnezeu să o ridice!

Cu toate că fusese zdrobită, această femeie frumoasă a fost în stare să se întoarcă spre Dumnezeu pentru a primi puterea care să o susţină atât pe ea, cât şi pe familia ei. Nu numai că a fost ridicată de Dumnezeu, dar acum ea are o lucrare naţională pentru persoane singure aflate în suferinţă. Când mama prietenei fiicei ei adolescente a cedat psihic şi a trecut printr-o cădere nervoasă în circumstanţe similare, fiica acestei femei de televiziune i-a mărturisit: „Mulţumesc, mamă, pentru că eşti o femeie evlavioasă!"

LASĂ-L PE DUMNEZEU SĂ FIE DUMNEZEU

Nu te aştepta ca alţii să-ţi fie singura ta sursă de reabilitare. Să nu depinzi de pastorul tău, de partenerul de viaţă, de familie sau de prieteni ca să-ţi umple orele tale de singurătate şi de gol apăsător. Lasă-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu în viaţa ta.

Cum pot să fiu înviorată din nou pentru a fi aceea care ridică cu dragoste, când din mine ies la suprafaţă atitudini de genul: „Mai degrabă mi-aş retrage mâna decât să mângâi", „Aş prefera să fug de el decât să merg alături de el" sau „Mai bine aş arunca prosopul decât să mă aplec să mai slujesc"? Cine poate să facă faţă acestor sentimente negative dinlăuntrul meu? Dumnezeu – pe măsură ce îmi înalţă sufletul!

Dă-l lui Dumnezeu o şansă. Petrece cu El cel puţin la fel de mult timp precum petreci cu alţii de care te agăţi pentru sprijin. O femeie al cărei soţ o părăsise m-a sunat săptămâna trecută pentru a-mi spune că este extrem de confuză din cauza tuturor indicaţiilor şi sfaturilor contradictorii pe care diverşi oameni i le furnizează.

„Nu mai vorbi cu oamenii o perioadă", i-am replicat. „În schimb ia-ţi Biblia şi citeşte până când îţi vorbeşte

Dumnezeu. Apoi opreşte-te din citit şi stai de vorbă cu Autorul acelei Cărţi – cu Dumnezeu. Vezi care ar fi sfatul şi mângâierea pe care le are El pentru tine. Astfel vei şti ceea ce este adevărat pentru tine şi corect de făcut în acest moment”.

OAMENII, DE ASEMENEA, ÎL RIDICĂ PE CEL CARE RIDICĂ

Dumnezeu, totodată, foloseşte oameni pentru a ne răspunde la rugăciunea: „Cine îl ridică pe cel care ridică?”

Oamenii pot juca un rol important în a-l reabilita pe cel care reabilitează, prin înţelegere, ascultare, susţinere şi timp acordat. Chiar dacă ei nu ştiu de ce ar avea nevoie de reabilitare cel care reabilitează, ei sunt deseori destul de sensibili faţă de cel rănit pentru a-i acorda sprijinul lor.

Biserica creştină ar trebui să fie un loc unde nu ignorăm, bârfim şi criticăm, ci unde îi ridicăm pe cei dragi ai noştri. Imediat după instrucţiunile de ridicare a păcătosului din *Galateni 6*: *1*, ni se spune „să ne purtăm sarcinile unii altora” (v. 2). Una din căile cele mai importante de a face aceasta este prin a ne dedica timp pentru a-i susţine pe alţii prin sprijinul şi purtarea noastră de grijă.

Am văzut biserica mea respectând acest îndemn atunci când membrii noştri **s-**au strâns în jurul unei soţii minunate care se lupta pentru a-l reabilita pe soţul ei rătăcitor. Uneori era o strângere de mână sau o atingere pe umăr, în timp ce ochii noştri se întâlneau spunând parcă: „Înţelegem”, „Suntem alături de tine până la capăt” sau „Fii tare!” Câteodată o ajutam cu o multitudine de lucruri mici şi mari, necesare pentru a-i umple clipele goale, timpul singuratic de rugăciune, lipsa conversaţiilor – sau chiar în întâmpinarea unor nevoi financiare.

Dar cel mai important mod prin care rudele şi prietenii îl pot ridica pe cel care ridică este acela de a se ruga pentru cel care se luptă. Şi în acest caz rugăciunea toarnă balsam pe răni, dă putere genunchilor slăbănogiţi şi curaj inimii care cade în leşin. **Într-**o zi sosi o scrisoare de la o femeie care mă întreba de ce o trezea Dumnezeu

noaptea pentru a se ruga pentru mine. O altă membră din lanţul de rugăciune al oraşelor gemene (Minneapolis şi St. Paul, n.tr.), pe care n-o întâlnisem niciodată şi care nu avea ştiinţă de ce fel de rugăciune aveam nevoie, îmi spusese că se trezea zilnic la ora 3 pentru a se ruga pentru mine. Deseori, am realizat foarte clar că fără rugăciunile lor eu nu aş fi reuşit. În urma unui prânz la Fort Worth, Texas, pe vremea când traversam perioada mea de pustiu spiritual, o fostă misionară în Coreea, care se părea că îmi detectase nevoia, m-a strâns în braţe şi mi-a spus că o să se roage pentru mine pe durata călătoriei mele spre casă. O, cât de mult am putut simţi acele rugăciuni pentru mine! Şi mi s-a părut că am făcut un pas mare înainte pe drumul propriei mele înviorări.

RĂSPUNSURILE LUI LA RUGĂCIUNILE NOASTRE

Probabil că cel mai minunat mod în care ne ridică Dumnezeu pe noi, cei care ridicăm la rândul nostru, este prin răspunsul pe care îl primim la propriile noastre rugăciuni după ajutor.

Mă rugasem: „Doamne, vindecă-mă!” timp de multe zile în care reabilitam o prietenă. Dar într-o sâmbătă dimineaţa, după o perioadă lungă de secetă în oraşul nostru şi apoi după două zile de ploaie proaspătă, şedeam pe terasa noastră şi îl rugam să mă vindece din nou. Aşteptam liniştită în prezenţă Să, în aerul acela curat şi plin de cântecele păsărilor, când, deodată, inima mea a început să plutească. Eram încântată, lăsând soarele să mă încălzească şi pe Fiul să-mi dea odihnă şi să-mi umple fiinţa. Ochii mi se umeziseră de lacrimi de dragoste şi recunoştinţă pentru Dumnezeu! îl simţeam cum mă inundă – la fel de real precum soarele cald de dimineaţă. Am şters o lacrimă de bucurie care începuse să-mi alunece pe obraz. Dumnezeu!

Acesta a fost doar unul din lunga serie de răspunsuri la prima mea rugăciune: „Doamne, cine mă va ridica acum pe mine?” Am învăţat însă că trebuie să îi permit să mă ridice. Aici avem de-a face cu o lege: viteza şi integritatea reabilitării mele depind de ceea ce îl las pe Dumnezeu să

facă în mine atunci când răspunde la această rugăciune.

Mai există un fel de rugăciune. Un membru al Sfintei Treimi. Se roagă pentru mine, cel care ridică**. Într-**o zi, în timpul meu de rugăciune, am simţit focul atacurilor Satanei şi eram epuizată emoţional. Apoi însă un zâmbet mi-a luminat faţa, de îndată ce mi L-am imaginat pe Iisus rugâ**ndu-**Se pentru mine – şezând acolo sus la dreapta Tatălui, mijlocind pentru mine! „Pentru că El trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei”. (*Evrei 7*: *25*) I-am mulţumit cu mare bucurie în inimă şi L-am rugat să continue cererea pe care a începu**t-**o în rugăciunea Sa de Mare Preot: „[Tată], să-i păzeşti de cel rău”. (*Ioan 17*: *15*)

DUŞMANUL REABILITĂRII

De ce **S**-a rugat Iisus acea rugăciune chiar înainte de a pleca de pe pământ? Şi de ce ne-a învăţat pe noi, ucenicii Săi, să ne rugăm: „[Tată]... izbăveşte-ne de cel rău” (*Matei 6*: *15*) în rugăciunea *Tatăl nostru*? Deoarece Iisus ştia cum avea să acţioneze duşmanul nostru Satan, încercând să nege voia lui Dumnezeu pe pământ la fel cum a încercat în cer, înainte ca Dumnezeu să îl şi dat afară. Lupta este una spirituală, pe măsură ce Satan doreşte să înăbuşe reabilitarea oferită de Dumnezeu.

Vor continua să vină momente când locuri, obiecte sau oameni le vor reaminti de păcatul comis, atât celui care ridică, cât şi celui care este reabilitat. Amintiri dureroase vor apărea brusc în minte atunci când vor trece pe lângă clădirea sau prin oraşul în care a avut loc păcatul sau când se vor întâlni dintr-odată, faţă în faţă, cu persoana cu care au fost părtaşi la păcat sau poate vor trece neobservaţi de către acea persoană – determinând o nouă apariţie a mâhnirii şi remuşcărilor.

Mi **s-**a întâmplat şi mie, am fost şi eu adâncită în răni vechi, iar prietena pe care o ajutam să se ridice era foarte mâhnită din cauza suferinţei pe care mi-o provocase. Ziua următoare, pe când discutam despre experienţa aceasta devastatoare, prietena mea m-a întrebat: „Cum te descurci cu aceste imagini ale trecutului? Cum se face că tu eşti victorioasă, pe când eu nu? Singura cale prin care eu una

pot să le fac faţă este ca **într-**un final să nu mă mai gândesc la ele. Sunt capabilă să mă chinui în remuşcări şi regrete mult de tot, până **într-**un moment în care mi le îndepărtez din minte **–** devenind foarte, foarte ocupată, umplâ**ndu-**mi mintea astfel încât să nu trebuiască să mă mai gândesc la ele”.

Cugetând asupra motivului, mi-am dat seama, dintr-odată, că eu avusesem victoria deja de a doua zi. Eu revenisem la o stare de pace şi chiar de bucurie **într-**un interval scurt. „Cred că diferenţa constă în faptul că, în loc să îmi alung sentimentele şi să le muşamalizez, eu mă ocup de ele”, am replicat eu. Când prietena m-a întrebat cum, i-am explicat paşii.

„În primul rând, recunoaşte sursa acelor imagini care îţi revin în memorie. Satan este duşmanul reabilitării. Ultimul lucru pe care îl vrea este ca acela care este prins în capcana unui păcat adânc să fie reabilitat. (Desigur că şi Dumnezeu are motive pentru care îţi aduce atenţionări şi învăţături prin intermediul amintirilor.)”.

„Aşa că, în loc să îmi ignor sentimentele”, am continuat eu, „mă retrag în cămăruţa mea de rugăciune. Ieri am petrecut o oră şi jumătate cu Domnul, rugâ**ndu-**mă pentru aceasta. Apoi am repetat rugăciunea de mijlocire a lui Iisus pentru mine: «Tată, izbăveşte-mă de cel rău, de Satan.»”.

„Următorul pas nu este rugăciunea”, am explicat, „ci o adresare către Satan. În baza credinţei neclintite în lucrarea încheiată a lui Iisus pe cruce şi a puterii sângelui Său, îi spun lui Satan că eu apelez la acest sânge împotriva lui. Îmi imaginez cum forţa irezistibilă a sângelui vărsat a lui Iisus se transmite prin fiinţa mea, trup şi minte, dislocâ**ndu-**l pe Satan şi îndepărtând toate influenţele lui de la mine.

Apoi îl rog pe Dumnezeu să mă ierte de toate gândurile mele negative şi de toate situaţiile când i-am permis celui rău să aibă întâietate în mintea mea, cedând atacurilor lui mentale”.

„Următorul pas este să îl rog pe Dumnezeu Duhul

Sfânt să mă umple cu Sine. Vidul care a fost creat în mine de faptul că Dumnezeu m-a golit şi m-a iertat, are nevoie să fie umplut cu El însuşi", am încheiat eu.

Şi Dumnezeu chiar face aceasta! Pace, gânduri pozitive, stabilitatea Lui în mine, asemenea unei stânci. Am victorie! Şi, incredibil, în mine este dragoste faţă de cel care a păcătuit împotriva mea – o dragoste înnoită, plină de putere şi chiar mai adâncă.

Elva Stump, o femeie de nouăzeci şi şapte de ani care a participat la seminarul nostru de la Lakeland, Florida, ne-a împărtăşit secretele ei pentru o astfel de viaţă lungă şi victorioasă. „Este vorba de *Romani 12*: *2*" ne-a zis ea. „L-am citat în fiecare zi din viaţa mea". Apoi ea a explicat: „Deoarece Iisus mă iubeşte şi eu îl iubesc pe El, eu doresc să păstrez plinătatea Duhului Sfânt. Mai întâi, Iisus mă ajută să îi iubesc pe toţi şi să mă rog pentru cei antipatici, pentru mântuirea lor. Apoi, El mă ajută ca să nu port pică sau să păstrez resentimente. Mărturisirea şi iertarea sunt obligatorii. În al treilea rând, El mă ajută să resping gândurile negative. Diavolul va folosi minţile noastre pe post de teren de luptă – dacă îi vom permite. Aşa că, respingeţi primul gând negativ. Cum reuşiţi asta? Disciplinaţi-vă şi lucraţi în această privinţă".

Aşadar, în loc ca Satan să mai râdă victorios pentru faptul că încă un creştin a dat faliment, el se retrage fără a mai avea prada în ghearele sale.

Iar împărăţia lui Dumnezeu avansează în continuare – restaurată, puternică şi cuceritoare – exact aşa cum a intenţionat-o Dumnezeu să fie. Aceasta nu se realizează fără luptă sau efort, ci doar atunci când copiii Lui îşi iau în serios mandatul din partea Domnului de a reabilita păcătosul care se pocăieşte – şi de a fi ei înşişi reabilitaţi!

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune „CA SĂ NU FII ŞI TU".

Există un avertisment pentru cel care reabilitează, în acea porţiune din *Galateni 6*, despre cel duhovnicesc care îl ridică pe cel care a căzut în păcat. În timp ce citeam Scriptura în cadrul unui seminar recent *Doamne, schimbă-*

mă, Dumnezeu m-a oprit asupra acestor cuvinte: „Ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu”. (v. 1)

„Doamne”, m-am rugat, „cercetează-mi inima ca să nu fiu şi eu ispitită. Cercetează-mă *înainte* ca să fiu ispitită. O, Dumnezeule, ce fel de ispită va fi? Cu siguranţă nu de acelaşi fel. Eu nu am avut asemenea gânduri niciodată. O, Doamne, ce fel de ispită?”

Apoi, şocată, am exclamat: „Oare acesta este răspunsul, în versetul 3? «Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înşală singur.» Păcatul mândriei? Să cred că sunt mai grozavă decât cea pe care o reabilitez? O, Doamne, iartă-mă! Am şi fost ispitită deja să mă consider mai mult decât ceea ce sunt”.

INVERSEAZĂ ACEASTĂ TENDINŢĂ

Discutând cu prietena mea despre personalităţi creştine naţionale şi chiar internaţionale din domeniul muzicii, literaturii şi al pastoraţiei care au căzut în păcat, am spus: „Ceea ce avem cu adevărat nevoie pentru a opri această tendinţă periculoasă a conducătorilor creştini de azi este ca unul dintre ei – unul dintre cei faimoşi – să se pocăiască în mod public. Poate la radio sau la televiziune sau poate **într-**o revistă naţională, să-i spună păcatului pe nume aşa cum este de fapt – păcat – şi să ceară comunităţii creştine să fie iertat sau iertată. Apoi să promită să facă tot posibilul pentru a răscumpăra întreaga încredere distrusă în modul lor de conducere”. „Poate dacă măcar unul din ei ar face-o”, am continuat eu, „ar da creştinilor o şansă de a respecta poruncile scripturale de a ierta şi a reabilita acel păcătos care se pocăieşte. Să ni se dea o şansă şi nouă, nu de a anula apariţiile lor în bisericile noastre şi nici concertele lor, nu de a lua jos de pe raft cărţile lor şi nici de a şterge programele lor de pe posturile creştine de radio şi televiziune – ci de a ierta, atunci când Dumnezeu iartă.

Aceasta ar da dreptul sutelor, miilor şi chiar milioanelor de oameni pe care aceştia îi conduc, de a vedea nu doar greşeala eroului sau eroinei lor prin păcatul

comis sau nevrednicia lor de a fi urmaţi, ci de a fi marţi exemplului curajos a ceea ce aşteaptă Dumnezeu din partea urmaşilor şi a ceea ce El face pentru ei atunci când aceştia păcătuiesc”.

Problema este că noi toţi avem înclinaţia de a dori să fim reabilitaţi 1 să plătim preţul. Ne aşteptăm să sărim de la păcatele noastre grosol direct înapoi în lucrare, părtăşie şi respect. Am ajuns să ne conving pe noi înşine că dacă ne rugăm: „Doamne, am păcătuit”, nu mai nevoie decât de reabilitare – pe când Dumnezeu insistă mai întâi aşi pocăinţei, reconcilierii şi restituirii.

ODIHNA

Uimitor, atunci când sunt respectate şi aplicate aceste instruct scripturale, iar luptele aparent nesfârşite şi suferinţele sunt de dome trecutului, rezultatul final al acelei reabilitări îl reprezintă odihna.

Însă doar după ce am ascultat şi am urmat toţi paşii pocăi reconcilierii şi restituirii, şi L-am lăsat pe Dumnezeu să ne restaurezi vom putea bucura de binecuvântarea finală – odihna: acea stare minu lipsită de orice vinovăţie, dezbinare şi apăsare. Numai după aceea putea să ne relaxăm bucuroşi **într-**o părtăşie neîntreruptă cu Dumn şi cu ceilalţi.

Procesul care produce duşmănie, mânie şi răni a fost inversat. Iar S înfrânt, se va retrage în spatele scenei, în timp ce Dumnezeu deşt cortina spre o nouă etapă în vieţile noastre – pace cu El, cu ceilalţi noi înşine. Reabilitaţi!

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Tată, învaţă-mă paşii Tăi în procesul de reabilitare. Ajută-mă să *analizez unde mă aflu în relaţiile mele cu ceilalţi. Conştientizează-mă de felul în care îi rănesc şi ajută-mă să corectez. Fă-mă un om care îi ridică pe cei ce au nevoie de mine. Ia suferinţele mele provocate de alţii şi – la timpul Tău şi prin metodele Tale – readumă la unitate perfectă cu aceştia şi la odihnă perfectă în Tine.*

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Acum, ascultă-mâl* ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune?

Ceea ce Dumnezeu aşteaptă întotdeauna să se întâmple **–** să-l fim *ascultători*.

După ce Dumnezeu a răspuns cererii noastre, fie că a **făcut-**o în mod emoţionant, derutant sau dificil pentru noi, următorul pas este ascultarea. Atunci când El răspunde prin**tr-**o poruncă, instrucţiune sau o uşă deschisă, EI Se aşteaptă din partea noastră la ascultare deplină. Trebuie să punem în practică ceea ce Dumnezeu ne**-**a spus în răspunsul Său. Iar ascultarea noastră faţă de răspunsul Lui la rugăciuni deschide orizonturi noi în viaţă. „Tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele”. (*Isaia 55*: *11*) Cel care vorbeşte este Dumnezeul universului, Acela pe care îl ascultă toate stelele, planetele, vremurile şi anotimpurile. Cel care a zis, şi universul a luat fiinţă. Cel care a rostit un cuvânt, şi marea **s-**a liniştit. Cel care a vorbit, şi cei morţi au înviat. Cel care aşteaptă deplină ascultare de cuvintele Sale.

Însă Dumnezeu nu ne constrânge să ascultăm de răspunsurile Sale la rugăciuni. El a dat fiecăruia dintre noi voinţă liberă, însoţită de privilegiul de a reacţiona după plac. Şi, surprinzător, deseori ignorăm, ne revoltăm, găsim scuze, refuzăm să ascultăm sau chiar râdem de unele răspunsuri pe care le primim din partea Lui. Acest lucru este uimitor dacă ne gândim că Acela care ne**-**a răspuns este atotînţeleptul Dumnezeu al universului.

Fiul meu, Kurt, **s-**a exprimat astfel: „E bine să înţelegem faptul că atunci când avem de**-**a face cu Marele Olar, calitatea vasului este determinată exclusiv de maleabilitatea lutului”. Abilitatea şi disponibilitatea noastră în calitate de lut de a asculta şi a ne lăsa formaţi de Dumnezeu, sunt cele care ne fac, **într-**un final, ceea ce suntem **–** şi ceea ce poate face Dumnezeu prin noi.

CE PIERZI?

Te**-**ai întrebat vreodată ce ai pierdut în viaţă din cauza unei reacţii greşite la călăuzirea lui Dumnezeu?

Ani de zile m-am întrebat ce au pierdut ucenicii lui Iisus în ziua învierii Lui din cauza neascultării. Cum

plănuise Iisus să revină în trupul Său înviat la acel grup mic de oameni, întristat şi deziluzionat? Oare ce reîntâlnire voioasă avusese El în gând pentru ei?

Oarecum, cred că Iisus plănuise o apariţie jubilantă şi victorioasă – care să transforme mâhnirea lor în bucurie instantanee. O celebrare în Galilea, mai degrabă decât o ascunzătoare în Ierusalim. Galilea – unde s-ar fi revelat viu şi învingător peste păcat şi moarte. Ce reuniune! Conducătorul lor crucificat, înviat din morţi – dintr-odată în mijlocul lor!

Iisus îi instruise de două ori pe ucenici să meargă în Galilea şi să se întâlnească cu El acolo; dar, din cauza reacţiei lor greşite la cuvintele Sale, ei au ratat ceea ce El avusese în plan pentru ei.

Prima dată, înainte de moartea Sa, Iisus le-a dat indicaţii despre locul unde va merge şi despre faptul că vor trebui să îl urmeze, zicâ**ndu-**le: „Dar după ce voi învia, voi merge *înaintea voastră* în Galilea”. (*Matei 26*: *32*, sublinierea autoarei) în loc să îl asculte după moartea Sa, reacţia lor la aceste indicaţii a fost să se ascundă de frică în spatele uşilor încuiate în Ierusalim, pierzând astfel reîntâlnirea planificată în Galilea.

A doua oară când ucenicii au avut o reacţie greşită, a fost în dimineaţa învierii, înainte ca Iisus să se fi arătat vreunuia dintre ei. Îngerul şi Iisus însuşi le-au trimis vorbă acestora prin femeile venite la mormânt:

„Dar îngerul a luat cuvântul şi a zis femeilor: «Nu vă temeţi; căci ştiu că voi căutaţi pe Iisus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat... Şi duceţivă repede de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că *El merge înaintea voastră în Galilea*; *acolo îl veţi vedea*.»... Ele au plecat repede de la mormânt cu frică şi cu mare bucurie şi au alergat să dea de veste ucenicilor. Dar iată că le-a întâmpinat Iisus şi le-a zis: «Bucuraţi-vă!» Ele s-au apropiat să-l cuprindă picioarele şi I s-au închinat. Atunci Iisus le-a zis: «Nu vă temeţi; duceţi-vă de spuneţi fraţilor Mei să *meargă în Galilea, acolo Mă vor vedea*.» „(*Matei 28*: *5 – 10*)

Marcu, în Evanghelia sa, ne spune că îngerul de la mormântul gol, chiar le-a reamintit femeilor de porunca lui Iisus: „Dar duceţi-vă şi spuneţi ucenicilor Lui, şi lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veţi vedea, *cum v-a spus*". (*Marcu 16*: *7*, sublinierea autoarei)

De data aceasta, reacţia greşită a ucenicilor a fost *necredinţa*. Luca ne spune: „Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme şi nu le credeau". (*Luca 24*: *11*) Cuvinte care le indicau că Iisus este viu! Cuvinte care le spuneau că încă mai puteau avea parte de reîntâlnirea din Galilea!

Aşa că Iisus a trebuit să acţioneze în consecinţă. Iar reuniunea care avea să aibă loc în Ierusalim era cu mult mai puţin decât ceea ce-şi dorise El pentru ei. Când Iisus a apărut în sfârşit în faţa lor, aceştia erau îngrămădiţi în spatele uşilor încuiate, „plini de frică şi de spaimă, ei credeau că văd un duh". (*Luca 24*: *37*)

De asemenea, după ce Iisus li **S**-a înfăţişat celor doi pe drumul spre Emaus, ei **s**-au grăbit înapoi să le spună şi apostolilor întristaţi. Dar Marcu ne relatează că nu i-au crezut nici pe aceştia. „În sfârşit [după ce **S**-a arătat femeilor şi celor doi], El S-a arătat celor unsprezece, când şedeau la masă; şi *i-a mustrat* pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat". (*Marcu 16*: *14*, sublinierea autoarei) Mustrare în loc de laudă!

Ce dezamăgit trebuie să fi fost Iisus. Revenirea Sa în mijlocul ucenicilor după moartea şi învierea Lui i-a umplut de frică, jale, plâns şi necredinţă. A trebuit să fie chiar mustraţi de învăţătorul lor iubit. Planurile Lui pentru cele mai măreţe momente din vieţile lor nu puteau fi împlinite din cauza refuzului lor de a crede şi de a asculta cuvintele Sale.

Poate că au existat pretexte pentru neascultarea lor – au uitat cuvintele lui Iisus, nu au înţeles de prima dată sau au fost prea mâhniţi pentru a gândi raţional. Dar chiar şi atunci când îngerpl le-a reamintit, trimiţându-le mesajul „cum *v-a spus*" prin femei, răspunsul lor a fost în continuare de necredinţă şi neascultare.

Apoi reacţia lor, atunci când însuşi Iisus le-a transmis un mesaj personal, a fost de nescuzat – necredinţă. Să fi fost lipsa lor de speranţă, durerea lor? Să fi fost felul în care le priveau pe mesagere – nişte femei care în vremurile acelea nu erau vrednice de a fi martore? Cu toate acestea, femeilor li s-a încredinţat atât de către înger, cât şi de către Iisus, mesajul „El a înviat” – cea mai importantă informaţie care s-a lansat vreodată pe planeta Pământ!

Da, singurii care nu au ratat impactul glorios al acelei prime sărbători a învierii au fost femeile şi cei doi pe drumul spre Emaus. Restul au pierdut cea mai mare oportunitate care s-a oferit vreodată umanităţii: o reuniune inimaginabilă cu conducătorul lor presupus mort – cu Domnul cel înviat şi triumfător! O, ce ar fi putut să fie!

Doar când ucenicii au mers, în cele din urmă, în Galilea, „în muntele unde le poruncise Iisus să meargă” (*Matei 28*: *16*), au primit poruncile pentru viitor – Marea Trimitere.

Mă întreb oare câte Galilei am pierdut eu? Pierdute din cauză că am fost îngrozită de perspectiva unei cruci, că am fost prea îndurerată pentru a vedea limpede sau am avut un fel nepotrivit de a-L privi pe Mesager, pe Domnul Meu. Ratate din cauza necredinţei, a neascultării. Ratate din cauza lipsei de reacţie la o instrucţiune minoră, aparent neimportantă, de genul: „Du-te în Galilea, acolo Mă voi întâlni cu tine”. O, ce prezent aş fi putut avea dacă toate reacţiile mele faţă de Domnul ar fi fost marcate de credinţă şi ascultare!

Ce pierzi din toate lucrurile avute în vedere de Iisus pentru tine? Bucurie, speranţă, pace? O umblare intimă cu Iisus? Părtăşie reînnoită cu El? Trăieşti asemănător ucenicilor – în disperare, înfrângere, teamă, lacrimi, necredinţă şi neascultare? Atunci aceasta este din cauză că reacţia ta la cuvintele Lui a fost, de asemenea, greşită. Poate că simţi că ai avea motive bune pentru a nu crede şi a nu asculta. Adevărul crud este însă că tu ratezi acea relaţie fericită, victorioasă, pe care El doreşte să o aibă cu

tine.

„PUR ŞI SIMPLU AI ÎNCREDERE ÎN MINE!"

Ceea ce ne spune Dumnezeu de fapt, atunci când ne dă indicaţii şi deschide uşi, este: „Pur şi simplu ai încredere în Mine!" în schimb, ce reacţie doreşte El din partea noastră la acest „încrede-te în Mine"? Doar să ne încredem în El!

Există trei feluri de oameni: unele fiinţe iresponsabile care mănâncă, beau şi se veselesc pentru că s-ar putea ca mâine să nu mai fie; unii care se îngrijorează în permanenţă cu privire la ce s-ar putea întâmpla; iar alţii care trăiesc în acea stare minunată de încredere în Dumnezeu în care au învăţat să îndepărteze frământarea din viaţa lor aruncând toate grijile lor asupra Domnului – odihnindu-se apoi în El.

Controlorii de trafic aerian intraseră în grevă în ziua în care eu trebuia să ajung în Oklahoma City. Un oficial al companiei aeriene îmi spusese: „Doamnă, vă putem duce până la Dallas, dar nu mai departe. De acolo nu mai zboară absolut nimic spre Oklahoma City". I-am văzut expresia nedumerită a feţei când i-am replicat: „Ok, o să iau avionul până la Dallas".

Directoarea mea executivă, Sally, m-a condus la aeroport cu sentimente confuze. Apoi s-a întors acasă ca să se roage. Ea şi Jeanne, partenera ei de rugăciune, şi-au alăturat rugăciunile lor celor ale lanţului prin telefon care cerea deja lui Dumnezeu să intervină într-o situaţie disperată din punct de vedere omenesc, dat fiind faptul că eu trebuia să vorbesc în după-masa aceea la o întâlnire anuală denominaţională în Oklahoma City.

După ce Sally şi Jeanne au încheiat rugăciunea, s-au uitat una la alta şi au chicotit încrezătoare: „Oare cum o s-o scoată Dumnezeu pe Ev din asta?"

Neştiind nimic despre atitudinea lor de aşteptare cu încredere, eu eram nerăbdătoare să cobor din avion în Dallas pentru a vedea ce avea să facă Dumnezeu. Nu mi-a trecut deloc prin minte că El nu ar avea vreo soluţie. Ani de zile, ca răspuns la numeroase rugăciuni, eu practicasem

o predare în mâna lui Dumnezeu care produsese rezultate emoţionante. Nu aveam nici cea mai mică îndoială cu privire la deznodământul planurilor lui Dumnezeu.

În timp ce mă îndreptam spre terminal în aeroportul Dallas, eram plină de voie bună. Mă simţeam asemeni unui mânz, cu nările adulmecând, anticipând parcă ceva, cu coada în vânt şi galopând voios contra vântului.

Dar nu am fost pregătită pentru ceea ce aveam să văd în acel terminal. Cu toate că mai pierdusem zboruri şi până atunci şi mai stătusem în aşteptare peste noapte în acest uriaş aeroport nou, am fost uimită. Bagajele erau cât munţii peste tot. Pasageri de toate mărimile, rasele şi condiţiile materiale erau împrăştiaţi în acel spaţiu, încercând să doarmă cu capul pe ele. Unii şedeau descurajaţi, în timp ce alţii îşi croiau drum printre şi peste oameni şi geamantane, sperând să găsească o cale de a ajunge undeva.

Se montase un şir de ghişee de bilete pentru companiile de zbor, astfel încât agenţii acestora să încerce să ajute marea masă de călători aproape lipsiţi de speranţă. Ne-au îndrumat să ne punem la o coadă lungă şi, pe măsură ce se deschideau ghişeele, ne trimiteau spre următorul agent disponibil.

Agentul meu s-a uitat la mine şi mi-a zis: „Doamnă, nu este *nimic* care să meargă spre Oklahoma City astăzi, indiferent de oră”. Am dat din cap în semn că înţeleg. „Cu excepţia... acelui bărbat care tocmai a plecat de la ghişeul acesta. S-a dus după colţ încercând să dea telefoane ca să închirieze o maşină până la Oklahoma City. Dar bineînţeles, toate maşinile sunt plecate de mult. Însă, dacă vă grăbiţi, aţi putea să-l prindeţi când reapare”. Vocea lui se estompă în timp ce eu mă îndepărtam grăbită.

Apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem până atunci – şi nici de atunci înainte. Cu o siguranţă absolută în inima mea că fac ceea ce este corect, m-am repezit spre omul acela necunoscut şi l-am întrebat dintr-o suflare: „Mergeţi spre Oklahoma City?” îmi răspunse surprins: „Păi, eu, ăă, da, soţia mea şi cu mine mergem”. Apoi mi-a relatat că

tocmai anulase cineva o rezervare de maşină şi ca să nu se mai complice cu verificarea altor rezervări, i-au dat-o pe loc lui.

M-a condus la soţia sa obosită, care păzea bagajele şi încerca să tragă un pui de somn. În timp ce se ducea să ia maşina, soţia lui şi cu mine am făcut schimb de amabilităţi. „O, şi dumneavoastră mergeţi la o conferinţă? Ce frumos! La acelaşi hotel la care sunt cazată şi eu?

Ce interesant! Soţul dumneavoastră este... ce? Director pe partea de es pentru *Holiness Association*? O, aceasta este convenţia la care voi vort eu!” Ne-am îmbrăţişat şi am râs, copleşite de lucrarea incredibilă a li Dumnezeu.

Soţul ei **s-**a întors cu maşina şi am pornit în căutarea bagajului me de-a lungul acelor lungi terminale. Chiar în momentul în care un angaj; al aeroportului punea mâna pe bagajul meu pentru a-l depozita cine şti unde, noi tocmai treceam pe acolo! Alt miracol!

Am pierdut prima sesiune, la fel ca majoritatea, de altfel; dar pe drumi nostru, interiorul maşinii a răsunat de laudă şi recunoştinţă, uitându-i la planul lui Dumnezeu. Bucuria şi râsul ne-au umplut inimile. „Do; încrede-te în Mine!”

DAR DUMNEZEU POATE SĂ SE ÎNCREADĂ ÎN TINE?

Tânjeşti în secret să ieşi din zona ta de confort şi să păşeşti însp ceva ce consideri a fi mai important şi mai fascinant pentru Domni Secretul ca Dumnezeu să poată face lucruri mai mari prin noi se găseş în *1 Corinteni 4*: *2*: „Ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie gă credincios în lucrul încredinţat lui”.

Ispravnicii sunt aceia cărora li **s-**a încredinţat ceva pentru *cz* răspund şi dau socoteală. În Biblie, ispravnicii erau administratorii un gospodării, părinţii copiilor, oficialii unui oraş, prezbiterii şi episco unei biserici, precum şi cei cărora li **s-**au încredinţat tainele Dumnezeu. Fiecăruia dintre noi i **s-**au încredinţat diferite daruri e partea lui Dumnezeu **–** o gospodărie, copii, o poziţie civică, o lucr; în

biserică, bani şi tainele lui Dumnezeu – făcândndu-ne astfel pe t ispravnici. Iar conform Cuvântului lui Dumnezeu, ispravnicilor li să o să fie credincioşi – vrednici de încredere.

Deci, cum ar putea statutul de ispravnic să determine dacă Dumnei ne va încredinţa sau nu lucruri mai mari? în baza evidenţei lucrări din trecut. Iisus a spus: „Cine este credincios în cele mai mici lucri este credincios şi în cele mai mari”. (*Luca 16*: *10*) Deci, aceluia care a 1 credincios în puţine lucruri, i se pot încredinţa multe. Noi demonstr credincioşia noastră şi faptul că se poate conta pe noi, prin ceea ce făcut cu ceea ce ne-a dat Domnul până în prezent.

Iisus a explicat asta în parabola Lui despre talanţi din *Matei 25*. Acei servitori, cărora stăpânul le încredinţase cei cinci, respectiv doi talanţi (bani), i-au dublat fiecare pentru el. N-a contat câţi talanţi le fuseseră daţi fiecăruia, căci la revenire stăpânul i-a lăudat pe amândoi, zicând: „Bine, rob bun şi credincios”. (v. 21)

Stăpânul *nu* a adăugat: „Ai fost credincios peste puţine lucruri – aşa că acum du-te în concediu şi odihneşte-te”. Nici: „Ai fost credincios peste puţine lucruri – aşa că meriţi o ieşire anticipată la pensie”. Nu. Ci, în schimb, El spune un lucru şocant: „Acum te voi pune conducător peste multe”. Atunci când stăpânul l-a găsit pe servitorul său credincios, el i-a dat o slujbă mai înaltă de făcut.

Sunt întrebată deseori: „Cum pot face ceva măreţ pentru Dumnezeu?” Sau: „Am ideea asta grozavă; cum aş putea să scriu o carte cu un tiraj de un milion de exemplare?” Surprinzător este că întrebările sunt puse frecvent de către oameni care nu sunt implicaţi în slujirea lui Cristos în niciun fel. Dumnezeu ştie dacă ne poate încredinţa o slujbă mai măreaţă, uitândndu-Se cum ne achităm, chiar în momentul prezent, de sarcina aparent neînsemnată şi monotonă pe care o avem de făcut.

Doar când ascultăm de răspunsurile Sale la rugăciunile noastre anterioare, Dumnezeu deschide uşi de lucrare mai mari şi mai largi.

EL VA ÎMPLINI – DACĂ EL A CHEMAT

Deoarece Dumnezeu. Se aşteaptă ca să avem încredere în El şi să-L ascultăm, la ce ne putem aştepta noi, în schimb, din partea Lui? Că Dumnezeu îşi va face lucrarea prin noi! în acele clipe în care eu îi răspund cu sinceritate: „Doamne, eu nu pot”, El îmi spune: „Nu, tu nu poţi. Dar Eu pot – şi voi împlini”.

Este bine să ne descoperim darurile primite de la Dumnezeu şi talentele, însă mai este un pas: ascultarea, atunci când Dumnezeu ne cheamă la o slujbă la care simţim clar că nu avem darurile sau talentele necesare. Aceasta înseamnă să păşeşti prin credinţă şi, desigur, o putem face numai în cazul în care suntem siguri că Dumnezeu ne-a chemat în mod specific. Apoi El va împlini prin noi.

Era prima seară de duminică a lunii aprilie 1981, iar a doua zi dimineaţa trebuia să particip la prima mea întâlnire naţională de comitet a organizaţiei *Prison Fellowship* cu Charles Colson. Am îngenuncheat în rugăciune în camera mea de motel din Washington, D.C., spunându-l Domnului cât de neputincioasă mă simţeam, că nu eram destul de deşteaptă pentru a face parte din acel comitet şi că nu eram capabilă să fac acea slujbă. Sentimente de totală insuficienţă îmi cuprindeau fiinţa în timp ce continuam în rugăciune, plângând: „Doamne, nu pot”.

Într-un final, I-am cerut lui Dumnezeu un verset, pentru a primi cuvintele *Lui* personal pentru mine. Am deschis la *1 Tesaloniceni 5*, unde eram cu citirea mea zilnică. Şi iată că era acolo versetul 24: „Cel ce v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta!”

Răspunsul mi se revelase brusc. Nu *eu* trebuie să fac. Dumnezeu va face! Nu *eu* trebuie să întruchipez toate acele lucruri pe care ştiu că nu le pot întruchipa. Nu *eu* trebuie să fac acele lucruri pe care ştiu că nu le pot face. Dumnezeu le va face prin mine.

Dar apoi m-am întrebat: sunt eu oare potrivită în ochii lui Dumnezeu să fiu credincioasă în îndeplinirea

acelei sarcini ca membră de comitet? El a promis că va fi credincios doar în sarcinile la care *El* mă cheamă, atunci când este vocea *Sa* cea pe care o ascult. Cu multă atenţie am verificat chemarea Sa.

Cu trei ani înainte, pe când stăteam în linişte, singură, în Fellowship House în Washington, Dumnezeu mi-a vorbit în mod neaşteptat: „Lucrare în închisori”. Era ca şi cum coborâse o manta din cer peste mine, învăluindu-mă în timp ce îmi vorbea. Iar eu îi răspunsesem simplu şi imediat că mă voi duce – dacă El va deschide uşile. Da, ştiam că fusesem chemată de El şi că mă considerase potrivită ca să îndeplinesc această slujbă. La fel cum procedase şi în închisorile în care slujisem, în decursul acelor trei ani – când nu aveam idee cum să fac.

Am notat pe marginea Bibliei mele în drept cu *1 Tesaloniceni 5*: *24*: „Răspunsul lui Dumnezeu; sunt plină de bucurie şi emoţie”. Atitudinea mea se schimbase complet, de la nelinişte la bucurie, deoarece primisem răspunsul lui Dumnezeu, promiţând că El va împlini lucrarea, şi nu eu! Dar în cazul tău? Ţi se întâmplă de multe ori, cum a fost şi cu mine, să te afunzi în mlaştina neîncrederii de sine, a sentimentelor de insuficienţă, de nevrednicie?

La seminarele noastre de rugăciune, chiar înainte de a mărturisi păcatele cu voce tare înaintea lui Dumnezeu, eu dau citire unei liste de versete biblice cu întrebări. După ce citesc *Efeseni 3*: *20*: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, eu adresez următoarele întrebări: „Renunţi la a întreprinde lucruri pentru Dumnezeu deoarece nu eşti suficient de talentat sau de înţelept?”, „Te împiedică sentimentele de inferioritate în a-L sluji pe Dumnezeu?” Un răspuns afirmativ, potrivit celor spuse de Dumnezeu în *Iacov 4*: *17*, dovedeşte că este vorba de un păcat care trebuie să fie mărturisit.

Dacă astăzi ţi se pare cumva că nu eşti destul de talentat sau de înţelept pentru a-L sluji pe Dumnezeu, mărturiseşte acest lucru ca pe un păcat şi acceptă promisiunea Lui că dacă *El* te-a chemat, *El* va împlini!

AŞTEAPTĂ-TE CA EL SĂ ÎMPLINEASCĂ

La prima serie de seminare ţinută în Anglia, în 1981, i-am spus soţului meu: „Aici e primul loc în care simt că aşteptările lor le întrec pe ale mele. De obicei, eu sunt cea care primeşte viziunea şi îi motivează pe ceilalţi. Dar aici observ o foame spirituală şi aşteptări incredibile”.

Am fost bulversată atunci când m-au prezentat folosind expresia „pentru o zi ca aceasta”. Dar apoi mi-au spus că au luat foarte în serios predicţiile unui călugăr din Rusia, care au fost cuprinse **într-**o carte foarte bine vândută. Acesta prezisese că Germania va fi divizată în două, Franţa îşi va pierde puterea, Italia va fi devastată de calamităţi naturale, Marea Britanie îşi va pierde regatul şi toate coloniile şi se va afla la un pas de dezastru – toate acestea împlini**ndu-**se până în acel moment. Dar ultima parte legată de predicţiile referitoare la Anglia, menţiona că ea va fi salvată de femeile care se vor ruga în această ţară.

Simţind presiunea, am îngenuncheat în timpul meu devoţional din dimineaţa aceea, în motelul din Plymouth, Anglia. Aveam în faţă priveliştea golfului din care pelerinii plecaseră cândva spre America. Era ziua primului meu seminar complet în Insulele Britanice şi L-am rugat pe Dumnezeu să îmi conştientizeze orice păcat pe care trebuia să îl mărturisesc şi care L-ar fi împiedicat ca să lucreze în audienţă. Imediat mi-a venit răspunsul Lui, direct şi puternic: „NECREDINŢA!”

Uimită şi confuză, am început să pun întrebări, dorind parcă să mă apăr. „Doamne, nu am fost eu cea care a zburat în Taiwan singură, încrezâ**ndu-**mă în Tine pentru putere în lucrare, siguranţă şi protecţie? Doamne, nu m-am predat eu Ţie complet, în 1965, fără să mă mai tem de atunci şi până acum? Dumnezeul meu, adu-ţi aminte că atunci când am avut perioada aceea de paralizie a piciorului meu stâng nu am pus la îndoială nicio clipă înţelepciunea sau scopul Tău! Tată, nu-ţi reaminteşti cum în Florida în primăvara asta, în ciuda infecţiei pe care o aveam în tot corpul, m-am dat jos din pat şi am predat acel

seminar toată ziua, cu încredere deplină în Tine? Tu ştii că eu nu vorbesc doar despre credinţa absolută în Dumnezeul care nu greşeşte niciodată, ci eu cred şi trăiesc acest adevăr. Nu-i aşa, Doamne?”

Dumnezeu a aşteptat răbdător să îmi termin pledoaria şi apoi mi-a pus în minte răspunsul Său. „Da, toate aceste lucruri sunt adevărate, însă aceasta este *ascultare*. Dar”, a continuat El după o tăcere asurzitoare, „tu nu ai destulă *credinţă în ceea ce voi face Eu* atunci când eşti ascultătoare. Tu nu gândeşti suficient de măreţ!”

După ce L-am implorat pe Dumnezeu să mă ierte şi apoi am aşteptat în linişte înaintea Lui în rugăciune, El mi-a reamintit din nou versetul meu preferat, „al credinţei”, cel pe care l-a folosit de-a lungul timpului pentru a-mi mări credinţa – *Evrei 11*: *6*. „Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui [Dumnezeu]!”

Fiica noastră, Nancy, a avut aşteptări mult mai mari atunci când mi-a scris pe felicitarea trimisă de ziua mea: „Dragă mamă, cel de-al 58-lea an al tău ne-a adus distincţia *Femeia anului în lucrarea din biserici*, exemplarul 1.000.000 al cărţii *Ce se întâmplă când femeile se roagă* şi multe seminare deosebite în toată lumea. De-abia aştept să văd ce va face Dumnezeu din nou, în cel de-al 59-lea an al tău! Cu drag, Nancy”. Pentru mine, era Dumnezeu cel care îmi repeta: „Urmează să descoperi ce voi împlini Eu, dacă Mă asculţi!”

Da, ascultarea noastră necesită credinţă. Este nevoie de credinţă pentru a te supune complet voinţei Sale şi apoi mai multă credinţă pentru a păşi mai departe în ascultare. Nu credinţă în propria noastră credinţă – după cum se întâmplă uneori – ci credinţă în Dumnezeu şi în cine este El. Dumnezeul atotcunoscător care, având o planetă Pământ cu peste 4 miliarde de locuitori (la data scrierii acestei cărţi, n.tr.), îi poate acorda fiecăruia în permanenţă toată atenţia Sa neîmpărţită, în timp ce ţine evidenţa tuturor faptelor petrecute, a motivaţiilor şi a rezultatelor fiecărei acţiuni prezente. Acesta este Dumnezeul nostru!

NU AI TERMINAT ÎNCĂ TREABA

Ascultarea de Dumnezeu nu trebuie să fie doar din când în când. Apostolul Ioan ne scrie în *1 Ioan 3*: *22* că avem putere în rugăciune „fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui”. Cuvintele *păzim* şi *facem* se află la timpul prezent continuu, ceea ce înseamnă că noi continuăm să respectăm poruncile Lui şi să facem lucrurile care îi sunt plăcute.

Ascultarea se desfăşoară în permanenţă, nu este vorba doar de un act singular. Ea implică perseverenţă şi tenacitate, atâta timp cât Dumnezeu îşi păstrează chemarea sau porunca.

În prima seară la Adunarea Internaţională de Rugăciune de la Seul, Coreea de Sud, Dumnezeu mi-a reamintit cu putere: „Ia seama *să împlineşti* bine slujba pe care ai primit-o în Domnul”. (*Coloseni 4*: *17*, sublinierea autoarei)

Apoi, la sfârşitul acelei veri, m-am simţit epuizată emoţional şi fizic, ezitând să mă mai duc la seminare şi să scriu, mai ales că aveam şi nepoţei nou-născuţi şi o viaţă de familie foarte plină. Chiar discutasem cu soţul meu modalităţi de a mă retrage.

În cadrul acelei întâlniri anuale din septembrie a organizaţiei noastre, *United Prayer Ministries* (Lucrarea Rugăciunii Unite, n.tr.), Dumnezeu m-a îndrumat spre *Apocalipsa 2 şi 3*. În timp ce mă pregăteam din acele capitole, El mi-a vorbit dintr-odată din *3*: *2*: „Veghează şi întăreşte ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârşite [complete] înaintea Dumnezeului Meu”.

S-ar putea să crezi că asta e tot, Evelyn, dar Dumnezeu consideră că nu ţi-ai terminat încă treaba. El nu **şi-**a încheiat încă socotelile cu tine!

UŞA MEA, NU A TA

La acea întâlnire, pe când citeam individual *Apocalipsa 2 şi 3*, căutând călăuzirea Lui pentru viitorul organizaţiei noastre, Dumnezeu mi-a atras atenţia din nou că era uşa Lui, nu a mea, cea prin care a păşit lucrarea noastră de rugăciune.

Încă mai aveam intenţia de a „arunca prosopul”, când Dumnezeu mi-a vorbit în mod dramatic prin *Apocalipsa 3*: *7*. În 1967 El S-a folosit de *Apocalipsa 3*: *8* pentru a mă chema în lucrarea de rugăciune: „Iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă”. Versetul anterior acestuia m-a izbit; pentru prima dată am văzut întreaga imagine. Iisus este „Cel ce deschide şi nimeni nu va închide” şi tot Iisus este „Cel ce închide şi nimeni nu va deschide”.

Cine mă credeam eu, să decid dacă să închid sau nu o uşă, fie ea şi numai parţial, o uşă care nici măcar nu era a mea? Când Domnul deschide o uşă, niciun om nu are dreptul să o închidă; dar la fel, când El o închide, niciun om nu are puterea să o deschidă.

Revenind împreună pentru a ne ruga cu voce tare în legătură cu ceea ce ne vorbise Dumnezeu pe parcursul lecturii Scripturii, am plâns mărturisind în faţa celorlalte femei: „Te rog, Tată, iartă-mă pentru că am privit numai la mine, la oboseala mea, la viaţa mea prinsă de tirania urgentului şi la faptul că îmbătrânesc. Mi-am luat privirea de la Cel care a deschis uşa, de la Iisus. Iartă-mă că am considerat-o uşa mea. Nu e uşa mea, Iisuse, este uşa Ta!”

AŞTEPTÂND

Una din părţile cele mai dificile ale ascultării este aşteptarea. Vedem lumina fulgerului Său şi stăm aşteptând bubuitul tunetului puterii Sale care să împlinească acel lucru la care ne-a chemat.

Sunt două feluri de a aştepta răspunsurile la rugăciuni. Primul este de a aştepta în prezenţa Lui până când El răspunde. Noi exersăm aceasta în cadrul seminarelor noastre de rugăciune, în timp ce ne rugăm după modelul iertării din *2 Corinteni 2*. Le cer tuturor să se roage cu voce tare în grupurile lor de câte patru pentru dragostea lui Dumnezeu faţă de cel pe care tocmai l-au iertat. Apoi le solicit să aştepte în tăcere până simt acea dragoste făcâ**ndu-**şi simţită prezenţa. Este surprinzător cum putem simţi dragostea lui Dumnezeu coborând peste noi toţi – răspunzând imediat, în timp ce aşteptăm.

Eu însămi practic această aşteptare în timpul meu

zilnic de părtăşie cu Domnul. Înainte de fiecare seminar sau discurs, eu mă rog întotdeauna: „Doamne, umple-Mă pentru astăzi”. De multe ori răspunsul nu întârzie să apară, cu acea umplere caldă, plină de putere, pentru toată lucrarea acelei zile. Dar nu întotdeauna vine aşa de repede. Uneori, după verificarea tuturor aspectelor din viaţa mea care necesită rugăciune, eu mai adaug în final: „Doamne, nu mă voi ridica de pe genunchi până nu mă binecuvântezi! Nici nu voi pune timp de-o parte pentru micul dejun, înainte de această zi încărcată, dacă nu mă vei binecuvânta!” Apoi aştept pe genunchi, deseori luptâ**ndu-**mă în rugăciune pentru răspunsul Său, până când acesta vine. Ceva asemănător lui Iacov, luptând la pârâul Iaboc, nelăsâ**ndu-**L pe Dumnezeu să plece până nu-i îndeplineşte cererea.

Există însă un al doilea fel de aşteptare pentru răspunsuri, în care trebuie să-l dăm lui Dumnezeu mult mai mult timp pentru răspuns. Ne rugăm şi ne încredem în suveranitatea Lui, în timp ce îl aşteptăm să ne răspundă la timpul Său. Această aşteptare este petrecută uneori în rugăciune persistentă, pe când altă dată, Dumnezeu ne asigură că ne-am făcut partea şi că acum putem să o lăsăm în mâna Lui. Dar întotdeauna este vorba de aşteptare – ore, zile sau poate chiar ani.

Biblia este plină de menţiuni referitoare la cei chemaţi de Dumnezeu care au aşteptat ca El să-şi împlinească angajamentul. Inima lui Moise ardea în el de dorinţa de a-şi salva poporul din robia Egiptului, însă Dumnezeu l-a trimis în pustiul deşertului timp de patruzeci de ani, înainte de a transpune chemarea Lui în acţiune.

Pavel, de asemenea, după primirea chemării sale dramatice pe drumul către Damasc: „Scoală-te... intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci” (*Faptele apostolilor 9*: *6*), a aşteptat trei zile, orb, fără a mânca şi a bea. El a aşteptat până când Dumnezeu l-a trimis pe Anania să îşi pună mâinile peste el, pentru a-şi recăpăta vederea şi a fi umplut cu Duhul Sfânt. Apoi Pavel a fost gata pentru lucrarea la care îl chemase Dumnezeu.

Chiar şi Iisus, după învierea Sa, le-a spus ucenicilor Săi că aveau să aştepte înainte de a putea transmite acea veste revoluţionară lumii. Aşa că, după înălţarea Lui, ei au aşteptat zece zile în rugăciune. Au aşteptat promisiunea pogorârii puterii Sale!

ASCULTAREA SE NAŞTE ÎN ODĂIŢĂ

Ascultarea nu se naşte când deja cumpărăm biletul de avion sau ne înscriem la o şcoală, ci se naşte în odăiţă – în odăiţa de rugăciune.

Pe măsură ce mă adresez lui Dumnezeu în rugăciune căutând călăuzire, El răspunde cu planurile şi ţelurile Sale pentru mine. Iar felul în care eu reacţionez supu**nându-**mă Lui, determină adâncimea şi lărgimea ascultării mele. Odăiţa de rugăciune este locul unde eu iau decizii, rezolv, promit şi apoi fac planuri pe care să le îndeplinesc în cadrul întâlnirilor de comitet sau al familiei.

Eu îmi stabilesc toate scopurile vieţii în odăiţa mea de rugăciune. Aceasta nu doar că le conferă caracteristica unui parteneriat între Dumnezeu şi mine, ci reflectă faptul că ele nu sunt deloc scopurile mele – ci ale lui Dumnezeu pentru mine. Apoi, când mă rog în ascultare, făcând din scopurile Lui scopurile mele, El începe să lucreze împlini**ndu-**le – deoarece ele reprezintă voia Lui.

Scopurile pe care mi le fixez fără a-L include pe Dumnezeu eşuează atât de des, pentru că, deşi ele par ţeluri aşa de bune, **s-**ar putea să nu fie voia lui Dumnezeu pentru mine. Şi atunci, bineînţeles, El nu le va duce la îndeplinire.

Totodată, scopurile omului se diluează sau sunt uitate la fel ca hotărârile luate de Anul Nou. Însă cu scopurile lui Dumnezeu nu este aşa! El caută oameni disponibili şi ascultători prin care să poată duce la îndeplinire scopurile Sale pentru această lume.

SĂ NU FAC?

Unul din aspectele cele mai dificile ale ascultării este disponibilitatea de a *nu* face ceva. Ascultarea nu înseamnă doar a merge şi a face, ci şi a *nu* merge şi a *nu* face. Acest lucru este deosebit de greu mai ales atunci când ni se pare

că slujba sau activitatea este atât de corectă şi atât de necesară.

În majoritatea lucrărilor ample la care simt că mă cheamă Domnul, există un pas important de făcut. După ce emoţia şi încântarea s-au domolit, eu mă rog un alt fel de rugăciune: „Doamne, îţi dau aceasta înapoi – şi nu o fac – dacă asta e voia Ta”. Nu sunt doar nişte cuvinte rostite, ci este o predare totală a întregii mele fiinţe înaintea voii Sale.

Această rugăciune contribuie la evitarea multor cotituri greşite pe drumul vieţii. Ea elimină supraîncărcarea noastră în a face lucruri care din punct de vedere omenesc par atât de corecte, dar care pot distruge planurile Sale pentru noi. Ieremia a spus aşa de bine: „Căci Eu ştiu gândurile, pe care [*Eu*] le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde”. (*Ieremia 29*: *11*, sublinierea autoarei)

Pavel probabil că a fost mirat, poate chiar derutat, atunci când Duhul nu i-a permis să spună Cuvântul celor din Asia, el fiind convins că aceştia aveau nevoie să audă de Iisus. Dar planul lui Dumnezeu a fost corect şi ascultarea lui Pavel a deschis Europa faţă de Evanghelie.

La fel, atunci când o funcţie sau o slujbă ar aduce prestigiu, onoruri şi expunere favorabilă în faţa lumii, este deosebit de greu să renunţi şi să i-o dai înapoi lui Dumnezeu. Însă, când suntem dispuşi să ne micşorăm astfel ca El şi împărăţia Lui să crească – aceasta înseamnă adevărata ascultare.

M-a surprins faptul că, de cele mai multe ori, *după* ce am rostit această rugăciune de renunţare, s-a întâmplat ca Dumnezeu să deschidă larg uşa spre ceea ce mă chemase El iniţial. Pentru Dumnezeu, ascultarea mea completă se pare că include şi disponibilitatea de a nu face, de a renunţa; apoi El spune: „Acum, du-te!”

PREŢUL

Ascultarea înseamnă, de asemenea, că nu întotdeauna vom fi încântaţi să mergem în vreun loc

interesant sau exotic pentru a-L mărturisi pe Iisus. Ascultarea adevărată înseamnă a merge şi când doare.

Ascultarea mea a fost adânc testată în raport cu nepoţeii mei. Nancy a noastră depăşise deja termenul când trebuia să o nască pe Kathleen, suprapu**nându-**se astfel naşterea ei peste programul meu de prelegeri de toamnă. Aşa că, în timp ce Nancy se afla în maternitate, eu mă îmbarcam **într-**un avion spre un seminar **într-**un alt stat. Doream cu disperare să fiu alături de fiica noastră, iar preţul ascultării era mare. Inima mă durea pe măsură ce mă îndepărtam tot mai mult de ea, rugâ**ndu-**mă pentru fiecare clipă a acelei naşteri. Primul lucru pe care l-am făcut odată ajunsă în Omaha, a fost să sun la maternitate, iar primul sunet pe care l-am auzit a fost plânsul proaspetei mele nepoţele – prea departe ca să o ţin în braţe sau ca măcar să o văd. Dar Iisus a spus: „Cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine”. (*Matei 10*: *37*)

Când a fost momentul să plec în India, în 1982, inima îmi era grea la gândul că mă voi afla departe timp de cinci săptămâni şi că voi fi privată de acea legătură afectivă care se realizează la naştere şi de care se vor putea bucura doar bunicii paterni. Aşteptasem timp de zece ani aceşti nepoţi, iar fiicele noastre urmau să nască la distanţă de cinci săptămâni una de cealaltă.

În timp ce citeam *Luca 14* între naşterile celorlalte două nepoate, Cindy şi Jennifer, Dumnezeu m-a oprit la cuvintele lui Iisus din versetul 33: „Tot aşa, oricine dintre voi, care *nu se leapădă de tot ce are*, nu poate fi ucenicul Meu”. Şi ştiam că acel „nu se leapădă” însemna literal „a-şi lua rămas bun de la”.

„Doamne”, m-am rugat, „aceasta se referă şi la nepoţei?” Răspunsul Său afirmativ m-a făcut să mă aşez pe genunchi plângând. M-am luptat mult cu gândul că nu o voi ţine în braţe pe micuţa Cindy şi poate chiar va trebui să renunţ la a-mi vedea cealaltă nepoată înainte de plecarea în India.

Ştergâ**ndu-**mi lacrimile, am citit mai departe în *Luca*

15. Iisus vorbea din nou: „Tot aşa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de oameni neprihăniţi care n-au nevoie de pocăinţă”. (*Luca 15*: *7*)

O nouă rugăciune fu înălţată: „O, Dumnezeul meu, înlocuieşte bucuria de a-i ţine în braţe pe nepoţeii mei nou-născuţi cu bucuria unui păcătos care vine la Cristos în India”. Apoi am schimbat rugăciunea cu: „Nu, Doamne, nu unul, ci *mulţi păcătoşii*”.

Le-am scris din India ambelor micuţe: „Dumnezeu a răspuns rugăciunii bunicii. Mii de oameni **s-**au rugat aici, asigurâ**ndu-**se de o relaţie personală cu Iisus”. Iar Domnul a ridicat puţin cortina cerului şi m-a lăsat să privesc o clipă la îngerii care se bucurau şi ei de cei pierduţi care L-au găsit pe Cristos.

Dar aceasta nu a fost singura bucurie pe care am găsit-o ascultând de Dumnezeu şi mergând în India. În cea de-a şasea noapte petrecută acolo, am avut parte de o diaree gravă. În ziua următoare am vorbit tremurând de la ora 08: 00 până la 20: 30, Chris înlocui**ndu-**mă numai două ore.

Am încheiat ultimele două ore efectiv sprijinită, deoarece muşchii mei începuseră să tremure ca o piftie de la o tabletă pe caremi-o administrase un medic chiar acolo, pe platformă, împotriva durerii atroce de stomac. Apoi, a doua zi dimineaţă, m-am trezit cu toate simptomele unei infecţii respiratorii. Cu toate acestea, în loc să mă tem şi să intru în panică la gândul de a deveni prea bolnavă pentru a-mi respecta programul încărcat pe care-l aveam în faţă, m-am relaxat în bucuria incredibilă a lui Dumnezeu care m-a umplut şi **s-**a revărsat din mine.

În jurnalul meu, eu am descris-o ca pe „nişte picături mici, fine, care ţâşnesc din**tr-**o fântână de undeva din interiorul meu, în acel oraş uscat şi prăfuit”. Cerându-l lui Dumnezeu un cuvânt care să descrie acea bucurie rară şi extraordinară, El mi-a adus în minte imediat cuvântul *exuberanţă*. Uitâ**ndu-**mă acasă în dicţionar, am găsit scris în dreptul definiţiei acestuia: „revărsare, fără rezerve, cum

ar fi salutările exuberante sau o persoană exuberantă, nereţinută...” Era exact ceea ce simţise corpul meu în acea dimineaţă în India – bucurie exuberantă, debordantă, fără rezerve.

Dar cea mai uimitoare bucurie a venit în prima dimineaţă petrecută din nou acasă. După ce revenisem exact din jumătatea opusă a globului, cu ceasul meu biologic funcţionând cu un decalaj orar de doisprezece ore, m-am trezit la ora mea obişnuită din Statele Unite. Însă, în locul acelei senzaţii neplăcute de decalaj de fus orar, de ameţeală şi dezorientare, eu eram perfect trează în pat şi-L lăudam pe Domnul. Bucuria a umplut pur şi simplu întreaga încăpere şi m-a învăluit şi pe mine, precum plapuma caldă în care eram confortabil protejată de răcoarea Minnesotei. Bucurie, în locul dificilului decalaj de fus orar!

Dumnezeu însă nu mi-a dăruit acea bucurie atunci, lăsâ**ndu-**mă să stau acasă, protejâ**ndu-**mă de lucrurile dure. El mi-a dăruit-o în ascultarea mea. A fost aceeaşi bucurie pe care Iisus a av**ut-**o în mod surprinzător în faţa morţii iminente, atunci când a rostit: „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria voastră să fie deplină”. (*Ioan 15*: *11*)

Iisus a lăsat bucuria Sa divină urmaşilor Lui pe pământ atunci când **S-**a reîntors în cer. Te mulţumeşti doar cu un abur care se evaporă rapid sau cu o revărsare palidă şi ocazională de bucurie care de-abia reuşeşte să ude puţin suprafaţa unui suflet uscat de teamă, anxietate şi nelinişte?

Sau fântâna bucuriei exuberante a lui Iisus izvorăşte din tine, revărsându-se fără oprelişti? Aceasta vine în urma ascultării.

Iisus a plătit un preţ enorm pentru ascultarea Sa de Tatăl. Agonizând în grădina Ghetsimani, El *ar fi putut* să se roage pentru „planul alternativ B”, în locul supunerii faţă de voia Tatălui de a merge la cruce. El *ar fi putut* spune: „Tată, îţi aminteşti de acea întâlnire dintre Tine, Duhul Sfânt şi Mine pe care am av**ut-**o înainte de întemeierea

lumii? Ţii minte «planul nostru alternativ B»? Nu avea o cruce în el, Tată. De ce nu folosim acel plan?” Iisus *ar fi putut* zice: „Numai până când ajungem în duminica de după Paşte, Tată. Voi relua apoi bucuros planul acesta”. După cum noi înşine facem atât de des, Iisus *ar fi putut* să ceară „planul alternativ B”, dacă ar fi existat un asemenea plan.

Dar El nu a făcut-o. El a ales să fie ascultător şi să poarte toate păcatele lumii în trupul Său fără de păcat. „Măcar că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Şi după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice”. (*Evrei 5*: *8 – 9*)

Ceea ce am învăţat să mă aştept din partea lui Dumnezeu este că, în mod frecvent, EI Se foloseşte chiar de mine pentru a-mi răspunde rugăciunilor pe care le-am înălţat. El doreşte ascultarea mea în a zice şi a face acele lucruri care, cel puţin parţial, vor determina răspunsul pentru care m-am rugat.

Petru ne spune în *1 Petru 1*: *14 – 15*: „Ca nişte *copii ascultători*, nu vă lăsaţi târâţi în poftele pe care le aveaţi altă dată, când eraţi în neştiinţă. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră”. Iar în reţeta iertării din *2 Corinteni 2*, Pavel ne spune că el se aşteaptă ca dragostea care iartă, mângâie şi reabilitează, să fie extinsă asupra celui care i-a întristat pe ei (şi pe noi), aşa încât el să îi poată pune la încercare – „dacă sunteţi ascultători *în totul*”. (*2 Corinteni 2*: *9*) Preţul? Ascultare în toate lucrurile.

RĂSPLĂTIRI

Cerinţele lui Dumnezeu pentru ascultare pot fi extrem de înalte, dar răsplata compensează de obicei preţul ascultării. Chiar dacă El are aşteptări mari, El are, de asemenea, şi răsplăţi extraordinare pentru cei care îl ascultă. Iisus a spus: „Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să-şi fi lăsat casa sau nevasta sau fraţii sau părinţii sau copiii, pentru împărăţia lui Dumnezeu, şi să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în

veacul viitor, viaţa veşnică”. (*Luca 18*: *29 – 30*) Da, răsplăţi aici pe pământ şi răsplăţi veşnice în cer. Însă numai pentru cei care ascultă: „Nu orişicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce *face voia Tatălui Meu* care este în ceruri”. (*Matei 7*: *21*)

Iisus a mai spus că El, adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, va rămâne în aceia care păzesc poruncile Lui (I *Ioan 3*: *24*): iar Dumnezeu a promis să-L dăruiască pe Cel de-al treilea membru al Trinităţii, pe Duhul Sfânt, acelora care îl ascultă (*Faptele apostolilor 5*: *32*).

Poate oare să existe o răsplată mai mare decât aceea de a fi considerat de Iisus prietenul Lui? El a afirmat: „Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă poruncesc Eu”. (*Ioan 15*: *14*) Este destul de şocant să ne gândim care ar putea fi opusul acestei afirmaţii – faptul de a nu fi prietenul lui Iisus dacă nu îl ascultăm!

Apoi, cercul complet, greu de descris de-altfel, al unei vieţi ascultătoare, este sintetizat de către Iisus în *Ioan 14*: *21*: „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arăta lui”. Răsplătiri!

Sărutând recent fruntea caldă a nepoţelei mele adormite, în timp cerni luam la revedere înainte de plecarea mea în Australia şi Guam, i-am spus tatălui ei: „Preţul creşte de fiecare dată”. Adevărat. Dar la fel creşte şi răsplata!

REACŢII

Este extraordinar să realizezi că la sfârşitul vieţii vom fi rezultatul tuturor reacţiilor noastre la răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciunile noastre, deoarece Dumnezeu a ales să se autolimiteze cu privire la următoarea Sa acţiune, prin reacţiile noastre la răspunsul Lui anterior.

Deznodământul vieţilor noastre este hotărât de o serie de reacţii la răspunsurile lui Dumnezeu care au loc pe parcursul întregii vieţi. Felul în care îi răspundem lui Dumnezeu şi apoi El nouă, va determina de fapt direcţia în care o va lua viaţa noastră.

Ar fi fost minunat dacă fiecare reacţie faţă de

Dumnezeu ar afecta numai acea parte a vieţii pe care o trăim în acel moment, nu şi altele. Dar lucrurile nu stau aşa. O reacţie declanşează principiul dominoului, afectâ**ndu-**ne tot restul vieţii. Un răspuns important greşit ne poate arunca pe calea oportunităţilor pierdute şi a ratării creşterii spirituale, limitâ**ndu-**L pe Dumnezeu în a ne duce pe drumul pe care El l-a intenţionat şi l-a plănuit pentru noi.

E interesant că, pe măsură ce îmbătrânesc, privesc înapoi la ceea ce păreau să fi fost răspunsuri corecte de-ale mele şi să mă întreb „ce ar fi fost dacă” nu aş fi urmat călăuzirea lui Dumnezeu prin acel cuvânt iniţial din partea Sa. Ce ar fi fost dacă nu aş fi ascultat acea chemare iniţială: „Iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă” (*Apocalipsa* 3: 8), atunci când l-am căutat faţa cu privire la prima experienţă de rugăciune care a dat naştere lucrării mele de rugăciune? Ce cale aş fi urmat? Cât de tare m-aş fi rătăcit înainte ca El să îmi fi dat încă o şansă de a reacţiona corect?

Noi, într-adevăr, ne determinăm propria noastră viteză de creştere spirituală, gradul în care Dumnezeu ne poate folosi, precum şi noile oportunităţi, prin felul în care îi răspundem. Oricând noi putem să împiedicăm sau să oprim planul Său pentru vieţile noastre prin reacţiile noastre răzvrătite faţă de El. Numai în veşnicie vom vedea „ce-ar fi putut fi” dacă reacţiile noastre nu ar fi zădărnicit planurile lui Dumnezeu pentru noi. Însă, cu fiecare act de ascultare faţă de răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciunile noastre, El ne ţine blând, dar ferm, pe acea cale perfectă, pregătită de El pentru noi – păşind mână în mână cu El.

RUGĂCIUNE DE ÎNCHEIERE

Tată drag, ştiu că planurile pe care Tu le ai pentru mine sunt cele mai bune.

Iartă-mă pentru toate momentele când am mers încăpăţânată pe drumul meu. Învaţă-mă să aud răspunsurile Tale la rugăciunile mele şi apoi să respect întocmai ceea ce mi-ai spus să fac – sau să nu fac.

Mulţumesc, Tată, pentru toate răsplătirile minunate

pe care le ai pregătite pentru mine atunci când îţi sunt ascultătoare.

În numele lui Iisus, Amin.

Când Dumnezeu răspunde: *Fii mulţumitori y*

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde? Reacţia finală din partea noastră ar trebui să fie aceea de a-l mulţumi. Indiferent cum a răspuns Dumnezeu rugăciunii noastre, un lucru pe care îl aşteaptă din partea noastră este mulţumirea.

Oamenii au tendinţa de a însera mulţumirea lor în locuri diferite în procesul rugăciunii. Unii nu se ostenesc să îi mulţumească, indiferent cât de mare şi de minunat este răspunsul trimis de El. Majoritatea, dar nu toţi, sunt mulţumitori atunci când Dumnezeu răspunde aşa cum au cerut şi le dă după cum au vrut. Există însă unii creştini care au crescut suficient din punct de vedere spiritual pentru a-l mulţumi, în ciuda felului în care a răspuns, încrezâ**ndu-**se în înţelepciunea Lui divină.

Însă Biblia exprimă o cerinţă şi mai mare cu privire la locul mulţumirii în întregul proces al rugăciunii. *Filipeni 4*: *6* spune în mod uimitor: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru aduceţi *cererile* voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, *cu mulţumiri*”. Este, într-adevăr, o raritate să afli despre oameni care adaugă cererilor lor mulţumirea. Puţini sunt cei care pot mulţumi *în timp* ce cer, deoarece ei se concentrează asupra felului în care vor ca Dumnezeu să răspundă. Şi, cu cât este mai mare nevoia personală sau durerea, cu atât este mai greu să fii mulţumitor în timp ce îl rogi pe Dumnezeu să intervină. De obicei, minţile noastre sunt preocupate în întregime de problemă şi nu de mulţumire, pe parcursul luptei şi efortului în rugăciune. Este nevoie într-adevăr de o maturitate profundă pentru a-l putea mulţumi lui Dumnezeu *înainte* ca El să răspundă, pentru a putea include mulţumirile *în* cerere!

ATITUDINE DE RECUNOŞTINŢĂ

Mulţumirea este un stil de viaţă. Cu mult înainte de a răspunde, Dumnezeu cere o *atitudine* de recunoştinţă din

partea noastră. „Stăruiţi în rugăciune, vegheaţi în ea cu mulţumiri”. (*Coloseni 4*: *2*)

Ţelul nostru final este acela de a fi cuprinşi, impregnaţi şi stăpâniţi în întregime de o atitudine de recunoştinţă. Nu o stare oarecare de exaltare emoţională sau o evadare din realitate, ci o trăire reală **într-**o stare de mulţumire **–** înainte, pe parcursul şi după ce am primit răspunsul la rugăciunea noastră.

Pavel explică în *1 Tesaloniceni 5*: *18* că aceasta nu este o opţiune, ci este voia lui Dumnezeu pentru noi: „Mulţumiţi lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Iisus, cu privire la voi”. În timp ce ne aflăm în oricare situaţie şi ne rugăm cu privire la ea, noi trebuie să fim mulţumitori. Mulţumirea nu ar trebui să fie legiferată de Cuvântul lui Dumnezeu, ci ar trebui să fie o reacţie spontană a întregii noastre fiinţe către El.

Într-o iarnă, duminică seara, mă aflam în Australia şi tremuram de zor în camera mea de hotel. Frisoanele datorate unei răceli, plus faptul că stătusem toată ziua în clădiri care erau mai puţin încălzite decât în America, mă aduseseră **într-**o stare deplorabilă. Singură în camera aceea, eram din ce în ce mai bolnavă. Am muşcat din**tr-**un măr, dar gâtul mă durea prea tare ca să pot înghiţi. Şi trebuia să vorbesc toată ziua următoare, încă de dimineaţă!

Ştiind că niciun medic nu m**-**ar fi putut vindeca până a doua zi pentru seminar, am îngenuncheat lângă pat pentru a mă ruga. Dar nu m**-**am panicat, nu am cerut Domnului să pregătească un vorbitor de rezervă, nu am cerut nici măcar să fiu vindecată. Nu, ci, mai degrabă, am stat acolo în rugăciune cu întreaga mea fiinţă învăluită în prezenţa Sa **–** cu sentimente de mulţumire curgând spontan înspre Dumnezeu, pentru privilegiul de a fi, din nou, absolut dependentă de El.

Nu am cerut nimic şi nu mă aşteptam la ce va rezulta din rugăciune, dar ridicâ**ndu-**mă de pe genunchi am fost surprinsă să constat că gâtul meu era deplin vindecat.

Umplută de o atitudine de mulţumire!

Atitudinea noastră în timp ce adresăm cererea, influenţează foarte mult felul în care ne purtăm cu răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciuni. Atunci când mulţumirea este permanent prezentă în rugăciune, ea va schimba complet modul în care vom reacţiona la răspunsul lui Dumnezeu, indiferent de acesta. Atitudinea noastră faţă de răspunsul lui Dumnezeu va depinde, în mare măsură, de atitudinea noastră faţă de El în cererea noastră.

Trebuia să decolez de pe aeroportul Dulles din Washington, D.C., la ora 17: 30 vineri seara, în 2 noiembrie 1984, cu compania Continental, cursa numărul 383. Dar aceasta nu a decolat. Toate radarele din capitală se defectaseră şi nu decola nimic în acea seară de vineri de pe aeroportul aglomerat. **Într-**un final, după multe ore de întârziere, urma să se dea drumul fiecărui avion în parte pe pistele întunecate. Însă Dumnezeu avea pregătită pentru mine o lecţie: „Doar încrede-te în Mine”.

Deoarece aceasta era ultima legătură care mă putea duce la San José, în California, pentru a ajunge la timp la seminarul din dimineaţa următoare şi fiindcă aveam la dispoziţie doar o jumătate de oră în Denver pentru a prinde avionul meu pentru San José, am sunat ca să anunţ comitetul de seminar. Apoi am sunat lanţul meu de rugăciune de acasă. Dar şansele de a ajunge la San José erau slabe, de fapt, imposibile din punct de vedere uman.

În timp ce avionul meu zumzăia în noapte, am mâzgălit pe spatele orarului meu de zbor: „Apropii**ndu-**ne de Denver, **s-**a făcut anunţul: «Pentru cei care aţi întârziat la zborurile de legătură, personalul nostru vă va sta la dispoziţie la coborârea din avion. Menţionaţi destinaţia dumneavoastră şi noi vă vom indica terminalul pentru zborul respectiv – sau dacă acesta a decolat deja!»”.

M-am aşezat din nou în scaun, aproape zâmbind înăuntrul meu. Cam pe toată durata zborului mă rugasem – nu L-am implorat pe Dumnezeu să îmi dea legătura, ci mă rugasem pentru seminarul de a doua zi, pentru voia Lui în viaţa mea, pentru dorinţa mea de a-L sluji şi de a face

numai ceea ce El dorea să fac.

Aşa că am continuat conversaţia mea cu El, rugându-mă: „O, Doamne, ce sentiment incredibil! *Privilegiul* de a fi încă o dată complet dependentă de Tine. Privilegiul de a mă încrede din nou complet în Tine”.

Am continuat să scriu pe spatele orarului de zbor în semiîntunericul avionului, pe măsură ce se scurgeau orele: „Nu sunt neliniştită, nu sunt îngrijorată, nu mă gândesc «dar dacă...». Pur şi simplu am o siguranţă copleşitoare şi pace – ştiind că Dumnezeu este în control absolut”.

Apoi mi-am citat mie însămi din Cuvânt: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri”. (*Filipeni 4*: *6*) „Mulţumirea pur şi simplu curge”, am scris.

Chiar şi atunci când funcţionarul m-a trimis la terminalul greşit, care se afla în direcţia opusă celui de care aveam nevoie, siguranţa din inima mea era aceeaşi. Am fugit imediat înapoi – doar ca să văd uşa de la avionul care mă aşteptase în mod miraculos, închizându-se şi apoi deschizându-se din nou. Repezindu-mă înăuntru, am auzit exclamaţia însoţitorului de bord: „Acesta e ultimul pasager!”

Am ridicat scurt privirea spre Tatăl ceresc, am zâmbit în colţul gurii şi am rostit o mică rugăciune: „Mulţumesc, Tată, am ştiut!”

„Prin El să aducem *întotdeauna* lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”. (*Evrei 13*: *15*)

De ce. Se aşteaptă Dumnezeu ca să trăim continuu cu o atitudine de recunoştinţă? Deoarece El ştie cât de folositor ne va fi. Există un beneficiu surprinzător al unei vieţi mulţumitoare. Un doctor din Michigan a afirmat, cu multă înţelepciune, că atitudinea de mulţumire este cea mai bună cale de a face faţă stresului.

Un proverb din Vechiul Testament confirmă: „O inimă veselă este un bun leac”. (*Proverbe 17*: *22*) De ce? Deoarece este evident că organismul nostru eliberează

anumite elemente chimice în urma unei astfel de atitudini. Singurul mod bun de a elimina stresul din viaţă, după cum a concluzionat medicul, este *atitudinea de recunoştinţă*.

ÎN AVANS

În urma onorării unei invitaţii la cină care **s-**a dovedit foarte plăcută sau la sfârşitul unei vacanţe deosebite petrecute alături de un prieten, rostim deseori: „Mulţumesc *pentru* tot”. La fel, după ce Dumnezeu ne-a trimis succese şi victorii, obişnuim să îi spunem acelaşi lucru. Aceasta este bine şi scriptural, căci *Efeseni 5*: *20* ne spune să fim mulţumitori *pentru* toate. Însă testul adevărat al relaţiei noastre cu Dumnezeu este acela de a putea rosti cu sinceritate: „Îţi mulţumesc”, înainte ca El să ne dea ceva. De a putea zice: „Mulţumesc pentru toate”, prin stilul nostru de viaţă întru totul mulţumitor şi prin cererile noastre de rugăciune care să cuprindă „mulţumiri în avans”.

Cum ne va fi cu putinţă? Prin *relaţia* noastră cu Tatăl. Frecvent, recunoştinţa noastră *pentru* răspunsurile lui Dumnezeu se manifestă atunci când circumstanţele au fost schimbate de Dumnezeu sau atunci când El a îndepărtat încercarea, boala sau durerea, ca răspuns la rugăciunile noastre. Însă, mulţumirea exprimată de-a lungul timpului de cerere necesită o relaţie de încredere neclintită în Dumnezeu cu privire la faptul că răspunsul Lui va fi cel mai corect şi cel mai bun.

Mi **s-**a părut că Dumnezeu chiar mă testează recent **într-**o dimineaţă, înainte de răsărit. Fiica noastră Nancy depăşise deja cu două săptămâni data când trebuia să nască, iar medicul hotărâse declanşarea procedurii de aducere pe lume a bebeluşului în acea zi.

Am observat cum Nancy se făcea din ce în ce mai mare, pe măsură ce fătul devenea din ce în ce mai puţin activ – exact cum fusese în cazul meu cu cei doi bebeluşi handicapaţi; şi chiar cu două săptămâni înainte eram de faţă când Jan a noastră pierdea jumătate din sânge, dând naştere Cristei. Neliniştea şi teama mea luau amploare. Mi-am adus aminte de Cindy, prima fetiţă a lui Nancy, care

s-a născut cu cordonul ombilical înfăşurat de trei ori în jurul gâtului, şi mi-am imaginat ce anume ar putea decurge rău la naşterea de acum.

„Doamne”, am plâns, „cum aş putea să îţi mulţumesc anticipat, având toate aceste griji în inima mea?” Ştiam prea bine toate îndemnurile scripturale, însă aplicarea lor **într-**un moment ca acesta nu era deloc uşoară. Dar apoi Dumnezeu mi-a reamintit atât de clar *Filipeni 4*: *6*, iar eu recitam din nou şi din nou în întunericul începutului de zi: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni... *cu mulţumiri*”.

Dintr-odată, fără vreun efort în acest sens, recunoştinţa îşi făcu loc în mine şi îmi umplu întreaga-mi fiinţă, aparent chiar şi dormitorul. Fruntea mea încruntată se descreţi automat şi am putut să zâmbesc. Ochii mi se umeziră cu lacrimi de recunoştinţă!

Ce se întâmplase? Oarecum, focalizarea mea îşi schimbase direcţia – de la problemele pământeşti, umane, probabile – la Dumnezeu. Mulţumirea mea curgea înspre El. Înspre cine este Dumnezeu! El nu greşeşte niciodată. El va fi Acela care va scoate copilul din pântecele mamei. Iar Kathleen Mae sosi **într-**un final – sănătoasă şi frumoasă.

CINE ESTE DUMNEZEU?

Săptămâna trecută Dumnezeu mi-a arătat un secret: cum aş putea să îi mulţumesc chiar în timpul cererilor. Tocmai îl rugasem să mă ajute să îl laud şi să îi mulţumesc mai mult şi citeam prin *Psalmi*, căutând expresii specifice de laudă şi recunoştinţă, când El mă opri la *Psalmul 7*: *17*: „Voi lăuda pe Domnul *pentru* dreptatea Lui”.

Pentru – iată din nou acest cuvânt mic. Eu trebuie să îi mulţumesc lui Dumnezeu nu potrivit cu dreptatea mea, nici cu cea a pastorului sau părinţilor mei, ci potrivit cu dreptatea *Lui*.

Dar ce este dreptatea lui Dumnezeu? Este calitatea Lui de a fi cu adevărat drept şi corect şi, de asemenea, de a acţiona similar în modul Său de a-şi trata creaţia. Deci, eu pot şti că ceea ce îmi va răspunde Dumnezeu este drept

şi corect şi pot avea încredere neclintită în răspunsurile Sale. Atunci pot să-l mulţumesc în timp ce îi cer, nu potrivit cu ceea ce vreau, ci potrivit cu ce este El – dreptate – în felul Lui de a. Se raporta la mine.

Totodată, dreptatea lui Dumnezeu este fără prejudecată sau părtinire. Răspunsurile oamenilor la cererile mele sunt influenţate de atitudinile lor faţă de mine. Dar nu şi în cazul lui Dumnezeu. El răspunde rugăciunii mele fără vreo prejudecată nedreaptă împotriva mea sau vreo indulgenţă periculoasă. Aşa că mă pot simţi în siguranţă cu răspunsurile Lui.

Dreptatea lui Dumnezeu este aspectul sfinţeniei Lui care ne priveşte direct – sfinţenia Lui faţă de noi. Deoarece sfinţenia Sa este motivul principal al bucuriei şi laudei în cer, atunci când eu îi mulţumesc Domnului şi îl laud pentru dreptatea Sa, eu de fapt mă alătur atitudinii şi activităţii celor din cer – care se bucură şi îl adoră.

Deseori, deţinuţii care îl acceptă pe Cristos în timpul detenţiei, îmi povestesc că s-au rugat: „O, Dumnezeul meu, scoate-mă din această groapă a iadului”. Apoi ei aşteaptă ca Dumnezeu să răspundă rugăciunii lor printr-o graţiere miraculoasă, o schimbare a legislaţiei privind eliberarea condiţionată sau orice altă intervenţie divină. Este adevărat că Dumnezeu a lucrat ocazional şi în acest fel, însă de cele mai multe ori El a răspuns negativ acestei cereri. Atunci reacţia lor la refuzul Lui a fost: „Dacă unui asemenea Dumnezeu îi slujesc acum, nu mai vreau să mai am de-a face cu El pe mai departe. M-a dezamăgit”. Totuşi sunt surprinsă cât de frecvent, deţinuţi care au devenit de puţină vreme creştini, îmi mărturisesc că au conştientizat deja cine este Dumnezeu, că El ştie ce face şi că pedeapsa este pentru binele lor final – iar ei se pot încrede pe deplin în El. Apoi reacţia lor la răspunsul lui Dumnezeu a fost: „Mulţumesc, Doamne, că m-ai lăsat aici. Tu ai un scop. Care este acesta?”

Este o diferenţă în a-l mulţumi lui Dumnezeu pentru ce face şi pentru cine este El. Este uşor şi aproape natural să îi mulţumim când ne răspunde rugăciunilor noastre prin

ceva evident bun sau conform cererii noastre, însă nu este uşor să îi mulţumim pentru ceea ce El este – drept şi corect – înainte de a primi răspunsul.

CREDINŢA ÎN CINE ESTE DUMNEZEU

A-I mulţumi lui Dumnezeu în avans nu implică doar a cunoaşte cine este El, ci şi o credinţă neclintită în Dumnezeul căruia ne rugăm. Numai dacă această perspectivă adecvată asupra lui Dumnezeu s-a conturat în noi *înainte* de a adresa cererea, această atitudine de mulţumire poate să existe *în timpul* cererii.

De fapt, noi practicăm de ani de zile acest principiu în cadrul seminarelor noastre de rugăciune. După ce îi învăţăm pe participanţi cine este cu adevărat Dumnezeu (cel care nu greşeşte şi face toate lucrurile spre binele nostru), le cer să se roage cu voce tare în grupuri mici, predându-l

lui Dumnezeu pe loc ceea ce le este cel mai important de pe pământ. Următoarea rugăciune este cea de mulţumire – în avans – înainte ca ei să aibă vreo idee ce va decide să facă El cu ceea ce tocmai I-au predat. Această rugăciune de mulţumire este posibilă numai datorită faptului că au înţeles clar cine este Dumnezeu cu adevărat.

În cadrul seminarelor mele şi eu mă rog întotdeauna cu privire la ceea ce le cer şi participanţilor să se roage. În martie anul trecut, tocmai îi rugasem să-l predea lui Dumnezeu posesiunile cele mai preţioase pe care le aveau, fie umane sau materiale, fie relaţii sau circumstanţe – acelaşi lucru urmând să îl fac şi eu, cu dificultate, împreună cu ei. Aşteptam alţi nepoţei peste cinci luni şi ştiam că trebuia să îi predau Domnului lucrul pe care îl doream cel mai tare în acel moment – doi nepoţei sănătoşi şi normali!

M-am luptat, reamintindu-mi pentru o clipă durerea suferită în cazul celor doi bebeluşi ai mei cu spina bifida. Dar acest gând mi-a fost şters din minte aproape imediat, pe măsură ce spiritul de mulţumire îşi făcea loc în mine – mulţumire pentru toate lecţiile minunate şi câştigurile pe care Dumnezeu mi le dăduse prin aceşti doi bebeluşi. Şi,

cu o siguranţă fără echivoc că Domnul este drept şi corect, I-am dăruit lui Dumnezeu pe aceşti copilaşi preţioşi care urmau să se nască – pentru tot ce ştia El că este cel mai bine – potrivit cu dreptatea Sa.

În iulie anul următor, Dumnezeu i-a dat siguranţă inimii mele prin *Psalmul 100*: *3*: „El ne-a făcut, ai Lui suntem”. Am marcat aceasta în Biblia mea cu un asterisc uriaş pe margine. Apoi următoarele Lui cuvinte pentru mine au fost din versetul 5: „Căci Domnul este bun; bunătatea Lui ţine în veci”. Mi-au dat lacrimile şi am spus: „Bebeluşii. Pot cu adevărat să mă încred în bunătatea Lui”. Acesta este Dumnezeu!

Jan a noastră ne-a sunat **într-**una din zile, anunţâ**ndu-**ne: „Mamă, am vorbit cu prietena mea, Diane, ieri seară şi am ceva pentru noua ta carte. Ei îşi doresc încă un bebeluş aşa de mult, dar ea tocmai a pierdut sarcina a doua oară. Însă mi-a spus că ea, de fapt, îi mulţumeşte Domnului pentru avortul spontan, deoarece El ştie exact care ovul trebuie să fie fertilizat pentru a produce următorul lor bebeluş. Ea are o atitudine profundă de mulţumire şi nu doar vorbe”. Ascultam minu**nându-**mă.

„Mamă”, a continuat Jan, „nu este ca atunci când oamenii zic: «Voi fi mulţumitor pentru că Biblia îmi spune că trebuie să fiu aşa.» Ci, adevărata mulţumire depinde de cine este în controlul vieţii tale. De cine stă pe scaunului şoferului în viaţa ta. De cine este suveran. Această atitudine produce bucurie în toate circumstanţele, mamă. Atunci când îl vezi pe Dumnezeu ca suveran şi incapabil de a greşi vreodată, poţi să-l mulţumeşti pentru orice se întâmplă – chiar şi pentru a doua pierdere de sarcină când îţi doreşti cu disperare un bebeluş”.

David a avut o imagine incredibil de precisă a cine este Dumnezeu. Aceasta a dat naştere la frumoasa lui rugăciune de mulţumire:

„David a binecuvântat pe Domnul în faţa întregii adunări. El a zis: «Binecuvântat să fii Tu din veac în veac, Doamne, Dumnezeul părintelui nostru Israel! A Ta este,

Doamne, mărirea, puterea şi măreţia, veşnicia şi slava, căci tot ce este în cer şi pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalţi ca un stăpân mai presus de orice! De la Tine vine bogăţia şi slava, Tu stăpâneşti peste tot, în mâna Ta este tăria şi puterea, şi mâna Ta poate să mărească şi să întărească toate lucrurile. Acum *deci*, Dumnezeul nostru, *Te lăudăm* [*Îţi mulţumim*] şi preamărim Numele Tău cel slăvit.» „(1 *Cronici 29*: *10 – 13*, traducerea New American Standard Bible)

Cuvântul folosit de David, *deci*, explică întreaga lui rugăciune. *Deci* – datorită a cine eşti Tu, Dumnezeule, cu adevărat – noi îţi mulţumim.

Cine este Dumnezeu. Fără a avea un mediu care să-L influenţeze sau o ereditate, Dumnezeu însuşi a ales cine să fie. El singur a decis ce. Se va dedica să fie. Apoi ne-a revelat aceasta nouă, prin Cuvântul Său şi prin implicarea Lui în vieţile noastre, astfel încât şi noi, împreună cu David, să putem înălţa rugăciuni de mulţumire.

VEGHEAZĂ

Totuşi, ocazional, am probleme şi alunec de la mulţumire la cârtire. Am recunoscut această atitudine în mine în timpul unei vacanţe din august 1984, pe când citeam *Coloseni 4*: *2*: „Stăruiţi în rugăciune, vegheaţi în ea *cu mulţumiri*”.

Profund mustrată, am exclamat: „O, Doamne, iartă-mă. Adu-mă din nou **într-**o relaţie corectă cu Tine. Fă mărturia mea eficientă în faţa celorlalţi. Mi-am îndepărtat privirea de la Tine. Înlocuieşte tensiunea mea lăuntrică cu pacea, bucuria şi mulţumirea Ta!” Şi a funcţionat – ca de altfel întotdeauna.

De ce trebuie să veghem în rugăciune? Deoarece Biblia ne spune limpede că toţi creştinii se află **într-**un război spiritual şi că noi avem un duşman, Satan.

În *Efeseni* 6 Dumnezeu descrie armura care ne permite să stăm fermi împotriva diavolului. Dar de cele mai multe ori noi ne oprim înainte de atenţionarea lui Dumnezeu din final, de a fi veghetori – *în rugăciune*. Versetul 18 ne atrage atenţia: „Faceţi în toată vremea, prin

Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa şi rugăciune pentru toţi sfinţii”.

Evident, Satan vrea ca să fim cârtitori, negativişti şi lipsiţi de putere, distrugând astfel bunăstarea şi mărturia noastră. Cu toate acestea, noi nu asociem vegherea cu rugăciunea. Dumnezeu însă, da. El doreşte ca noi să ducem acea unică luptă în care soldaţii înaintează pe genunchi.

În ÎMPREUNĂ CU, PENTRU

A-I mulţumi lui Dumnezeu *în* toate (*1 Tesaloniceni 5*: *18*) şi*âm preună cu* cererile noastre (*Filipeni 4*: *6*), nu anulează porunca Sa de a-l mulţumi Lui *pentru* toate. Toate aceste trei prepoziţii descriu relaţia cu Dumnezeu a celui care se roagă, fiind poruncite în Biblie.

Dumnezeu probabil că este îngrozit de cât de lipsiţi de recunoştinţă pot fi copiii Săi faţă de răspunsurile primite din partea Lui. O femeie care fusese imobilizată **într-**un scaun cu rotile ani de zile, păşi vioaie spre mine la o întâlnire a unei mari denominaţiuni, ţinută la un sfârşit de săptămână. Mi se plânse amarnic de faptul că nu putea să capete credinţă în Dumnezeu – chiar dacă El îi dăruise o vindecare miraculoasă ca răspuns la rugăciune şi nu a mai trebuit să utilizeze de atunci niciodată scaunul cu rotile. Mi **s-**a strâns inima în mine din cauza neputinţei ei de a-l mulţumi lui Dumnezeu *pentru* ceva atât de spectaculos ca aceasta.

Suntem şocaţi de cei nouă leproşi din zece pe care i-a vindecat Iisus şi care nu au catadicsit să revină pentru a-l mulţumi, însă mă întreb care este raportul astăzi – chiar dacă El răspunde potrivit cererii noastre. Or fi oare mai mulţi decât unul din zece?

Efeseni 5: *20* ne spune că Dumnezeu. Se aşteaptă ca noi să fim mulţumitori pentru răspunsurile Sale, indiferent care sunt ele – şi atunci când nu este ceea ce am dorit. „Mulţumiţi totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, *pentru* toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Iisus Cristos”. A mulţumi întotdeauna, de fiecare dată – chiar şi în cazul în care cererea noastră a fost cu totul diferită. Răspunsurile

Sale reprezintă sursa laudelor şi mulţumirilor noastre, indiferent cât de mult diferă părerile noastre de cele ale lui Dumnezeu.

O prietenă, Ruth Johnson Jay, mi-a scris un bilet acum câţiva ani, în care îşi exprima mulţumirile ei faţă de Dumnezeu pentru o pereche de cârje! Tocmai împlinea treizeci de ani de lucrare cu emisiunea *Back to the Bible* („înapoi la Biblie", n.tr.), când mi-a scris următoarele cuvinte: „Am căzut, mi-am fracturat glezna în trei locuri şi mi-am dislocat osul. A fost necesară intervenţia chirurgicală... dar iată că îi mulţumesc Domnului pentru cârje. Nu am voie să mă sprijin pe ghips cam şase săptămâni, iar ulterior nu voi putea solicita piciorul deloc alte patru săptămâni. Deci, vezi de ce îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru cârje?"

Sunt sigură că un alt motiv *pentru* care nu îi mulţumim lui Dumnezeu pentru răspunsurile Sale este faptul că nu recunoaştem evenimentele şi darurile ca *fiind* răspunsuri la rugăciunile noastre. Noi pur şi simplu luăm ca pe ceva cuvenit providenţa Sa minunată sau acţiunea Lui dramatică atunci când acestea apar. De aceea eu îndemn participanţii la seminariile de rugăciune să îşi noteze cererile lor şi mai apoi ceea ce se întâmplă, astfel încât să poată vedea conexiunea. Deseori aud exclamaţiile lor mirate: „O, acela *a fost* răspunsul Său!"

Mai rău este, desigur, când Dumnezeu răspunde, dar noi am uitat şi că ne-am rugat. În acest sens ne va ajuta foarte mult dacă ţinem o evidenţă a cererilor noastre. Apoi, o citire periodică a listei cererilor ar putea să reprezinte o descoperire: „O, da, acea purtare de grijă, vindecare sau circumstanţă *a fost* cu adevărat un răspuns la una din rugăciunile mele!" Atunci vine şi mulţumirea pentru ele.

Sunt apoi acele momente în care eu cred că Dumnezeu aşteaptă în mod intenţionat mult până să răspundă, tocmai pentru ca să nu fie nicio incertitudine în privinţa cui trebuie acordat meritul pentru cele întâmplate. Numai atunci când am epuizat toate resursele umane va veni răspunsul Lui – pentru a fi recunoscut ca atare. Şi

pentru a-l mulţumi şi a-l da Lui toată slava!

MULŢUMESC PENTRU...

Lista de lucruri *pentru* care îi mulţumesc lui Dumnezeu în rugăciunile mele ar umple cărţi întregi, dar iată aici doar câteva dintre ele:

Pentru răscumpărare. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că m-a transferat din starea de păcat în care m-am născut, în împărăţia Sa glorioasă – că sunt iertată şi legată pentru veşnicie de Mântuitorul meu iubit. „... mulţumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor”. (*Coloseni 12*: *14*)

Pentru pace. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru formula care a generat pace în viaţa mea. Iat-o: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Cristos Iisus”. (*Filipeni 4*: *6 – 7*) Premisa, de obicei omisă atunci când încercăm să ne însuşim această pace promisă, este o viaţă caracterizată de o atitudine de recunoştinţă – înainte, în timpul şi după cererea de rugăciune. Această formulă funcţionează într-adevăr.

Pentru omniscienţa Lui. În ciuda faptului că există peste 4 miliarde de oameni pe planeta noastră, Dumnezeu Tatăl poate să ne acorde fiecăruia dintre noi atenţia Sa deplină. Dumnezeu îmi poartă de grijă, îmi cercetează intenţiile inimii, mă aude şi îi pasă atunci când strig după ajutor, nu face nicio greşeală în călăuzirea mea clipă de clipă şi mă va judeca potrivit cu dreptatea Sa.

Pentru sângele lui Iisus. Aproape zilnic îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că sângele lui Iisus este singura forţă pozitivă şi imbatabilă împotriva forţelor răului. Ani de-a rândul El mi-a demonstrat în viaţa mea că nu există nicio piedică din partea lui Satan care să nu poată fi clintită de forţa irezistibilă a sângelui Său preţios – care a biruit o

dată pentru totdeauna pe cruce – şi care să nu poată fi înlăturată şi curăţită pentru veşnicie. „Acum a venit mântuirea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi stăpânirea Cristosului Lui; pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului”. (*Apocalipsa 12*: *10-1 la*)

Pentru eliberarea mea. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi”. (*Ioan 8*: *36*) Cât sunt de recunoscătoare pentru promisiunea lui Iisus că pot fi liberă în mijlocul tuturor circumstanţelor – nu eliberată de acestea. Fără sclavie intelectuală, fără robie spirituală din cauza păcatului, fără limitarea duhului meu din cauza unui scaun cu rotile sau a unui pat de spital, fără să-mi fie limitată viziunea mea **într-**o cameră de azil, fără ca mintea mea să fie prizoniera ideologiilor altora, fără sclavie emoţională faţă de cei care îşi arogă drepturi peste voinţa mea, fără limitări ale perspectivei spirituale şi ale speranţei din cauza unui trup slăbit. Fără limitarea în vreun fel a ceea ce sunt eu cu adevărat – toate acestea datorită faptului că Iisus m-a eliberat.

Pentru faptul că Iisus. Se *foloseşte de trupul meu*. Îi mulţumesc din ce în ce mai mult pentru că mi-am putut dărui trupul lui Dumnezeu în 1965, conform acelui act valabil pentru veşnicie din *Romani 12*: *1*. De asemenea, pentru vindecările pe care le-a dăruit trupului meu de atâtea ori, dar mult mai important, pentru privilegiul de a-L avea întotdeauna pe Dumnezeu alături, pentru a-mi îndepărta neliniştea provocată de neputinţele trupeşti, îi mulţumesc pentru încrederea absolută care ia locul temerilor, deoarece El este cel care stăpâneşte fiinţa mea şi deţine controlul.

Ba mai mult, îi sunt recunoscătoare Domnului pentru a-mi fi acordat privilegiul de a primi jertfa mea vie pentru scopurile alese de El – pentru a-i învăţa pe alţii puterea rugăciunii lor pentru mine, astfel ca lucrările lui Dumnezeu să fie făcute cunoscute cu putere în mine (precum în orbul din naştere vindecat de Iisus) sau pentru

a-i conduce pe unii la Iisus spre mântuire, prin faptul că observă puterea Lui lucrând prin mine, prin şi în ciuda slăbiciunilor mele fizice.

Pentru voi, dragi parteneri de rugăciune. Eu „nu încetez să aduc mulţumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele”. (*Efeseni 1*: *16*) V-aţi rugat cu perseverenţă şi credinţă, în mod jertfitor pentru mine an după an şi L-aţi văzut pe Dumnezeu răspunzând cu înţelepciune, curaj şi uneori cu putere supranaturală – mă aplec cu umile mulţumiri şi recunoştinţă înaintea lui Dumnezeu pentru voi.

Avem nădejde că ne va mai izbăvi încă. Voi înşivă ne veţi ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulţi un prilej de mulţumiri lui Dumnezeu pentru noi”. (2 *Corinteni 1*: *10 – 11*)

Rugăciunile voastre!

PĂSTRATE ŞI SPORITE

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde? în urma tuturor celor făcute de Dumnezeu cu şi prin răspunsurile Sale la rugăciune, El mai are încă un pas final. După ce a răspuns, Dumnezeu nu înlătură rugăciunile noastre, ci le păstrează şi le sporeşte în cer: „Când a luat [Mielul] cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni **s-**au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută şi potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinţilor”. (*Apocalipsa 5*: *8*)

„RUGĂCIUNILE MELE!” am scris pe marginea versetului din Biblia mea. „Sunt unul din sfinţii lui Dumnezeu – adevăraţii credincioşi în Iisus Cristos. Rugăciunile mele nu au dispărut după ce li **s-**a dat răspuns! Nu, ci ele sunt păstrate în ceruri!”

„Şi aceasta este cântarea pe care o cântau înaintea lui Iisus, a Mielului”, am continuat să scriu, „ţinând în mână rugăciunile mele: «Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru şi ei vor împărăţi pe pământ!» „(*Apocalipsa 5*: *9 – 10*)

Apoi, uniţi cu mulţimea de îngeri, ei ziceau cu voce tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!” (*Apocalipsa 5*: *12*)

Ţinând încă în mână rugăciunile mele şi ale tale, lor li s-au alăturat toate făpturile din cer şi de pe pământ, de sub pământ, de pe mare, spunând toate: „A Celui ce şade pe scaunul de domnie şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!” (*Apocalipsa 5*: *13*)

Am plâns când mi-am dat seama că toate durerile mele sufleteşti, luptele, lacrimile, toată lauda, închinarea, predarea şi mijlocirea întregii mele vieţi sunt acolo. Nu pierdute, nu aruncate de-o parte după ce au fos rezolvate – ci păstrate pentru eternitate.

Da, motivul final pentru mulţumirile noastre în procesul rugăciun este acela că Dumnezeu a ales doar anumite cuvinte ale noastre rugăciunile noastre – spre a le păstra veşnic.

Dar şi mai uimitor, ele nu doar că vor fi păstrate – dar vor avea şi i valoare sporită! Sporită de frumuseţea şi de preţul potirelor în care’s află. Apostolul Ioan aflat pe Insula Patmos, scriind aceste lucruri care’s vor întâmpla, a văzut rugăciunile noastre păstrate în vase preţioase d aur. Vase asemănătoare farfuriilor întinse, executate din cel mai pretio material cunoscut pe pământ în vremea aceea – aurul.

Apoi scena finală din lunga călătorie a rugăciunilor noastre eşti consemnată în *Apocalipsa 8*: *3 – 4*. După ce toate peceţile Cărţii au fos rupte de mâinile Mielului, avem apogeul scenei celeste:

„Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în faţa altarului cu o cădelniţă di aur. I s-a dat tămâie multă ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturo sfinţilor, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie. Fumu de tămâie s-*a ridicat* din mâna îngerului *înaintea lui*

Dumnezeu, împreum cu rugăciunile sfinţilor". (sublinierea autoarei)

„O, Dumnezeule, nu sunt vrednică!", a strigat inima mea.

„Îţi mulţumesc, Doamne!"

Ce minunat să ştim că, în urma celor întâmplate nouă şi celor pentru care ne rugăm, prin răspunsurile lui Dumnezeu la rugăciuni, mai este încă ceva. Dumnezeu socoteşte că fiecare dintre ele este destul de importantă pentru a fi păstrată, şi valoarea lor destul de preţioasă pentru a fi sporită în vase de aur, înaintea tronului Său.

Când vom ajunge în cer vom fi noi oare ruşinaţi de cât de puţine rugăciuni a primit Dumnezeu pentru a le pune în potire de aur? Iar cele pe care le-a primit ne vor face să roşim? Rugăciuni egoiste – pentru a ne slăvi pe noi înşine, pentru a fi risipite în pofte? „Liste de cumpărături" cu dorinţele noastre nesfârşite?

Sau vom fi copleşiţi la vederea acestora – păstrate datorită importanţei lor permanente în ochii lui Dumnezeu? Atunci vom realiza că rugăciunea a fost unul din mijloacele principale ale lui Dumnezeu în înfăptuirea voii Sale pe pământ – rugăciunile noastre!

Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune? El ridică cortina pentru următorul act al vieţilor noastre. Şi, prin intermediul răspunsurilor Lui, ne permite să păşim în următoarea încăpere a vieţilor noastre – uşi deschise, maturitate spirituală, realizarea voii Sale pe planeta aceasta. Un pas mai aproape înspre asemănarea cu Cristos, pe care a plănuit-o pentru noi înainte de întemeierea lumii.

Şi când vom face, în sfârşit, acel ultim pas în sala tronului lui Dumnezeu, rugăciunile noastre vor fi acolo – aşteptâ**ndu-**ne – împreună cu însuşi Domnul nostru.

Binecunoscuta carte a Evelynei Christenson, *Ce se întâmplă când femeile se roagă*, i-a învăţat pe mulţi cititori perspectiva umană a rugăciunii – învăţarea cerinţelor scripturale pentru putere în rugăciune şi punerea acestora în practică.

Continuarea ei, *Ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune*, analizează perspectiva lui Dumnezeu – ce aşteaptă El să se întâmple cu răspunsurile Sale, ce ni se întâmplă nouă şi prin noi după ce El răspunde.

Biblia ne revelează o multitudine de reacţii diferite faţă de Dumnezeu atunci când El răspunde rugăciunii: unele bune, altele rele, unele rebele, altele supuse, unele bucuroase, altele mulţumitoare sau mânioase. Propriile noastre reacţii la răspunsurile lui Dumnezeu pot fi multe şi la fel de variate. Decizia ne aparţine.

Evelyn ne reaminteşte că un răspuns la rugăciune nu este un punct final în sine, ci reprezintă întotdeauna deschiderea unei uşi din partea lui Dumnezeu în viaţa noastră şi intrarea într-o nouă eră pe care El a pregătit-o pentru noi.

Acum este momentul să păşiţi prin uşa deschisă de Dumnezeu şi să experimentaţi scopurile Sale, din ce în ce mai profunde, pentru viaţa voastră!

„Vă invit să o cunoaşteţi pe prietena mea, Evelyn Christenson – ca pe femeia care contopeşte viaţa de rugăciune cu propria ei viaţă. Evelyn a descoperit ea însăşi ce se întâmplă când Dumnezeu răspunde la rugăciune. Este tot atât de dornică să împărtăşească această descoperire cu noi, după cât este de dornică să-şi dedice întreaga viaţă slujindu-L pe Dumnezeul pe care-L iubeşte".

— Fragment din Prologul lui CHARLES COLSON

EVELYN CHRISTENSON a condus seminare de rugăciune începând din anul 1968. A ţinut prelegeri în faţa a sute de mii de oameni atât în cadrul seminarelor locale şi internaţionale, cât şi în cadrul Adunării Internaţionale de Rugăciune. Alte cărţi scrise de Evelyn Christenson sunt: *Ce se întâmplă când femeile se roagă, Doamne, schimbă-mă!, Ce se întâmplă când ne rugăm pentru familiile noastre, Să pierzi şi totuşi să câştigi, înfruntând prinţul întunericului.*